

AMADIO ZAMBONI
FIORENZA DONÀ

OTKUD JA OVDJE - **OBITELJ ZAMBONI** **U TUZLI**

Tihomir Knežiček

Tuzla, april 2017.

**OTKUD JA OVDJE —
OBITELJ ZAMBONI
U TUZLI**

Tihomir Knežiček

Tuzla, april 2017.

Priprema publikacije:

**Udruženje građana italijanskog
porijekla "Rino Zandonai" Tuzla**

Uredio i dizajnirao:

prof.dr. Tihomir Knežiček

Recenzenti:

Članovi obitelji Zamboni

Enver Mandžić, akademik

Štampa:

Grafički studio Píksel, Bijeljina

Tiraž:

200

Publikacija je izdanje u okviru projekta "Otkud Italijani u Bosni i Hercegovini?" koji finansira Ministarstvo za ljudska prava i izbjeglice Bosne i Hercegovine.

Izuzetnu zahvalnost Ministarstvu iskazuju članovi italijanske zajednice u Tuzli.

Publikacija nije registrirana u NUB Sarajevo.

Kopiranje publikacije je dozvoljeno i poželjno, a dijeli se kao besplatan primjerak.

Tuzla, april 2017.

PREDGOVOR

Kako čovjek zalazi u pozne godine života izgleda da sve više postaje svjestan potrebe vlastite genetske identifikacije. Moja svjesnost se probudila krajem 2000. godine, i onda je počela akcija prikupljanja informacija, fotografija, zapisa i dokumenata koji su ukazivali odgovor na pitanje "Otkud ja ovdje". Slučajnost je da su moji starci, kao i njihovi starci, skupljali istoriju, što je meni pomoglo da složim genetske kockice do nivoa visoke pouzdanosti informacija, baziranih na pisanim, i dijelom pripovjedačkim, tragovima. Pojedine informacije, za koje sam znao da mogu dobiti, nisam dobio. Pojedine informacije, za koje sam znao da ne mogu dobiti, dobio sam. Toliko puta je samo slučajnost dovela do iznenađujućih saznanja i nevjerojatnih podataka. Put otkrivanja genetskih veza i porijekla nije komplikovan, ali zahtjeva volju koja je utkana u spoznaju da se do informacije može doći na razne načine. Mnogo sam razgovarao sa starcima, bratom, članovima bliže i dalje obitelji, sa meni potpuno nepoznatim članovima obitelji, poznanicima mojih staraca, sa stanovnicima naselja gdje smo živjeli, sa članovima udruženja Italijana u Tuzli, sa mojim prijateljima, sa onima koji bi mogli

dodati jednu kockicu genetskog mozaika, ili kad je bila potrebna provjera podatka. Mnogo su pomogli "papiri" koje sam naslijedio od djedova, baka i staraca, pomogle su fotografije i fotoalbumi. Podatke sam nalazio u matičnim uredima, crkvama, putem poznanika, u pismima, u almanahu *Bosnischer Bote* i kalendaru *Bošnjak*. Na velikom posteru porodice *Zamboni Tuzla* koji je izradio *Trentini nel mondo* nalazi se obiteljsko stablo *Zamboni*, što je bio gotov proizvod na koji sam naišao tragajući za genetskom identifikacijom. U vremenu korištenja facebooka uspostavio sam veze sa nepoznatim članovima obitelji, a od mnogih sam dobio informacije, dokumente i fotografije od izuzetne vrijednosti za sklapanje obiteljskog, a može i porodičnog, mozaika. I tako se popunjavao mozaik, koji nikad ne može biti kompletiran, ali ima dovoljno čvrstoće da mi da odgovor "Otkud ja ovdje". Kako se odvijao proces prikupljanja informacija, sve sam više postao ubijeđen da sve što pišem je za potomstvo i mlade naraštaje obitelji *Zamboni*. Polazeći od činjenice da nisam znao za postojanje velikog broja bližih i daljih rođaka u obitelji *Zamboni*, jasno je da moji potomci znaju mnogo manje od mene (skoro ništa). Ova publikacija će ostati kao podsjetnik svim članovima obitelji *Zamboni* da "ima tamo neka rodica ili rođak". Istorija Bosne i Hercegovine je

stoljećima bila prilično mirna u pogledu migracija, a onda je tokom vladavine Austro-Ugarske Monarhije došao val pridošlica iz različitih država i regija Europe. U tom valu pridošlica počinje moja genetska orijentacija. Ja sam treća generacija stanovnika Bosne i Hercegovine, a svi preci prije treće generacije su došli na područja Bosne i Hercegovine. Moji djedovi i bake su rođeni u Bosni i Hercegovini, a njihovi roditelji su rođeni na današnjim prostorima država Italije (*Zamboni*), Češke (*Knežiček, Hahn*), Austrije (*Neffe*) i Slovenije (*Matijašec*). Nacionalni koktel je dodatno začinjen svim precima koji su rođeni u Bosni i Hercegovini, uglavnom Tuzli, a moje mjesto je grad Tuzla.

Imao sam životnu sreću da imam oba roditelja i bake i djedove, pa odgovor na pitanje "Otkud ja ovdje" započinje zapisima o porijeklu porodica mojih roditelja koje sam u mladosti počeo zvati "starci" i tako sve do kraja njihovih života. Majka *Antonija Zamboni*, udato *Knežiček*, rođena je u Tuzli od roditelja *Rudolf Zamboni* i *Marija* rođena *Matijašec*. Otac *Zdenko Knežiček* je rođen u Zenici od roditelja *August Knežiček* i *Marija* rođena *Hahn*. Imao sam dvije bake *Marije*, i još *Marija* u precima, ali i *Mariju* u potomcima.

Nije hronologija genetske identifikacije pisana prema važnosti. Jednostavno, hronologija kreće od najstarijih predaka koji su potomci Amadea i Fiorenze Zamboni. Amadeo i Fiorenza su imali petero djece koja su imala obitelji, i te obitelji su predstavljene u knjizi po starosnom redoslijedu.

Knjiga "Otkud ja ovdje — obitelj Zamboni u Tuzli" je nastala kao neka vrsta nastavka poglavlja knjige "Stoljeće Italijana u Tuzli" iz 2010. godine. Ta knjiga sadrži poglavlje o obitelji Zamboni, i cjelokupan sadržaj poglavlja sam samostalno kreirao, naravno zahvaljujući članovima obitelji Zamboni koji su pružali informacije, nudili dokumente i fotografije svojih obitelji i predaka. Tako se širila lepeza saznanja ko su članovi obitelji Zamboni a koji vode porijeklo na bilo koji način od Amadea i Fiorenze Zamboni. Moja saznanja prije početka istraživanja su bila da poznajem i znam da postoji oko 40% članova obitelji. Ostalih 60% nisam pojma imao da postoje. A postoje. Kad je završeno prikupljanje informacija, spoznao sam sve osobe koje su potomci Amadea i Fiorenze. Sve te osobe su evidentirane u knjizi podacima koje sam imao na raspolaganju. Izvanredan osjećaj je kad razgovaram, po prvi put, sa nekom osobom, a ta osoba pita "Kako ti meni dođeš rod?" I kad se poklope saznanja onda je to znak uspostavljenog

obiteljskog kontakta. Amadeo i Fiorenza Zamboni su imali četiri sina i dvije kćerke. Jedan sin Angelo Zamboni je umro u Zenici kao beba od četiri mjeseca. Sva ostala djeca su imala svoju djecu, a njihova djeca dalje svoju djecu, i tako do današnjeg vremena. Svih petoro djece su najveći dio života proveli u Tuzli gdje su još kao djeca došli sa roditeljima. Najveći dio obitelji je dugo živio i radio u Tuzli, onda su nastale migracije zbog traženja posla, izlaska iz ratnih područja u BiH, školovanja ili nekih drugih razloga. Zambonija ima u Živinicama, Boljaniću, Maglaju, Budvi, Kraljevu, Novom Sadu, Zvorniku, Ljubljani, Sarajevu, Zagrebu, u Italiji, Njemačkoj, Austriji, SAD i u drugim velikim i malim mjestima.

Sadržaj knjige je primarno namijenjen mlađem potomstvu obitelji Zamboni da znaju koga imaju od obitelji i ko su osobe čiji preci su bili braća i sestre. Važno je i za sve generacije da znaju svoje genetske korijene, šta su preci radili i kuda su se kretali. Podaci u knjizi se mogu smatrati vjerodostojnim a slike su obiteljski vremeplov od poznatih pra-nekog Giovanni-Ivan Battista Zamboni, rođen 1841. godine u Brezu, do djece koja su rođena ovih dana.

Ako se uoče greške, te greške nisu namjerne. A sve napisano važi do aprila

2017. godine. Nakon toga, po prirodi, starije generacije prepuštaju mjesta novim generacijama Zambonija.

Mnogo je osoba pomoglo da se napravi ova publikacija. Najviše osoba je pokazalo interes da daju svoj dio genetskog mozaika pa su slali fotografije, opisivali obitelji i događaje. Pojedine osobe nisu bile motivisane za takvo djelo pa je u takvim slučajevima opis sužen na najosnovnije obiteljske podatke. Podaci u knjizi su lične prirode, a objavljeno je ono za šta nije bilo prepreka da bude objavljeno i što je dostupno na internetu. U zadnjem poglavlju knjige opisan je dolazak Italijana u Tuzlu, djelovanje i udruživanje. Publikacija je pisana jezikom kojim govorim.

Hvala svima na doprinosu.

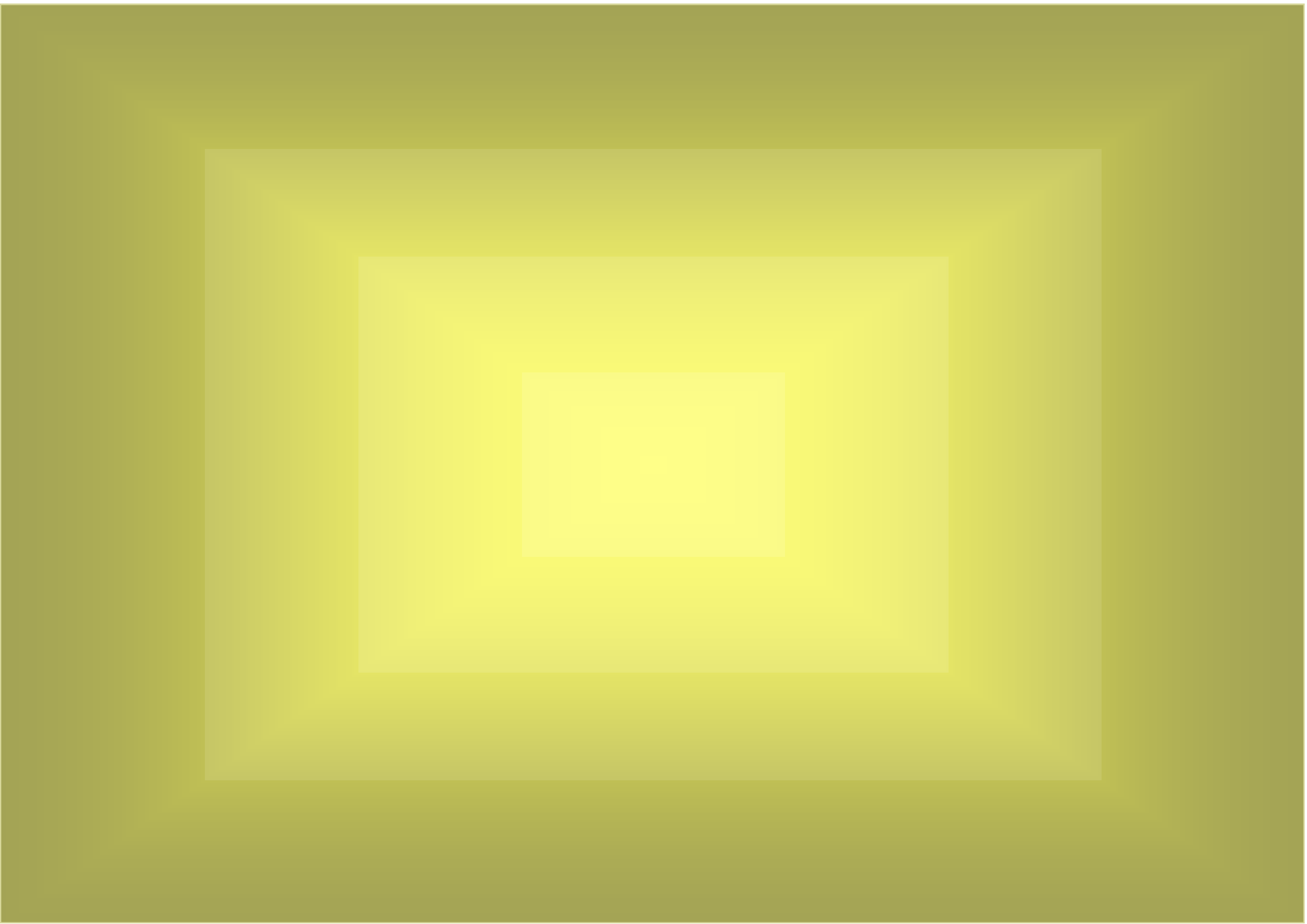
Pripremio Tihomir Knežiček

SADRŽAJ

1. Amadeo i Fiorenza Zamboni
2. Josip Zamboni
3. Rudolf Zamboni
4. Ferdinand Zamboni
5. Ana Zamboni, udata Josić
6. Albina Zamboni, udata Jurišević
7. Italijani u Tuzli—dolazak, djelovanje, udruživanje

AMADEO ZAMBONI I FIORENZA DONA

Obitelji Zamboni koje žive na području Bosne i Hercegovine potiču iz mjesta Brez u provinciji Trento, Italija. Brez u dolini Valle di Non, je malo mjesto na sjeveru Italije u regiji Trentino-Alto Adige (ili Južni Tirol), iz koga su u Bosnu krenuli prvi preci obitelji Zamboni. U procesu istraživanja porijekla, nailazio sam na različite informacije kako i zašto je obitelj Zamboni krenula iz živopisnog planinskog mjesta Brez koje je i danas na karti Italije, u kojem živi oko 800 stanovnika, a od Trenta je udaljen 40 km. Mjesto se sastoji iz dva dijela: Brez i Rivo. Brez, a posebno Rivo, imaju nekoliko znamenitosti, kao što je spomenik rudarima izgrađen 1932, palate i kuće iz 16. stoljeća, toranj, gotska crkva iz 13. stoljeća - obnovljena 1517.

Krajem 18. stoljeća počele su migracije stanovništva iz sjevernih područja Italije u različite dijelove svijeta, tako da su stanovnici Trenta, pa i mjesta Brez, odlazili u Ameriku, Argentinu, Europu, balkanske države, Rumunija. Područje sjevera Italije, nazvano Južni Tirol, je bilo dio teritorije Austro-Ugarske Monarhije, tako da su stanovnici područja sjevera Italije došli u BiH koja je također u to vrijeme bila dio teritorije Austro-Ugarske Monarhije. Mnogi su došli, i ostali u Bosni i Hercegovini, a mnogi su se vratili odakle su i došli ili otišli u nova staništa.

Po jednoj verziji, opće prihvaćenoj, krajem 18. stoljeća počele su migracije stanovništva u BiH, jer u to vrijeme obitelji nisu mogle obezbijediti vlastitu egzistenciju tako da su "trbuhom za kruhom" krenuli u potragu za boljim životom. Uzroci početka migracija su velike poplave koje su uništile imovinu stanovništva, kao i zaraza stabala duda sa svilenom bubom od koje je značajan broj stanovnika sticao prihod. Skoro u isto vrijeme došlo je do oboljenja vinove loze u regiji, što je također bio izvor prihoda za veći broj obitelji u području Trenta.

Po drugoj verziji, manje prihvaćenoj, obitelji su migrirale iz područja Južnog Tirola da bi muškarci izbjegli regrutaciju.

Austro-ugarska vlast je postavila uslov za oslobađanje regrutacije, a uslov je bio preseljenje u druge krajeve Austro-Ugarske Monarhije, pa tako i u BiH gdje je bilo potrebe za zanatskom radnom snagom. Drugi značajan razlog dolaska je obećanje austro-ugarskih vlasti da će doseljenici dobiti velike površine zemlje koju mogu obrađivati, pa kasnije i posjedovati.

U grupama italijanskih doseljenika na prostore tadašnje

Brez početkom 20. stoljeća i 2016.

Bosne i Hercegovine nalazili su se i članovi obitelji Zamboni. Svoja staništa su potražili u Bosni, centralni dio uz rijeku Bosnu, a nisu naseljavali područje Hercegovine.

Amdio Zamboni i Fiorenza Donna su roditelji Rudolfa Zamboni, a Rudolf Zamboni je otac Antonije Zamboni udato Knežiček koja ima sinove Tihomira i Željku Knežiček iz Tuzle.

Giovanni-Ivan Battista Zamboni, rođen 31.7.1841. godine u Brezu, prvi je doseljenik obitelji Zamboni koji je došao u Bosnu 1880. godine. U Italiji je bio bačvar - pravio bačve. Vjenčao se sa **Mariom Springhetti** 10.2.1872. godine u Cavareno. Došao je u Bosnu 1880. godine u Žepče i radio na željeznici tj. izgradnji pruge Bosanski Brod-Sarajevo. Izvori navode da je umro 29.1.1922. ili 1928. godine u Nemili kod Zenice. Nije registrovan u knjizi umrlih u Brezu. Takođe nema pouzdanih informacija kad je i gdje rođena njegova supruga Maria Springhetti, a neki izvori navode 1850. godinu rođenja, a 27.5.1910. godine kao datum smrti.

U parohiji Brez registrovano je da su Giovanni Battista i Maria Springhetti imali

sljedeće potomke:

Francesco Amadio Zamboni, rođen 23.4.1874. godine u Traversara. Evidentiran je u knjizi rođenih i krštenih sv. VII, str. 124.

Battista Giacomo Zamboni, rođen 23.8.1876. godine u Traversara. Umro 24.4.1902. godine u Zenici. U nekim, manje pouzdanim, izvorima piše da je umro 23.2.1902. godine.

Fedele Zamboni, rođen 31.12.1878. godine u Traversara. Umro 26.11.1880. godine u Traversara.

Fedele Rodolfo Zamboni, rođen 14.4.1890. godine u Žepču.

Stefano Adolfo Zamboni, rođen 1.1.1893. godine u Golubinja u Bosni. Umro 24.8.1893. godine u Žepču kao dijete.

Lodovico Zamboni, rođen 21.9.1894. godine u Žepču.

U drugim izvorima navode se i sljedeći potomci Giovanni Battista i Maria Springhetti:

Faustina Amata, rođena 1882. godine.

Clemente Pietr, rođen 1886. godine.

Albina Liberata, rođena 1888. godine.

Stiepo Adolf, rođen 1900. godine i

Marija Pangia, rođena 1921. godine - ovaj podatak je nepouzdan.

U korespondenciji sa Archivio Diocesano Tridentino—don Ferdinando Pircali, navodi se da su u arhivi i podaci o sljedećim osobama (brat Amadio Zambonija):

Zamboni Rodolfo i Ihajiic (Hajić) Cattarina imaju djecu: Zamboni Maria, rođena 12.7.1911. godine u Zenici i Zamboni Rosa, rođena 7.5.1914. godine u Nemila.

Prema fotografijama obitelji Giovanni-Ivan Battista, obitelj je bila visokog staleža obzirom da su još u 19. stoljeću imali građansku odjeću a muškarci su imali kravate.

U dokumentima iz perioda prije Amadia Zamboni ne pominje se prezime roditelja Zamboni nego samo Battista.

*U gornjem redu, drugi sa desna na lijevo je Giovanni Ivan Battista. Do njega, desno, stoji brat Klemens, a sa njegove lijeve strane su sinovi Francesco Amadio i Giacomo/Jakomino. Sjede Marija-tetka, Battistina supruga Maria Springhetti sa kćerkom **Olgom Celjar**, a lijevo su kćerka **Marija Bella** i sin Ludovico. Desno od njih je kćerka Faustina Amata. U donjem redu su i ostala djeca - Fedele Rudolfo, Marija Pangia, Albina Liberata i Clemente Pietr.*

U arhivama Trenta zabilježeni su podaci o roditeljima i pra-roditeljima Giovanni-Ivan Battiste:

Otac Giovanni-Ivan Battiste je bio **Bartolomeo**, rođen 29.7.1802. a majka **Maria Ricci**, rođena 27.11.1815. od oca Batista i majke Maddalena. Bartolomeo i Maria su vjenčani 23.6.1838. godine u Brezu.

Djed Giovanni-Ivan Battis-ta je bio **Francesco**, a baka **Maria Gilli**, koji su vjenčani 28.9.1793. godine.

Pradjed Giovanni-Ivan Battista je bio **Antonio**, a prabaka **Maria Anna Zannona**.

Navedeni pisani izvori ukazuju da dokumentovana genetska identifikacija obitelji Zamboni počine od 1698. godine.

AMADEO ZAMBONI, najstarijih sin Zamboni Giovanni Battista i Marie Springhetti - Amadio, rođen je 23.4.1874. godine u Brezu, Traversara, u blizini Trenta. Umro je 23.9.1941. u Tuzli, u svojoj kući u Nikešićima - naselju na putu

od Tuzle prema Husinu od kraće bolesti. S obzirom na jezičku različitost izgovaranja i pisanja italijanskih imena, u dokumentima se pojavljuju različita imena tj. varijacije imena (Amadeo, **Amadio**, Amadeli, Amadej), a u ovoj publikaciji se koristi ime Amadeo kako piše na spomeniku groba u Tuzli.

Potvrda o rođenju Amadio Zamboni

4874		Giorno del Battesimo	NOME, E COGNOME DELLI NATI, E BATTEZZATI	Religione		Sesso			GENITORI		MINISTRO Battezzante	PATRINI		
Tempo della Nascita	Mese e giorno			Cattolica	Protestante	Fanciullo	Fanciulla	Legittimi	Illegittimi	PADRE		MADRE	Nome, e Cognome	Condizione
Apr. 23	10 ant.	23	Amadio Zamboni di Travetani Mammara Lucia Gianna	1	-	3	-	1	-	Battista Zamboni di Tomo e Maria Ricci	Maria Spinelli ca. Cararone Pasquale e Teresa Keuzoni	Morcher Par.	Amadio Spinelli e Marianna Villi Zamboni	

Crkveni registar rođenja Amadio Zamboni

Iz Italije je migrirao u Bosnu zajedno sa bratom Giacomo, krajem 18. stoljeća. U Bosni je od 1892. bio i njihov otac Giovanni Battista zajedno sa bratom Pietro. Godine 1899. vratio se u Italiju da bi ubrzo ponovo doputovao u Bosnu zajedno sa budućom suprugom Fiorenza Dona. Vjenčao se 7.2.1900. godine u Brez sa Donà Fiorenza. U knjizi vjenčanih vol. VII (1884-1919) parohije Brez piše da su Amadio i Fiorenza vjenčani u Žepču 7.2.1900. godine.

Amadeo je po dolasku u Bosnu bio radnik na vođenju i nadzoru radova na željeznici uključujući i izradu tunela Vranduk. Radio je na pruzi između Zenice i Doboja, tako da su većina njegove djece rođena "uz prugu" - u Nemili i u Vranduku.

Fiorenza i Amadeo Zamboni fotografisani u Zenici 1917. godine

Godine 1911, završetkom radova na željeznici i tražeći posao, dolazi sa obitelji u Tuzlu i tu ostaju do smrti.

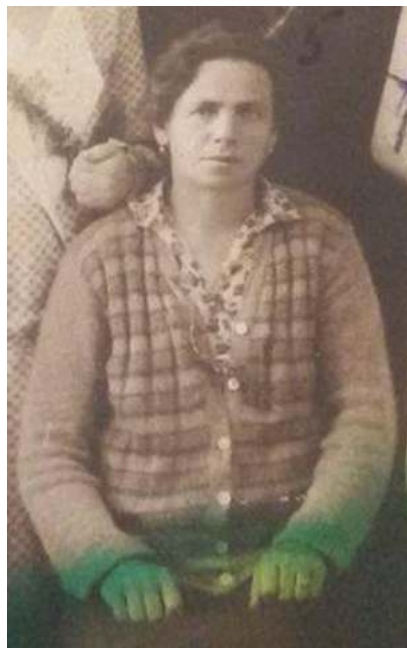
Amadeo Zamboni

Amadeo je imao kuću u naselju Nikešići (između Miladija i Husina), u blizini današnjeg puta od Kreke prema Husinu. Danas kuće nema, a na mjestu kuće je veliki orah. Kuća je bila na posjedu koji je dijelom i na prostoru HAKa, bila je bašta u zadnjem dijelu posjeda, sa bunarom. Kad je došao u Tuzlu, Amadeo je radio na željeznici u Bukinju i na pruzi Doboj-Sarajevo i Doboj-Tuzla.

U dokumentima je zapisano da je Zamboni Amadeli bio željezničar, vlakovođa, a na posmrtnici je zapisano Zamboni Amadeo, umirovljeni zvaničnik. Dobro je govorio lokalni jezik jer je morao da često komunicira sa lokalnim stanovništvom zbog prirode posla koji je obavljao.

FIORENZA ZAMBONI, rođena Donà (9.6.1878. u Mulin di Brez - Tiro), kćer Antonia i Bona Moshen, bila je domaćica i teško radila da bi prehranili brojnu obitelj. Slabo je govorila lokalni jezik, a najviše je učila jezik u komunikaciji sa komšijama. Umrula je od moždanog udara 13.8.1956. u kući u Nikešićima.

U pomen Fiorenzi na spomeniku na groblju u Brezu uklesano je njeno ime Fiorentina, godina rođenja 1876. i godina smrti 1955 (pogrešno napisane godine).

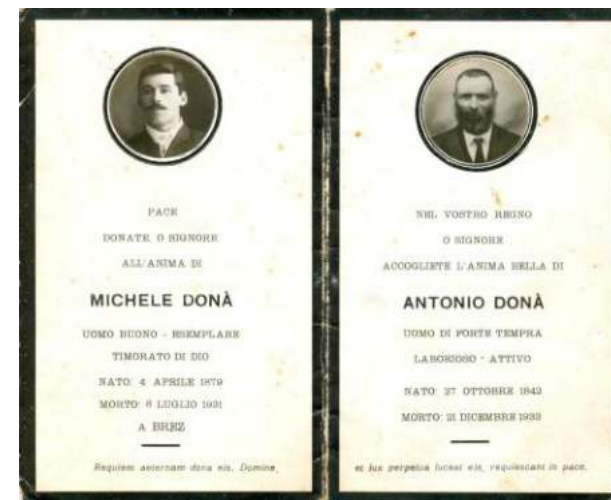

Fiorenza Zamboni

Spomenik Fiorenzi—Fiorentini u Brezu, a Fiorenza je sahranjena u Tuzli

U Italiji je imala braću Michele Dona, rođen 4.4.1879, umro 8.7.1931. godine u Brezu, i Antonio Dona, rođen 27.10.1842, umro 21.12.1933. godine koji su bili ugledni građani višeg staleža. Imala je i sestre Maria i Virginia.

Sjećanja na braću Fiorenze Dona koji su živjeli u Brezu

U ovom vremenu, 2016. godine, u Brezu živi obitelj potomaka sestre Fiorenze Dona, Pio Dona.

Tri sestre Maria, Fiorenza i Virginia Dona

Slikano u Zenici obitelj Zamboni— Amadeo, Fiorenza i djeca Josip, Rudolf, Ferdinand, Ana i Albina, rijetka fotografija gdje je zajedno obitelj Zamboni sa djecom. Sliku je Fiorenza donijela sestrama u Brez, a one ostavile svojim kćerkama Maria i Valeria, koje su slike dale Branki Tešić rođ. Zamboni

Maria i Valeria Meneghini su kćerke Fiorenzine sestre koje su živjele u Brezu i umrle 2015.

Pio Dona ispred porodične kuće u društvu Nicole Pendić i Tibora Kovačevića

U rodnom listu Josipa Zamboni navedeno je da su mu roditelji otac Zamboni Amadej i majka r. Djona Florencija, a na posmrtnici Amadea stoji da je ožalošćena supruga Firenta. U crkvenim dokumentima se navodi ime Fiorenze. Različitosti pisanja imena, posebno stranih imena u BiH, su vrlo prisutna, što je često rezultovalo poteškoćama u dokazivanju identiteta pojedinih osoba.

Amadeo i Fiorenza su sahranjeni u istom grobnom mjestu na groblju Borić u Tuzli.

Spomenik Amadeu i Fiorenzi na groblju Borić u Tuzli

U parohiji Brez su registrovani potomci Amadio Zamboni i Fiorenza Donà:

Angelo Zamboni, rođen 18.10.1900. u Zenici. Umro je 6.2.1901. godine u Zenici.

Rodolfo Zamboni, rođen 4.8.1903. godine u Zenici (rođen je u

Vranduku).

Ferdinando Zamboni, rođen 7.9.1905. u Zenici (rođen je u Vranduku).

Ostali potomci nisu uvedeni u matične tj. crkvene knjige u parohiji Brez.

Amadeo i Fiorenza su imali, pored Angela, još petero djece.

Angelo Zamboni je rođen 18.10.1900. u Zenici, i umro kao beba 6.2.1901. godine u Zenici. O ovom sinu Amadea i Fiorenze se nije znalo dok nije Nicole Pendić obezbijedila podatke iz arhiva Archivio Diocesano Tridentino.

Ostala djeca, tri sina i dvije kćerke, su živjela u Tuzli i svi su doživjeli lijepu starost. Djeca su navedena po starini:

- **Josip Zamboni (24.10.1901.-30.11.1943)**
- **Rudolf Zamboni (8.4.1903.-15.1.1980.)**
- **Ferdinand Zamboni (7.9.1905.-14.10.1982.)**
- **Ana Zamboni, udata Josić (10.6.1907.-8.3.1977.)**
- **Albina Zamboni, udata Jurišević (10.1.1910.-6.2.1984.)**

**JOSIP
ZAMBONI**

Amadeo i Fiorenza su odgajali tri sina i dvije kćerke koji su živjela u Tuzli. Rudolf Zamboni je bio drugo dijete Amadea i Fiorenze, a ostala djeca Josip Zamboni, Ferdinand Zamboni, Ana Zamboni, udata Josić i Albina Zamboni, udata Jurišević

JOSIP ZAMBONI, zvani Pepo, je najstariji potomak Amadea i Fiorenze. Rođen je 24.10.1901. godine u Nemiljoj, umro tokom Drugog svjetskog rata 30.11.1943. godine. Vjenčao se sa Idom Glavaš.

Josip Zamboni, član Vatrogasne jedinice u Tuzli

Ida Rozalija, rođena je Glavaš 2.9.1902. godine. Josip Zamboni i Ida su vjenčani 1920. godine, a imali su devetoro djece, šest sinova i tri kćeri.

Vjenčanje Ida i Josip Zamboni 1920. godine u Tuzli

Nakon Josipove smrti u toku Drugog svjetskog rata, iako živeći u teškim uslovima, i sama podižući devetoro djece, Ida se uspjela izboriti sa svim nedaćama i postići da sva djeca završe školu i postanu časni i pošteni ljudi. Ida je umrla u Tuzli 24.9.1991. godine. Djeca Josipa i Ide su uglavnom radili kao zanatlije u fabrici soli „Solana“, rudniku

uglja „Kreka“, „Umel“-u, kao službenici, ili su se brinuli o obiteljima.

Ida i Josip Zamboni sa Nikicom

Svi su se u svojim preduzećima pokazali kao dobri, vrijedni i pošteni radnici a neki od njih su za svoj rad dobili i vrijedna priznanja i odlikovanja. Osim priznanja na njihovim radnim mjestima bili su

veoma cijenjeni u društvenom životu među svojim sugrađanima. Voljeli su pjesmu, muziku i druženja. Neki od njih su aktivno učestvovali u radu udruženja Italijana u Tuzli i dali svoj doprinos članstvom u Upravnom odboru ili svojim radom na drugi način.

Ida Zamboni sa sinom Antonom i unucima Jadranka i Blanka

Od devetero djece Josipa i Ide Glavaš danas, 2016. godine, živi su samo sinovi Anton i Vlado.

Zamboni Nikola, zvanik Nikica, je najstariji sin Josipa i Ide. Rođen je 6.12.1921. godine u Tuzli. Izučavao frizerski zanat, a tokom rata je dobio poziv za vojsku, na početku Drugog svjetskog rata. Jedno vrijeme je radio na kapiji Solane Tuzla, onda mobilisan od ustaša, da bi u Livnu radio kao frizer za Hrvatsku vojsku. Prilikom posjete Tuzli prebjegao je u partizane, tako da je bio na osnivanju 18. hrvatske brigade 6.10.1943. godine. U partizanima je ostao do kraja rata, a poslije rata je bio aktivno vojno lice na značajnim pozicijama. Kao vojnik radio je u Nišu, Šapcu i Senti, dok nije demobilisan 1950. godine. Poslije toga je radio u "Fabrici soli Tuzla" u službi prodaje. Završio je Višu komercijalnu školu u Tuzli i 20 godina radio u komercijali kao šef prodaje u Fabrici soli, sve do penzije. Nikola je upoznao buduću suprugu Jelenu 1945. godine u Sremu, a vjenčali se u Općini u Tuzli 29.7.1948. godine. Umro je 7.5.1997. godine u Tuzli i sahranjen na

groblju Borić.

Nikola Zamboni 1946.

Zamboni Jelena, supruga Nikole, rođena je Konjević 14.6.1924. godine u selu Laćarak pored Sremske Mitrovice (otac Vaso i majka Kata). Tokom Drugog svjetskog rata bila u logoru u Njemačkoj, a po povratku u Jugoslaviju, od 20.8.1943. godine podržavala partizanske aktivnosti, da bi od 1944. godine bila partizan u 16. vojvođanskoj diviziji, u minerskom bataljonu pri štabu divizije. Radila je u mjestima gdje je Nikola bio na službi: u Nišu u "Ogrevu", u

Šapcu u "Oficirskoj zadruzi" i u Izvršnom vijeću u Novom Sadu. Poslije posla išla je na akciju nasipanja zemljom močvarnog dijela Novog Sada gde je sad veliko naselje Liman. Kad su Nikola i Jelena došli u Tuzlu radila je u direkciji "Rudnika Kreka", u povjereništvu finansija, sve do penzije.

Nikola i Jelena u Šapcu 1949.

Nikola i Jelena su po povratku u Tuzlu prvo živjeli u Bukinju kod Nikolinih roditelja, da bi kasnije dobili stan u

Rudarskoj ulici u Tuzli, gdje je Jelena živjela kao penzioner do kraja života. Jelena je od starosti umrla u Tuzli u svom stanu 21.12.2011. godine i sahranjena na groblju Borić. Do kraja života je bila vitalna, spremna za razgovore, posebno o svojim ratnim iskustvima.

Nikola i Jelena krajem sedamdesetih

Nikola i Jelena su dobili dvije kćerke, Ljiljanu i Sanju.

Nikola Zamboni u posjeti Ankici i Ferdi Zamboni (sjedi lijevo), iznad Zamboni Zvonko, Tea i Silvana 1996.

Ljiljana Zamboni je rođena 23.4.1950. godine u Senti. Išla u Solanu u školu, a kasnije u "Franjo Rezač" i "Jusuf Jakubović". Upisala je Učiteljsku školu, pa kasnije Građevinsku školu, koju nije završila. Bavila se krojenjem i šivanjem. Udala se u Splitu za **Josipa Sunaru** (rođen 1938. godine u Ceri, blizu Splita, radio kao parketar i magacioner), a u oktobru 1975. godine se razišli. Od 1975. godine do 1980. godine živila je u Splitu, a onda se vratila u Tuzlu, kod roditelja, gdje je završila daktilografski tečaj. Od 1982. godine do 15.5.1992. godine radi u

advokatskoj kancelariji Brace Mazalovića u Tuzli.

Ljiljana Zamboni u mlađim danima

Ljiljana i Josip Sunara sa kćerkom Darijom

Od 1992. godine Ljiljana je živjela u Mačvanskoj Mitrovici sa kćerkom Darijom. Tamo je živjela sa Sirijcem **Aldroubi Mohamed Nizar**, da bi se u septembru 2009. godine razišli. Septembra 2009. godine se vratila u Tuzlu, gdje je živjela sa majkom Jelenom. Ponovo se vratila u Mačavnsku Mitrovicu i živjela sa Nizarom sve dok od posljedica bolesti nije umrla 17.1.2012. godine. Sahranjena je u Mačvanskoj Mitrovici.

Darija Cvetković, rođeno Sunara, kćerka Ljiljane Zamboni, rođena je 12.3.1975. godine u Splitu. Osnovnu školu i dva razreda gimnazije je završila u Tuzli, a dva u Sremskoj Mitrovici.

Darija Sunara sa dvije godine

Darija je napustila studije kad je bila na 4. godini Prava u Novom Sadu. Radila je u trgovinama – buticima, a trenutno nema zaposlenje.

Darija Sunara 2016.

Udala se 17.10.2009. godine u Novom Sadu za **Cvetković Petra** (sin Ilije, rođen 19.03.1970. godine u Novom Sadu), a 23.3.2010. godine je dobila kćerku Natašu. Pored Nataše ima i sina Aleksandra koji je rođen 3.10.2011. godine u Novom Sadu.

*Vjenčanje
Darije i
Petra
Cvetković
2009.*

*Nataša i Aleksandar Cvetković decembar
2015.*

Sanja Zamboni je mlađa kćerka Nikole i Jelene. Rođena je 14.3.1955. godine u mjestu Laćarak opština Sremska Mitrovica.

*Sanja i Ljilja 1958. ispred kuće u
Rudarskoj ulici u Tuzli*

*Petar
Cvetković sa
sinom
Aleksandrom i
kćerkom
Natašom kad
je nastupala
sa KUD
"Svetozar
Marković" na
Baby Exit-u
jun 2016.*

*Nataša i Aleksandar Cvetković na dočeku
Nove 2017.*

Sanja je išla u "Jusuf Jakubović" školu Tuzla, završila gimnaziju, bila na 3. godini istorije umetnosti u Beogradu, i napustila studije.

Sanja Zamboni oko 1975.

Radila je kao nastavnica likovne kulture u osnovnim školama u Tuzli, uključujući i školu u Miladijama. Umrla je 19.1.1999. godine od tumora koštane srži u Tuzli, sahranjena na groblju Borić Tuzla. Nije se udavala i nije imala potomaka.

Darko Tišma, Sanja Zamboni, Darija Sunara, Blanka i Tijana Tišma 1996.

Porodično okupljanje - Sanja, Branka, Seka, Ljiljana, Jadranka

Marija Zamboni, zvana Mica, je drugo dijete Josipa i Ide Zamboni. Rođena je 11.4.1924. godine u Tuzli. Završila je osnovnu školu u Solani i daktilografsku školu u Tuzli. Bila je udata 4 godine u Tuzli i razišla se sa mužem. Nema potomaka. Preležala je tifus u bolnici u Kreki tokom marta 1944. godine, a po izlasku iz bolnice otišla u Vinkovce kod tetke Marije Ognjenović radi oporavka. Vratila se 1946. godine u Tuzlu, a onda počela raditi kao vaspitačica u "Domu za djecu bez roditelja" u Lukavcu. Dom za djecu, sa 108 djece, se preselio u Praču, kod Pala, u novu zgradu koju je izgradio mještanim. Zbog otežanih uslova rada, Marija je prešla u Tuzlu i dana 8.3.1950. godine zaposlila se kao službenica u "Fabrici soli" u Tuzli. U fabrici je ostala do penzije 1.11.1980. godine.

Marija - Mica Zamboni u mladosti

*Marija Zamboni
oko 2011.*

Živjela je u stanu u naselju Solana u Tuzli, sa obitelji Jobst, a umrla je 31.3.2015. godine od starosti.

Na sprovodu Marije Zamboni - s lijeva na desno Zvonko Zamboni, Blanka Tišma, Anđa i Vlado Zamboni, Ranka Jobst, Dragica Zamboni, Hilda Marić i Tono Zamboni i svećenik

Sahranjena je na gradskom groblju Trnovac Tuzla. Do kraja života je čitala knjige i tražila zadovoljstvo u dimu cigareta.

Ivica Zamboni (Ivan Ludvig) rođen 1.6.1926. godine, je treći potomak Josipa i Ide Zamboni. Radio kao vozač u rudniku „Kreka“.

Oženio je **Darinku Reljić—Daru**, rođena 13.7.1929. godine u Glini-Hrvatska, sa kojom je imao jednu kćerku Branku. Poginuo je vrlo mlad u saobraćajnoj nesreći 20.6.1952. godine u Tuzli.

*Ivica
Zamboni*

Ivica i Darinka Zamboni

Darinka Zamboni

*Darinka sa članovima obitelji Zamboni—
Darinka prva s desna na lijevo, slijede
Marija Zamboni Mica, Sanja Zamboni,
Slobodanka Zamboni, Blanka Tišma, Ivka
Zamboni, Vesna Zamboni, Gordana
Zamboni, iza
Vlado, Anton i Anto
Zamboni*

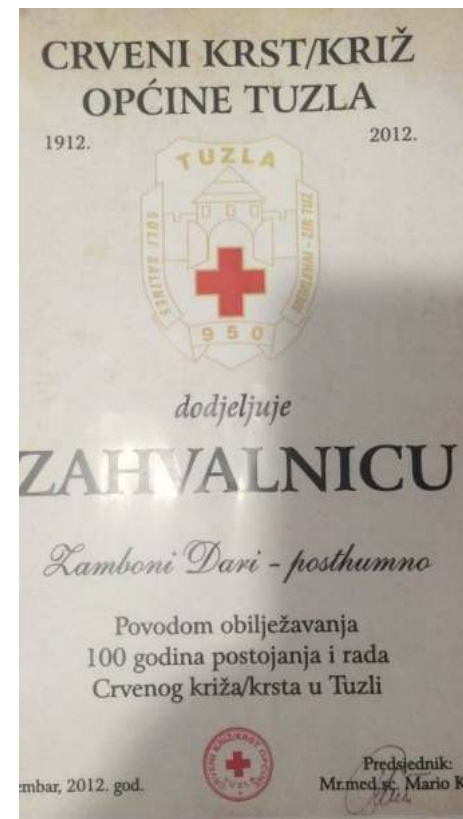

*Darinka sa Nikolom i Jelenom Zamboni, i
djecom Ljiljom i Sanjom*

*Darinka sa sestrom
Milkom u Tuzli*

Darinka je bila član AFŽ, aktivista Crvenog križa i dobitnik priznanja za humanitarni rad. Darinka se u 28. godini ponovo udala, i u tom braku dobila sina Zlatana. Zlatan sa obitelji živi u Bijeljini, ima kćerku koja je završila Medicinski fakultet u Tuzli i sina koji studira medicinu u Tuzli.

Zahvalnica tuzlanskog CK Dari Zamboni

Darinka je umrla u Tuzli 10.2.1998. godine i sahranjena na katoličkom groblju Borić.

Ivica i Darinka u braku su dobili kćerku Branku, jedinog potomka.

Branka Tešić, rođeno Zamboni, rođena je 1.4.1952. godine u Tuzli, gdje se i školovala. Završila je 1970. godine Medicinsku školu u Tuzli, a Višu Medicinsku u Beogradu 1973. godine. Počela je radi u Beogradu u oblasti

Branka Tešić

zdravstva, i poslije udaje za Tešu Tešić vratila se u Tuzli gdje je sa obitelji živjela do 1992. godine.

Branka i Tešo Tešić, Ljiljana Zamboni i komšija Mirza Mandžić na rođendanu Darije 1981. u Tuzli

U februaru 1993. obitelj je stigla u Brez, Italija.

Branka je medicinski radnik u državnoj bolnici u Bolzanu. U slobodnom vremenu ide na putovanja, planinarenje, čita knjige, fotografiše, a iznad svega uživa u ljepoti svoje porodice — kćerka Ivana i Nevena i unuka Gaia i Camilla.

Tešo Tešić je rođen 6.8.1949. godine u Tuzli. Poslije završene mašinske škole studirao je u Zagrebu. Kad se vratio u Tuzlu radio je u SUP-u do 1993. godine kad je otišao sa obitelji u Italiju. U Italiji radio kao vozač, o od 2014. godine uživa u ritmu penzionerskom.

Obitelj Tešić Ivana, Tešo, Branka i Nevena

Branka i Tešo u braku imaju dvije kćerke - Ivanu i Nevenu.

Ivana Tešić je rođena 1.12.1976. godine u Tuzli. Završila je Medicinsku školu u Meranu, Italija, gdje radi i živi sa svojom obitelji. Od 1999. godine živi sa Daniele Poletti. Ivana i Daniele imaju kćerku Gaia koja je rođena 13.2.2004. godine u Trentu. Obitelj voli putovanja, skijanje, druženja i dobru italijansku kuhinju.

Ivana Tešić u Rovinju 2015.

Ivana, Daniele Poletti i Gaia Poletti

Gaia 2014.

Branka Tešić sa kćerkama i unukama

Nevena Tešić je rođena 15.10.1980. godine u Tuzli. U Tuzli se školovala a studirala u Bolzanu gdje radi i živi sa svojom obitelji. Nevena živi sa Matteo Nobile od 2004. godine, a imaju kćerku Camilla rođena 20.6.2013. godine u Bolzanu. Obitelj voli more, planine, druženja, italijansku kuhinju i šetnje uz rovinjsko more.

Ivana i Daniele i Nevena i Matteo vole i dobro vino i muziku, obadva para imaju svoj bend.

Nevena Tešić i Camilla Nobile 2015.

Nevena, Matteo Nobile i Camilla 2015.

Ferdinand Zamboni, zvani Ferdo, rođen 29.2.1929. godine, četvrti je potomak Josipa i Ide Zamboni. Čitav radni vijek je proveo radeći u Fabrici soli kao vatrogasac. Ferdo Zamboni je kao vatrogasac dobio najviše priznanje za hrabrost kao i mnoga druga vatrogasna priznanja. Često je posjećivao Rudolfa Zambonija u Miladijama dolazeći na plavom motoru.

Ferdinand Zamboni

Zasjedanje DVD—za stolom Ferdo Zamboni (drugi s desna), Rudolf Zamboni , Zdravko Glavaš

Ferdo se vjenčao sa **Ankicom Plauc—Beba**, rođena 1928. godine.

Ferdo Zamboni, Nataša i Ankica - Beba

Ferdo i Ankica su u braku dobili dvoje djece, Mirjanu i Zvonku.

Susret na groblju Borić—s lijeva na desno Slobodanka Zamboni, Gordana Petrovska, Ankica-Beba Zamboni, Mile Šteficin suprug i Štefica, Ferdo Zamboni, Hilda Marić i Dragica Zamboni.

Mirjana Petković, rođena Zamboni, zvana Mira, rođena je 11.10.1952. godine u Tuzli. U Tuzli se školovala i radni vijek provela u PTK Tuzla, odakle je penzionisana. Udala se za **Milana Petkovića**, sin Ljube, rođen 7.3.1952. godine u Tuzli. Radni vijek je proveo

radeći u Okružnom zatvoru Tuzla. Mirjana i Milan žive u Novom Sadu, a imaju dvoje djece, kćerku Natašu i sina Dražana.

Mirjana i Milan Petković, Sanja Zamboni i Branka Tešić

Nataša Petković je rođena 8.8.1980. godine u Tuzli, diplomirala je na fakultetu za engleski i italijanski jezik, a živi u Njemačkoj.

Dražan Petković je rođen 1.2.1986. godine, diplomirao je na pravnom fakultetu a ima prebivalište u Njemačkoj. Nataša i Dražan nemaju obitelji.

Obitelj Mirjana, Milan i Nataša Petković

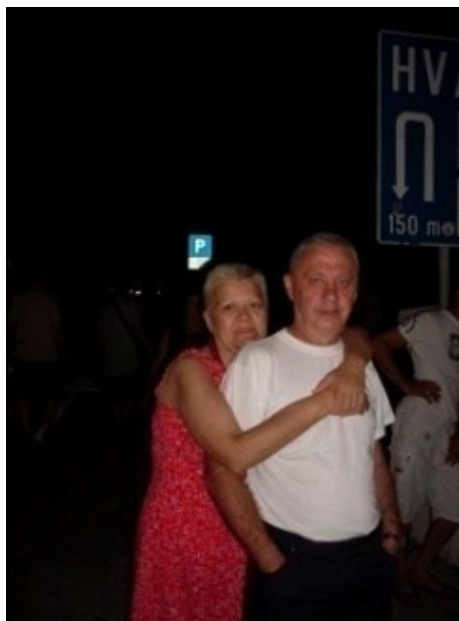
Zvonko Zamboni je rođen 20.1.1957. godine u Tuzli. Cijeli životni vijek je radio u rudniku Kreka, a u penziju otišao 2014. godine sa mjesta oružara u Četi za spašavanje rudnika „Kreka“. Vjenčao se sa **Silvanom - Silvom, rođena Srdić**.

Silvana – Silva Zamboni rođena je u Tuzli 22.3.1961. godine. Radila je dugo godina u PTK, a najviše u trgovini Jala. Penzionisana je 2014. godine. Bila je bolesna 20 godina, išla na dijalizu i umrla 18.8.2014. u večernjim satima u bolnici na Gradini. Sahranjena je 20.8.2014. godine na groblju Trnovac. Bila je aktivan

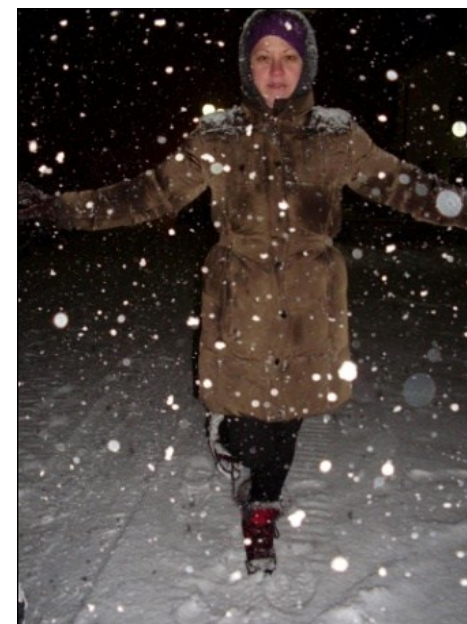
član udruženja Italijana i sa puno radosti nudila gastronomske užitke na Danima italijanske kuhinje u Tuzli.

Zamboni Zvonko, Tea i Silvana 1985.

Silvana i Zvonko 4.9.2011.

Tea Zamboni

Zamboni Zvonko, Tea i Silvana 2012.

U braku Zvonke i Silve rođena je kćerka Tea 20.11.1983. godine u Tuzli.

Tea Zamboni je diplomirala na PMF - Odsjek Geografija u Tuzli 2010. godine. Nema obitelj, a živi s ocem u stanu na Sjenjaku, Tuzla.

Anton Zamboni, zvani Tono, je peto po redu dijete Zamboni Josipa i Ide. Rođen je 20.1.1931. godine, završio je limarski zanat, ali je čitav radni vijek proveo kao vozač u „Kreki“. Anton Zamboni je dobio sljedeća priznanja:

- Orden rada sa srebrnim vijencem
- Diplomu o počasnom zvanju zaslužan radnik "Titovih rudnika uglja" u Tuzli;
- Nosilac diplome za razne vrline u "Titovim rudnicima Kreka Banovići"

- Dobitnik Mercedesovih zlatnih znački za pređenih 200.000 km (1966. godine).

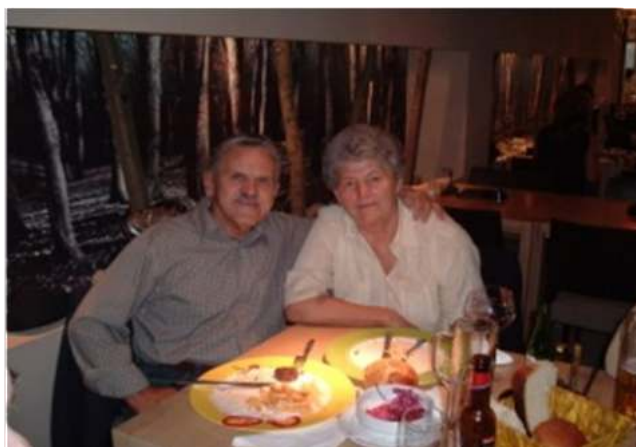

Anton Zamboni ispred drumskog ljubimca

I u poznim godinama života ne odvaja se od vozila, pa danas voza bijelu Škodu koju sam popravlja kad nešto ne štima. Njegove pjevačke vještine su nezaboravne, čime je uvijek uveseljavao društvo u kojem se nalazi. Anton se vjenčao sa Dragicom Tunjić.

Anton i Dragica Zamboni

Dragica Zamboni, rođena Tunjić, rođena je 31.5.1935. godine. Cijeli život je bila domaćica, brinula o domu i djeci. Anton i Dragica žive u stanu u zgradi pored Medicinskog fakulteta Tuzla.

Obitelj Zamboni — Anton, Dragica i djeca Jadranka i Blanka na Jadranu

Anton i Dragica Zamboni sa praunukom Unom 2015.

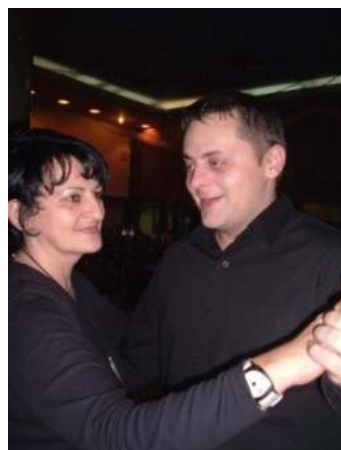
Antologijska fotografija Antona, u sredini sa bratom Vladom i bratićem Sinišom ispred ulaza Udruženja Trentini u Kreki

Anton i Dragica su u braku dobili dvoje djece, dvije kćerke, Jadranku i Blanku.

Jadranka Zamboni, rođena je 18.2.1957. godine, po zanimanju nastavnik muzike. Udala se za **Branislava Gajića**, rođen 8.8.1953. godine u Tuzli. Obitelj je živjela u Zvorniku, a Jadranka sad živi u Budvi. Njen suprug Branislav je poginuo 1992. godine. U braku imaju jednog sina Srđana.

Jadranka i Branislav Gajić sa Srđanom

Jadranka Gajić i sin Srđan

Srđan Gajić je rođen 8.6.1978. u Zvorniku, gdje je i završio Trgovačku školu. Dugo je živio u Zvorniku, a od 2015. godine živi u Beču.

Vjenčao se sa šapčankom **Jelenom, rođena Stojanović** 27.9.1980. godine. U braku su dobili kćerku **Unu** rođena 21.9.2015. u Beču.

Srđan Gajić i Jelena upoznavaju Unu

*Srđan Gajić i
Tijana Tišma*

Blanka Tišma

Blanka Tišma, rođena Zamboni, druga kćerka Antona i Dragice Zamboni, rođena je 22.5.1960. godine u Tuzli. Školovala se u Tuzli i završila pravni fakultet u Sarajevu. Zaposlena je u JU Zavod za javno zdravstvo u Tuzli, a veliki dio vremena posvećuju pjevanju u horu, i pripremi hrane - posebno za Dan italijanske kuhinje u Tuzli.

*Blanka sa Srđanom, roditeljima, sestrom
Jadrankom i kćerkom Tijanom 2015.*

*Blanka Tišma u tuzlanskom horu Iskre -
peta u prvom redu s desna na lijevo*

Blanka je udata je za Darku Tišma, dipl. elektroinženjera.

Darko Tišma je rođen u Tuzli 2.10.1961. godine od majke Cecilije, rođena Mateljić (10.3.1936. u Tuzli, živi u Tuzli) i oca Zdravke rođen 17.1.1934. godine u Tuzli, a umro u Tuzli 8.12.2012. godine. Darko je radio u Građevinskom institutu, a nakon toga dugo godina radi u nevladinim organizacijama, najviše u Centru za razvoj i podršku Tuzla, vozi Forda i često drži zapaljenu cigaretu u ruci.

Darko Tišma 2016.

Blanka i Darko imaju kćerku Tijanu.

Tijana Tišma je rođena 3.3.1990. godine u Tuzli. Osnovno školovanje i osnovnu muzičku školu, odsjek klavir, završila je u Tuzli. Nakon srednje škole završila je studije prava u Tuzli. Sa svojom obitelji živi u stanu u Tuzli, u naselju Slatina - poznata zgrada "Sisara".

Tijana Tišma

Tijana sa roditeljima na promociji diplomanata 2015.

Obitelj Tišma sa malom Unom na Modracu i sa malo većom Unom u Beču 2016.

Tijana, Blanka i Darko Tišma sa Maria Carla iz Trenta i Maja Križan iz Tuzle u Trentu 2007.

Obitelj Tišma je predstavljala tuzlansko udruženje Trentina na obilježavanju 50 godina djelovanja udruženje Trentini nel mondo jer je Blanka bila v.d. predsjednica tuzlanskog udruženja 2007. godine.

Manifestacija je održana na više lokacija u Trentu, a samo otvaranje i svečana sjednica su održane u sjedištu Federacije udruženja Trentini nel Mondo. U uvodnom dijelu svečane sjednice, u ime domaćina, prisutnima su se obratili Predsjednik Federacije – g. Ferruccio Pisoni, te tadašnji direktor Trentina nel Mondo, **Rino Zandonai** koji je ukratko predstavio historijat nastanka i rad udruženja širom svijeta.

U nastavku su održane i kratke pojedinačne prezentacije rada i dostignuća udruženja, a prikazan je i dokumentarni film o životima Trentina širom svijeta „Storie di Mondo“, u produkciji „Museo Storico in Trento“. U završnom dijelu ovog, centralnog skupa, u Palazzo Geremia je otkrivena bista posvećena Ocu Bonifacio Bolognani-ju. Sljedećeg dana je na centralnom gradskom trgu i ulicama Trenta održan i svečani defile predstavnika svih udruženja koji je uveličan izvedbama gradskog orkestra „Citta di Trento“.

U popodnevrim satima su održani i radni susreti predstavnika mladih udruženja iz cijelog svijeta, a u zgradi „Fondazione Cassa di Risparmio di Trento e Rovereto“ održana je i prezentacija

knjige „*Un solco lungo 50 anni – L'Associazione Trentini nel Mondo dal 1957. al 2007.*“ Tokom istog skupa prezentiran je i film „*Solidarieta e Cooperazione Trentina in America del Sud*“ i prezentacija prvog dijela trilogije „*Tanti volti, un'unica communita – Storia e realta dei Circoli Trentini nel Mondo*“.

Osim zvaničnog programa, susreti su bili praćeni i srdačnim druženjima, razgovorima i razmjenom iskustava predstavnika udruženja u kojima su osim Trentina iz cijelog svijeta, pored predstavnika tuzlanskih Trentina, učestvovali i predstavnici udruženja Trentina iz Sarajeva, Štivora i Indije.

Slike sa obilježavanja 50 godina Trentini nel mondo, slika iznad Rino Zandonai

Vinko Zamboni, rođen 27.7.1933. godine u Tuzli a radio kao moler i auto lakirer u garaži rudnika „Kreka“. U Tuzli je upoznao Ivku Nimec koja je kao djevojčica došla iz Dalmacije.

Ivka Zamboni, rođeno Nimac, je rođena 16.7.1931. godine u Lišane Ostrovačke u okolini Benkovca. Dok je živjela u Tuzli cijeli radni vijek provela kao kuharica u Solani i odatle penzionisana. Vinko i Ivka su vjenčani 16.11.1957. godine u Tuzli. Vinko je umro 17.5.1987. godine u Tuzli, a Ivka danas živi u svom stanu u Novom Sadu, u blizini kćerke Vesne Levai.

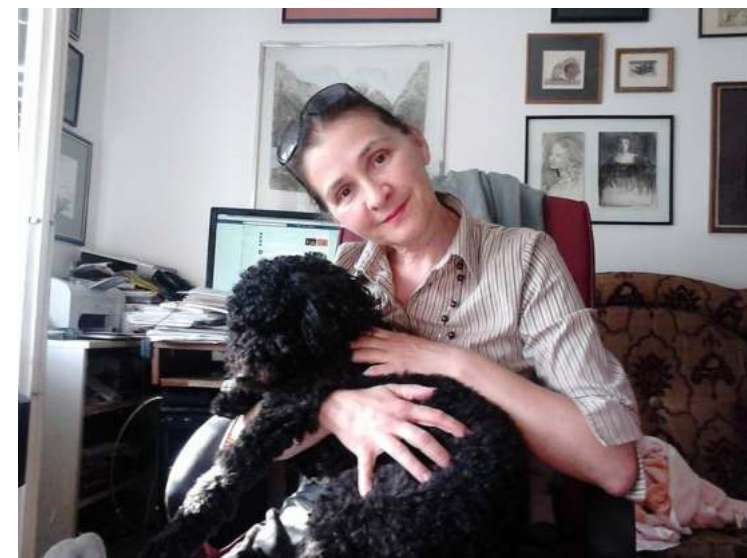
Vinko i Ivka Zamboni na vjenčanju

Vinko u Beogradu 1961.

Vinko i Ivka imaju u braku dvije kćerke - Vesnu i Gordanu.

Vesna Levai, rođena Zamboni, rođena je u Tuzli 12.4.1959. godine. Završila je Muzičku akademiju a radi kao profesor muzičke umjetnosti u srednjoj školi u Novom Sadu.

Vesna Levail 2015.

Udala se za **Olivera Levai** iz Novog Sada, 20.7.1985. godine. Oliver Levai je rođen 17.8.1961. godine u Novom Sadu. Trenutno je nezaposlen jer je firma u kojoj je radio promijenila vlasnika koji je

otпустиo više od polovine zaposlenih. Oliver je radio na hemijskoj pripremi vode u Kotekstproduktu u Novom Sadu.

*Vjenčanje Olivera i Vesne Levai
stoje Ivka, Gordana, Vinko,
sjede Oliver, Vesna i kum
Branko*

*Oliverov 50. rođendan Oliver, Vesna,
Aleksandar, sjede Ksenija i Robert*

Vesna sa roditeljima i suprug Oliver Levai

*Oliverov 50. rođendan Ivka, Robert
i Vesna*

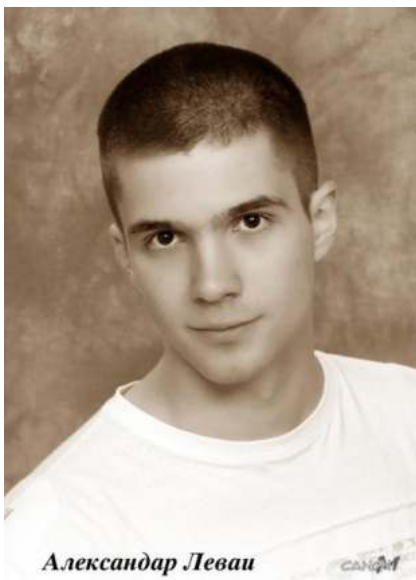
Vesna u sredini sa učenicima srednje škole "Svetozar Miletić" Novi Sad, 2017.

Vesna i Oliver u braku imaju troje dece. Najstarija je kćerka **Ksenija**, rođena 30.7.1987. godine u Novom Sadu. Završila je filozofski fakultet, odsjek Germanistika. Radila je kao profesor njemačkog jezika, zatim kao prevodilac i odradila je petomjesečnu praksu u Bundestagu (njemačkom parlamentu). Trenutno je aktivna kao međunarodni sudija za tekvondo.

Ksenija Levai u Dohi 2016.

Stariji sin, **Aleksandar** je rođen 5.6.1990. godine u Novom Sadu. Trenirao je košarku 12 godina. Išao je na Fakultet tehničkih nauka, odsjek Grafičko inženjerstvo i dizajn, a time se trenutno i bavi. Aleksandar, kao i Ksenija su završili osnovnu muzičku školu.

*Aleksandar Levai
matorska
slika 2009.*

*Vesna Levai sa Mirjanom Mirom
Petković, Darijom Sunarom i Darijinom
djecom, august 2016.*

Mlađi sin **Robert** rođen je 28.6.1996. godine u Novom Sadu. Trenirao je 10 godina hokej, a trenutno je prva godina na Prirodno-matematičkom fakultetu, odsjek Gastronomija.

*Robertov 17. rođendan - Ksenija,
Robert i Aleksandar Levai*

*Robert Levai 2007. i
2015.*

Gordana Petrovska, rođena Zamboni, zvana Goga, druga kćerka Vinka i Ivke, rođena je 12.5.1963. godine u Tuzli. Školovala se u Tuzli, a devedesetih godina je otišla u Kraljevo gdje radi kao nastavnik muzičke kulture. Pored bavljenja muzikom, hobi joj je izrada ručnih radova.

Udala se za **Sašu Petrovski**, rođen 12.10.1963. godine u Foči. Saša ja službenik, a hobi su mu motori i ribolov.

Gordana i Saša Petrovski

Na Gordaninom vjenčanju 10.3.1984.

Obitelj živi u Kraljevu. Gordana i Saša Petrovski imaju dvije kćerke Mariju i Zoranu.

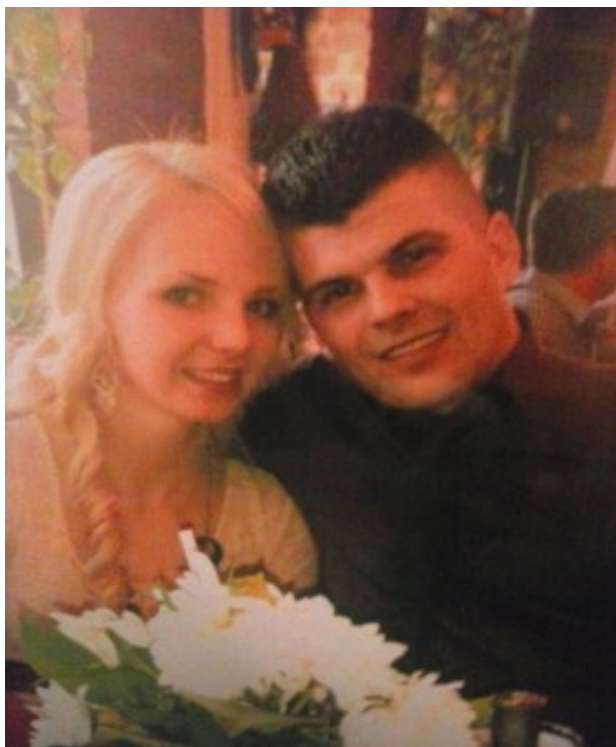
Baka Ivka i Vinko sa Gordanom i Marijom 1986.

Marija Milinčić, rođeno Petrovski, je rođena 12.5.1984. godine u Tuzli, po zanimanju farmaceut a bavi se slikarstvom. Udala se za **Radivoja Milinčić**, rođen 4.2.1984. godine. Radivoje je trgovački putnik a bavi se planinarenjem.

Marija i Radivoje Milinčić

Zorana Tulumbić, rođena Petrovska, rođena je 30.11.1995. godine u Kraljevu. Nije zaposlena, a bavi se vezom. Udala se za **Dalibora Tulumbića**, rođen 7.11.1983. godine. Radi kao moler, a hobi mu je rad sa računarima i ribolov.

Zorana i Dalibor Tulumbić

U braku imaju kćerku **Ivu**, rođena u Kraljevu 6.12.2012. godine i sina **Andreja**, rođen 23.09.2014. u Kraljevu.

Iva Tulumbić

Andrej Tulumbić

Štefanija Miljčević - Štefica, rođena Zamboni je sedmi potomak Zamboni Josipa i Ide. Rođena je 27.4.1936. godine. Udala se za Milomira Miljčevića, rođen 15.6.1933. godine. Obitelj je živjela u Kosjeriću kod Titovog Užica, Srbija, a Štefanija je umrla 4.6.1997. godine. Štefanija i Milomir su sahranjeni u Kosjeriću. Nisu imali potomaka.

Štefanija i Milomir Miljčević

Štefanija i Milomir Miljčević u Tuzli sa Blankom i Tijanom decembra 1992.

*Vjenčanje Vlado i Anđa Zamboni
21.9.1963. godine*

Vlado Zamboni je osmi potomak Josipa i Ide Zamboni. Rođen je 15.4.1940. godine, a radio je u tuzlanskom „Umel“-u, oženio je Anđu Tešić.

Anđa Tešić, udato Zamboni, rođena je 25.5.1943. godine u mjestu Jesenica, Srebrenik. Žive u kući u Solani - Drežniku, a Vlado se najviše druži sa bratom Antonom.

Anđa i Vlado Zamboni

Vlado i Anđa imaju dva sina—Sinišu i Josipa.

Vlado Zamboni 2014.

Braća Vlado i Tono Zamboni u ljeto 2012.

Siniša Zamboni, rođen 9.5.1965. godine, bravar, radio je u Eliru Tuzla a trenutno radi u Hypnex Tuzla firmi Derviša Čička u Kreki. Oženio je **Ljiljanu Nikolić** rođena 23.5.1967. godine u Slavinovićima (otac Rado i majka Zagorka, oboje umrli). U braku imaju kćerku Bernandu i sina Bernarda (rođen 13.3.1998. u Tuzli). Siniša i Ljiljana su se razišli, Siniša živi s drugom obitelji u Brgulama kod Mramora, a Ljiljana i sin Bernardo žive u istoj kući u kojoj živi Vlado, u Solani u Tuzli.

Bernanda, Bernardo, Ljiljana i Siniša

Bernanda Zamboni Morankić, kćerka Siniše i Ljiljane, rođena je 17.5.1992. godine u Tuzli gdje je završila Turističko-ugostiteljsku školu, smjer Turistički tehničar. Udala se 22.7.2011. godine za Nedima Morankića

Nedim Morankić je rođen 4.1.1986. godine u Tuzli. Nedim je završio Mašinsku školu, smjer Mašinski tehničar energetike u Tuzli a zaposlen je u Termoelektrani Tuzla od 2010. godine. Nedimovi roditelji su majka Azira rođena Lemezović u Tuzli 27.6.1953. godine i otac Ismet, rođen 5.7.1951. godine u Tuzli, a umro u Tuzli

19.4.2010. godine. U braku imaju sina **Adrijana** rođen 5.6.2013. godine u Tuzli. Obitelj živi u kući Nedimovih roditelja pored bazena u Moluhama.

Vjenčanje Bernande i Nedima 22.7.2011.

*Obitelj
Nedim
Morankić,
Adrijan
Morankić i
Bernanda
2015.*

Josip Zamboni, drugi sin Anđe i Vlade Zamboni, rođen je 1.8.1969. godine u Tuzli, završio školu za zavarivača i bravara. Dugo godina živi u Italiji, radi u fabrici auspuha Pedol. Nema obitelj.

Josip i bratić Bernardo

života. Umrla je 11.1.2016. godine a sahranjena na Gradskom groblju Trnovac. Hilda ima kćerku Ranku i sina Dragana. Hilda je živjela na Stupinama.

*Hilda Marić
31.3.2015.*

*Adrijan
Morankić na
proslavi drugog
rođendana
5.6.2015.*

Hilda Marić, rođena Zamboni, je najmlađi – deveti, potomak Josipa i Ide. Rođena je 7.4.1942. godine u Tuzli. Udala se za Iliju Marića (rođen 9.5.1936. godine) koji je umro 29.3.2006. godine u Tuzli, sahranjen na Gradskom groblju u Tuzli. Hildu je krasio vedar duh, vedro raspoloženje, a uživala je u dimu cigareta kojima je ostala privržena do kraja

Ranka Jobst, rođena Marić, rođena je 9.8.1963. godine u Tuzli, gdje se i školovala. Radila je u bolnici Gradina, a poslije toga u obdaništu u Miladijama. Udala se 8.12.1990. godine za Slobodana Jobsta.

Ranka Jobst

školskom centru Tuzla, a nakon gimnazije upisala je i trenutno studira Engleski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu Tuzla.

Slobodan Jobst 2015.

Ivana i Ranka Jobst 2015.

Slobodan Jobst je rođen 24.5.1958. godine u Nikšiću. Slobodan je završio Rudarsku tehničku školu u Tuzli, radio u rudnicama Lipnica i Bukinje, a privatnim poduzetništvom se bavi od 1996. Ranka i Slobodan u braku imaju kćerku **Ivanu**, rođena 22.9.1991. godine u Tuzli. Ivana je završila školovanje u Katoličkom

Ivana Jobst

Dragan Marić je rođen 11.9.1964. godine u Tuzli. Završio je elektrotehničku školu, a radi u BH Telecomu u Tuzli. Aktivno se bavi planinarenjem, živi u naselju Stupine, a nema obitelj.

Dragan Marić 2015. na planinarskom pohodu

Dragan Marić 2016.

**RUDOLF
ZAMBONI**

RUDOLF ZAMBONI je drugi sin Amadea i Fiorenze, rođen u Vranduku 4.8.1903. a umro u Tuzli, 15.1.1980. Rudolf je imao nadimak Rudo, a oženio je Mariju Matijašec (rođena 30.12.1914. u Simin Hanu, Tuzla) dana 2.2.1926. godine u Tuzli.

Pokrajina: *Romania* Br. _____

(Provincia)

(Naziv) Biskupija: *Urbicopolis*

(Archiepiscopus)

KRSTNI LIST
(TESTIMONIUM BAPTISMAE)

Podpisani ovim svjedoči, da je u matrici krsnih lista *St. Ilije povelja* sledio našao i sa pravdnim svjedočenjem istu pronašao.

(Intra scriptura presentibus fidem facio et recognosco: quod inspecta Matricula Baptisatorum Parochiae S. signanter Tunc pag. sequentia repererim, et ac legitimam requisitionem istius fidei dignis transulerim)

Mjesta, godina, mjesec, dan	Krsnik (Baptisati)		Roditelji mu (Parentum)		Opazke (Observationes)
	Ime mu	Ime, prezime, data rođenja	Ime, prezime, data rođenja	Ime, prezime, data rođenja	
1903 4. 8.	<i>Rudolf</i>	<i>Zamboni</i>	<i>Amadeo</i>	<i>Fiorenza</i>	

Da je to sve tako napisano, i u matrici krsni list točno prepisano vjerasnošću podpisani i krsnim poštama svjedoči.

(Super quibus factis subscriptis ac iudicio parochiae munusculis sigilli approbatione munitur. Intra Baptisatorum)

Datum: *16* mjeseca *Augusti* anno *1903*

Izvorni krsni list Rudolf Zamboni iz 1903.

Započeo je stanovanje u Solani u radničkoj koloni, u stanu koji je dobio na korištenje od Solane gdje je u to vrijeme radio. U toj kući se rodila kćerka Antonija (nadimak Tonkica) 11.11.1926. godine i sin Miroslav (nadimak Mirče) rođen 2.2.1937. godine.

Rudolf u mladosti, i portret iz 1928. godine

Ispred kuća u solanskoj koloni u kojoj su stanovali Rudolf i Marija prije useljenja u kuću u Miladijama

Kvalitetan primjerak uzgojenog praseta— Rudolf, Marija i Antonija sa 2 godine

Oko 1937. godine Rudolf je započeo gradnju kuće u Miladijama na zemlji koju je ranije kupio njegov punac Josip Matijašec. Tokom trajanja 2. svjetskog rata, kuća je stajala nezavršena, ali pokrivena crijepom. Za vrijeme 2. svjetskog rata, u kući u kojoj su živjeli u Solani bili su smješteni dva njemačka vojnika. Jedan je bio Poljak i razumio je nešto od jezika kojim se govorilo u kući. Iako je znao da je Rudo Zamboni bio u partizanima, nije pravio probleme ukućanima.

Kuća sa drvenom ogradom nakon dogradnje verande

Gradnja kuće dimenzija 8 X 7 m je nastavljena nakon završetka rata, tako da su Marija i Rudolf uselili u kuću 29.10.1947. godine.

Ispred kuće u Miladijama (prije dogradnje verande, tj. oko 1950. godine). Na slici Rudolf i Marija sa djecom Antonijom i Mirčetom

Od izgradnje u kući je bila monofazna elektro instalacija, a dvofazna i trofazna struja su uvedeni oko 1990. godine. Kuća je zidana od različitih vrsta cigle, sa dobrim drvenim gredama, dobrim broskim podom i crijepom na krovu. Imala je 4 prostorije: kuhinju (11,9 m²), primaću sobu (10,84 m²), spavaću sobu (16,38 m²), špajz (6,4 m²) i tavan. Prozori su bili u svakoj prostoriji, veći u sobama a manji u kuhinji i špajzu. Na prozoru špajza su bile željezne rešetke. Na tavan se penjalo drvenim ljestvama iz špajza, a služio je za ostavljanje starih stvari, kao npr. flaše za rakiju, dijelovi namještaja, daske i slično. Na tavanu su bila dva prozora - sa svakog kraja po

jedan, s tim što je jedan bio stakleni, a drugi - prema kući Štefina je bio od drvenih dasaka zeleno obojene. U kući je bio jedan dimnjak, a ložilo se samo u kuhinji (tiš-šporet), a kasnije i u spavaćoj sobi gdje je bila klasična peć Kraljica 2.

Šporet kakav je bio u kuhinji i pećica kakva je bila u spavaćoj sobi

Kasnije, oko 1955. godine uz kuću je dograđena veranda (4,5 m²) u kojoj je bila česma i posebna prostorija toalet (1,25 m²). Ukupna površina kuće je bila 51,28 m². Za rasvjetu u toaletu koristila se baterijska sijalica koja je bila pričvršćena na štok prozora. Kupatila nije bilo.

Uz kuću je izgrađen i pomoćni objekat 5 X 2,5 m u kojem je bila ljetna kuhinja,

šupa za ugalj i alat, a u istom objektu, sa zadnje stane, je bio prostor za alat za obradu zemlje, kao i jedan dio koji je bio svinjac, a kasnije ostava za pritke za grah i paradajz, kao i za burad za rakiju. Objekat je bio zidan od cigle koja je donešena iz Solane, a krov je bio od salonit ploča. Zbog cigala koje su bile u Solani u dodiru sa soli, veći dio jednog zida objekta je bio stalno vlažan i nikad se malter nije mogao zadržati na zidu.

Prostor u produžetku pomoćnog objekta bio je ograđen žičanom mrežom, a u prostoru su bili pušnica (kasnije spremnik za drva), jedna velika kaca za rakiju i kokošinjac. Kratko vrijeme unuk Tihomir je imao zečeve koji su bili smješteni u istom ograđenom prostoru. Kad je vršena procjena vrijednosti kuće 19.1.1988. godine, stručne službe općine su navele da je vrijednost zemlje 1038 m² ukupno 1.029.000 dinara, kuća 5.946.000 dinara i pomoćni objekat 325.000 dinara - ukupno

U vrijeme kad se obitelj uselila u kuću, u susjedstvu su već bile kuće Pepike i Brace Vidović, a još ranije Matijašec Stjepana. Tadašnja adresa stanovanja je bila Prvi sokak, a malo kasnije ulica Husinskih rudara br. 55 Kreka, što je ubrzo promijenjeno u Husinskih rudara br. 281, Tuzla. Kasnije je kuća bila na adresi

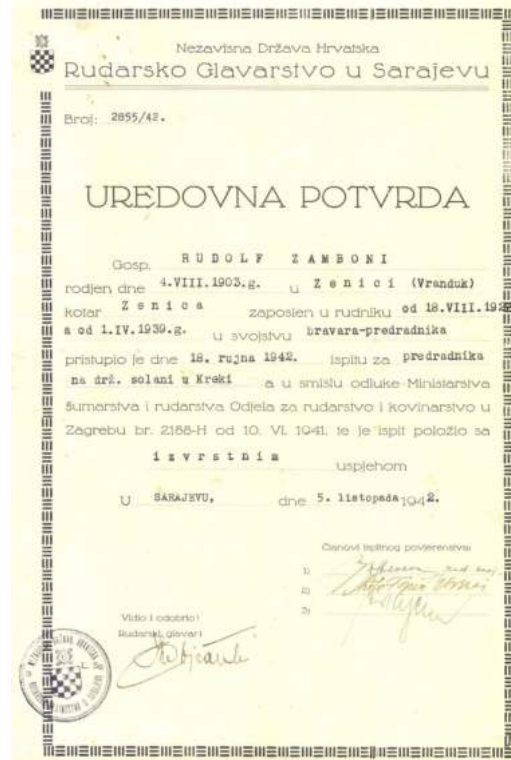
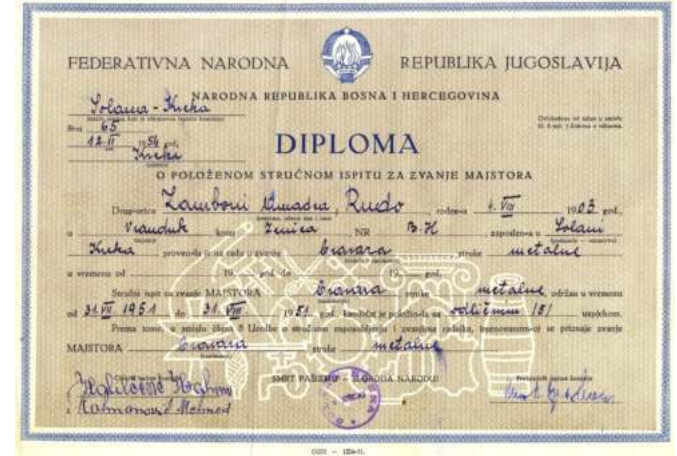
Husinskih rudara 365, a 1981. godine je ulica promijenila naziv u Hasana Kikića, broj 26, kako i danas 2016. godine nosi naziv. Uz kuću je bilo dvorište, bašta, vanjski toalet i voćnjak šljiva, ukupne površine 1000 m². Posjed se graničio na istoku sa Štefinom Matijašec, na jugu sa Ivicom Rajićem, na zapadu sa Ilijom Grgićem i na sjeveru sa Pepikom Vidović. Žičana ograda je bila između Rajića i Grgića, a sa ostalim susjedima nije bilo ograde. Kuća je s prednje strane, prema ulici, imala prvo drvenu ogradu, a kasnije željeznu baklava mrežu sa kapijom. Iako je posjed imao izlaz i na susjedni sokak, prvo nije bilo nikakvog prolaza ili kapije, a kad je Željko Knežiček napravio montažnu garažu u donjem dijelu posjeda, onda je napravljena i željezna kapija.

Kuća je priključena na gradski vodovod 16.9.1964. godine, a u kući je bila jedna česma, u verandi. Priključak na kanalizaciju obavljen je 16.3.1978. godine (938,05 din), a telefon (PTT) je uveden u martu 1980. godine (1873,80 din). Do uvođenja vode u kuću, voda se donosila prvo sa izvora vode Hanovac (kod Gazibegovića), a onda su mještani sokaka, na inicijativu i zalaganje Rudolfa, proveli vodovod od izvora Hanovac do javne česme koja se nalazila tačno preko puta kuće Stjepana Matijašeca - Štefina.

Tokom zime, često su se zaleđivale vodovodne cijevi, pa se stavljale krpe kao zaštita od hladnoće, ili se potpuno zatvarao ventil za vodu koji se nalazio u podrumu ispod verande. Sokak u kojem je kuća prvo je bio nasut tucanikom, a onda asfaltiran. Kad je uvedena ulična rasvjeta, sijalica je bila visila na žici između Rudine kuće i kuće s druge strane ulice u kojoj su stanovali Marica i Franjo - Franci Vidović.

Zamboni Rudolf i Marija su živjeli u istoj kući sve do smrti. Rudolf je umro u kući, a Marija je umrla u stanu kćerke gdje je živjela zadnjih 5-6 godina života. Danas, na istoj površini, prostor oko kuće je uređen na drugačiji način. Stara kuća je srušena 2002. godine, i na istom mjestu napravljena je nova kuća u kojoj živi unuk Tihomir Knežiček sa svojom obitelji.

Od općeg i stručnog školovanja Rudolf je imao 4 razreda osnovne škole i 1 razred trgovačke škole koju je pohađao u Tuzli. Učio je u Tuzli bravarski zanat od 4.6.1918. do 4.6.1921. godine. Dana 6.6.1939. godine u Tuzli položio je majstorski ispit za mašin-bravarski zanat. Kasnije, kako je zahtjevalo radno mjesto u Solani, položio je u Tuzli stručni majstorski ispit za zvanje bravar metalne struke i dobio diplomu dana 12.2.1954.godine.

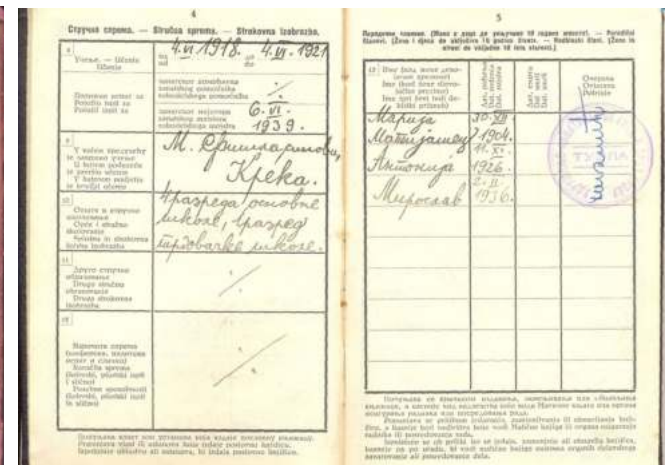

Potvrde o školovanju i položenim ispitima

Rudolf je imao prvo zaposlenje 4.6.1918. do 24.3.1922. godine u Prvoj Bosanskoj tvornica i rafinerija špirita, tvornica ugljične kiseline i tvornica tištenog kvasca M. FISOHLA SINOVI, KREKA (tzv. Špiritana - Špira). kao bravarski naučnik i bravar. Dalje je od 15.5.1922. do 14.8.1923. godine radio na Državnoj željeznici Kraljevine SHS, ložiona Doboju, kao bravar, a u Direkciji državnih rudnika Kreka radio kao bravarski pomoćnik od 18.8.1923. do 20.2.1924. godine. Ponovo se vraća u Špiru gdje je radio kao bravar od 23.7.1925. do 10.5.1926, a u Solani Kreka radi od 11.5.1926. godine do penzionisanja.

Rudolf radnik fabrike špirita sa radnim kolegama 1926.—stoji prvi lijevo

Rudolf se vjenčao sa Marijom Matijašec u Tuzli 2.2.1926. godine, i u braku imao kćerku Antoniju—Tonkicu i sina Miroslava—Mirčeta.

Radne knjižice Rudolfa Zamboni iz različitih perioda

Uprava u solani u Kreki je formirana 5.2.1945. godine, a činili su je: Viktor Bubala (upravnik), ing. Miloš Krajger, Malaga Mustaćević, Manojlo Bošković, Rudolf Zamboni (Arhiva Tuzlanskog kantona, fond OKNOT, odjeljenje za industriju i zanatstvo, kutija 51, fascikl 2, dok br. 7002, Oblasni NO odbor za Istočnu Bosnu, izvještaj Bubala o formiranju uprave u solani Kreka). U to vrijeme u Solani je radilo 600 radnika, a prije rata je bilo 1.100 radnika.

Rudolf Zamboni u sredini s kapom

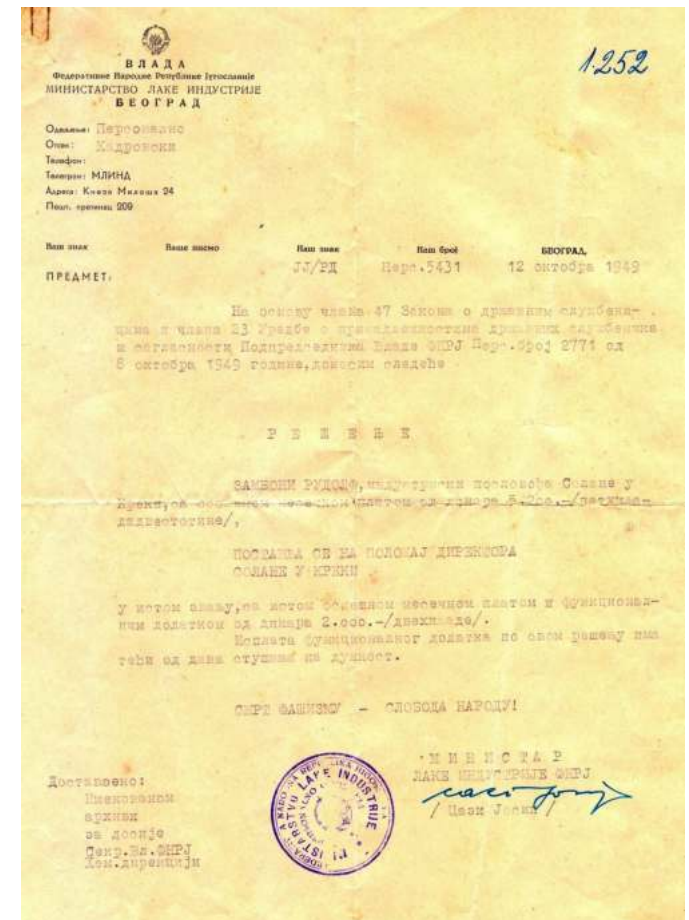

Rudolf u Solani 1937. sa grupom metalčkih radnika i tokom radova na montaži kazana 7, 8. i 9. (u društvu Turcer Fanjo)

Radio je na različitim radnim mjestima, od bravara do direktora Solane. Bio je u grupi radnika koji su osposobili električnu centralu u Kreki u vrijeme kad je Tuzla bila drugi, i zadnji, put oslobođena od njemačke okupacije u septembru 1944. godine.

Rješenjem Vlade FNRJ, Ministarstva lake industrije u Beogradu od 12.10.1949. godine postavljen je za Direktora Solane u Kreki. Nije poznato koliko vremena je obavljao dužnost direktora, ali je poznato da je na toj dužnosti bio i tokom augusta 1952. godine.

Imenovanje Rudolfa Zamboni za direktora Solane 1949.

Rudolf sa kćerkom Antonijom u Solarskoj koloni oko 1930.

Rudolf sredinom pedesetih

Radnici Solane na proslavi 1. maja 1945. —Rudolf drugi s desna na lijevo sa kapom

Rudolf je penzionisan 5.8.1958. godine u Solani. Imao je radnog staža 35 godina, 7 mjeseci i 5 dana, i primao mjesečnu penziju od 23.850 dinara. U radni staž priznato je njegovo radno angažovanje: od 4.6.1921. do 24.3.1922, od 15.5.1922. do 14.8.1923, od 18.8.1923 od 20.2.1924, od 23.7.1925. do 5.8.1958. godine.

Rudolf je bio aktivan u radu sindikata, mjesne zajednice i u Savezu komunista.

Za uspjehe u radu dobio je niz priznanja: Orden rada II reda, od Prezidijuma narodne skupštine FNRJ, 11.2.1949.

godine, a dobio je i diploma za inovatorstvo jer je 1950. godine inovirao uređaj za jodiranje soli u Solani Tuzla.

Rudolf, sjedi na lijevoj strani u sredini, na jednom od sastanaka

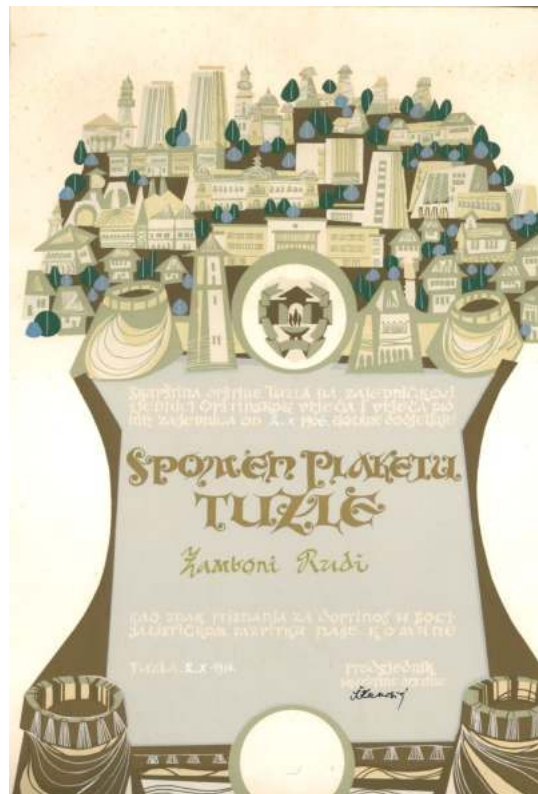

Priznanje Orden rada II reda iz 1949.

Diploma za inovaciju iz 1950.

Priznanje za nesebičan rad u povodu 10 godišnjice radničkog upravljanja, izdato od Radničkog savjeta Solane „Kreka“ u Tuzli 17.9.1960, Priznanje Saveza penzionera BiH, Republički odbor, za dugogodišnji aktivan rad i nesebično zalaganje na ostvarivanju zadataka u organizaciji Saveza Penzionera BiH, Sarajevo 29.6.1978. godine.

Bio je izuzetno aktivan član Industrijskog dobrovoljnog vatrogasnog društva koje je djelovalo u okviru Solane Kreka. Prošao je sve nivoe članstva, da bi 1972. godine dobio Diplomu za najviši čin u oblasti vatrogastva - VIŠI VATROGASNI OFICIR PRVE KLASE, izdatu od Vatrogasnog saveza BiH. Diplomu Počasnog člana IDVD SOLANE „KREKA“ (komandir i predsjednik) dobio je u Tuzli 10.2.1981. godine.

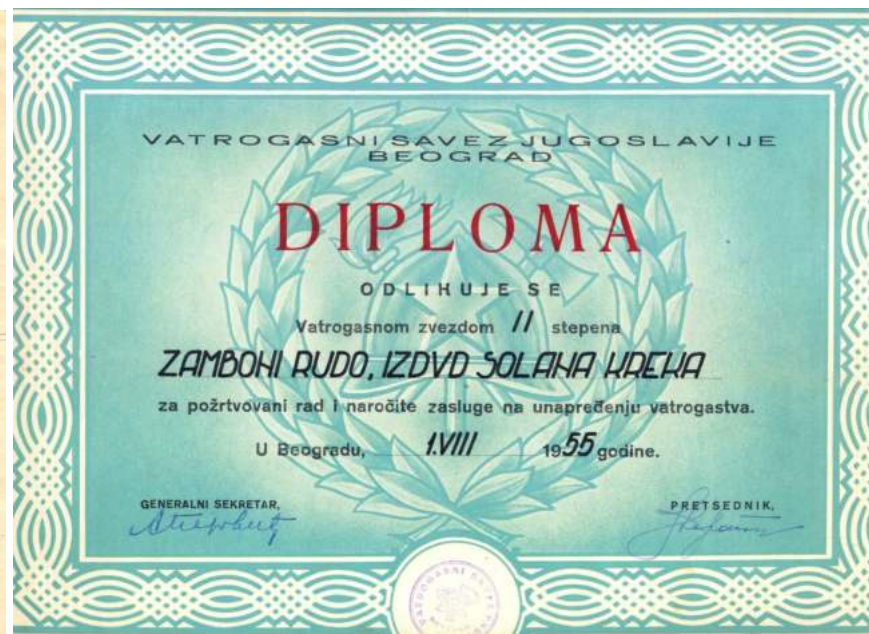
Rudolf u mlađim danima u vatrogascima, stoji drugi s desna na lijevo, dolje medalje i priznanja

Rudolf
Zamboni—
dobrovoljni
vatrogasac

Za angažovanje u vatrogastvu dobio je sljedeća priznanja:

- Član DVD Fabrika Soli Tuzla, nosilac SPOMENICA ZA 40 GODINA RADA U DOBROVOLJNOM VATROGASTVU, izdao Vatrogasni Savez BiH, Sarajevo, 14.3.1977.
- Odlikovanje Zlatna medalja od Savez Dobrovoljnih Vatrogasnih Društava NR BiH, Sarajevo, 20.9.1953.
- Svjedodžba za čin VATROGASNI OFICIR, izdato od Savez Dobrovoljnih Vatrogasnih Društava NR BiH, Sarajevo, 27.1.1953.
- Spomenica u povodu 20 godina dobrovoljnog vatrogastva, Savez Dobrovoljnih Vatrogasnih Društava NR BiH, Sarajevo, 5.9.1953.
- Spomenica u povodu 20 godina službe u dobrovoljnom vatrogastvu, Savez Dobrovoljnih Vatrogasnih Društava NR BiH, Sarajevo, 20.9.1953.
- Odlikovanje Vatrogasna zvezda II stepena, izdaje Vatrogasni savez Jugoslavije, Beograd, 1.8.1955.
- Odlikovanje Vatrogasna zvezda II stepena, daje Vatrogasni savez NR BiH, Sarajevo, 7.6.1956.
- Odlikovanje Zlatna medalja Komandantu vatrogasne brigade

Tuzla, Protivpožarni savez Makedonije, izdato u Skoplju 25.12.1956.

- Spomenica u povodu 30 godina službe u dobrovoljnom vatrogastvu, Savez Dobrovoljnih Vatrogasnih Društava NR BiH, Sarajevo, 31.10.1956.
- Pohvalnica za zalaganje u radu DVD Tuzla, izdato od Industrijsko dobrovoljno vatrogasno društvo Solana Kreka, 10.2.1961.
- Diploma za čin VIŠI VATROGASNI OFICIR, izdaje Vatrogasni savez Jugoslavije, Beograd, 21.12.1962.
- Spomenica članu Plenuma VSJ na proslavi 100 godina vatrogastva u Varaždinu, izdaje Vatrogasni savez Jugoslavije, Varaždin juna 1964.
- Povelja Vatrogasnog saveza BiH u povodu 90 godina vatrogastva u BiH, Travnik 6.9.1969.
- Diploma Vatrogasna zvezda I reda, izdaje Vatrogasni savez Jugoslavije, Beograd, 16.6.1970.
- Diploma za čin VIŠI VATROGASNI OFICIR PRVE KLASE, izdaje Vatrogasni savez BiH, Sarajevo 16.11.1972.
- Priznanje sa Srebrenom plaketom, Zamboni Rudo viši vatrogasni oficir I klase, povodom 90 godina DVD

Tuzla, izdaje DVD TUZLA, u Tuzli, 6.10.1973.

- Priznanje Skupštine MZ „Kreka“, za postignute rezultate u MZ, Tuzla 20.12.1974.
- Diploma Počasnog člana IDVD SOLANE „KREKA“ (komandir i predsjednik), Tuzla 10.2.1981.

Bio u Jugoslovenskoj vojsci 18 mjeseci tokom 1924/25. u rodu artiljerija, kao redov. Nakon 2. svjetskog rata bio je evidentiran u Vojnom Otseku Tuzla 1, 14.3.1948. u rodu tehnička služba, bravar.

*Rudolf Zamboni
u vojsci*

Rudolf Zamboni je pristupio 18. Hrvatskoj brigadi kad je osnovan tj. 10.10.1943. godine (2. četa, 2. bataljona), a u istoj jedinici su bili Zamboni Josipa Nikola, rođen 1921. u Tuzli, i Zamboni – Reljić Vasilije Dara, rođena 1929. u Glini, Hrvatska. Rudolf je kratko vrijeme nakon regrutacije bio zarobljen od četnika oko mjesec dana tokom 1943. kod Dobošnice. Oslobođen je, zajedno sa još 12 zarobljenih partizana, ličnim zalaganjem Mije Josića (suprug Rudolfove sestre Ane). Mijo je uspio obezbijediti sve dokumente za svoj prolaz do Dobošnice, dogovorio puštanje Rudolfa, i drugih zarobljenih partizana, sa tadašnjim seoskim starješinom – ozrenskim četničkim vođom sa kojim se dobro poznao od prije 1941. godine. Oslobođena grupa je ilegalno, teretnim vozom, došla u Tuzlu.

Rudolf je po povratku iz partizana obolio od trbušnog tifusa i ležao u bolnici u Kreki. U trenutcima bolesti pokušao je da skoči sa prozora bolnice, a medicinska sestra ga je u zadnjem momentu uspjela povući sa prozora. Po ozdravljenju nastavio je da radi u Solani i stalo radio na unapređenju proizvodnog procesa dobivanja soli. Bio je član Komunističke partije Jugoslavije. Penzionisan je u Solani, i ostatak života proveo u Miladijama. Rudolf je imao operaciju žuči

i veliki rez na stomaku. Kraće vrijeme je bio na liječenju u Vrnjačkoj Banji odakle je donio tri drvene kutije sa obilježjem Banja, i kao suvenire poklonio svojim bližnjim. Nije pušio, a često je za doručak i uz meze uzimao čašicu šljivovice koju je najčešće sam pravio, uglavnom od šljive iz vlastitog šljivika. Naočale je vrlo rijetko koristio i to kad čita.

Iako je Rudolf Zamboni imao italijansko porijeklo i roditelje rođene u Italiji, nije

imao italijansko državljanstvo, i uvijek je imao državljanstvo države u kojoj je živio (SHS, NDH, FNRJ, SFRJ).

Domovnica Kreljevine SHS i državljanstvo FNRJ Zamboni Rudolf

The image shows two official documents from Tuzla, dated April 26, 1947.

The left document is a "DOMOVNICA" (home pass) issued by the "GRADSKO POGLAVARSTVO U TUZLI." It contains the following information:

- Broj: 41339/47
- Two postage stamps from the "KRALJEVINA SLOVENIJA" (Kingdom of Slovenia) for 1 Dinar.
- Name: RUDOLF ZAMBONI
- Character (zanimanje): sin seljačkog kupovnjača
- Age: 26 years
- Issued in Tuzla.
- Signature of the City Council Head: [Handwritten signature]

The right document is a "SVJEDODŽBA O DRŽAVLJANSTVU" (Certificate of Citizenship) issued by the "IZVRŠNI ODBOR GRADSKOG N. O. TUZLA." It contains the following information:

- Broj: 41339/47
- Federativna Narodna Republika Jugoslavija
- Prezime i ime: Zamboni etnonimski Rudolfa
- rođen: 11.11.1921 u Tuzli
- svet: [Handwritten]
- okrug: [Handwritten]
- zaveden je u knjigu državljana Narodne Republike [checked]
- Gradskog Narodnog Odbora Tuzla, pod Reg. brojem [checked]
- Državljanin je Federativne Narodne Republike Jugoslavije.
- Ova svjedodžba važi do 26. aprila 1947. godine.
- U Tuzli, dana 26. aprila 1947. godine.
- Secretary: [Handwritten signature]
- President: [Handwritten signature]

Kad je išao na ljetovanje, išao je u Podgoru, a fotografije pokazuju da je bio u Podgori oko 1950. godine.

U Podgori 1950. godine sa sinom Mirčetom

Službeno je putovao gdje je trebao a fotografija pokazuje posjetu Jadranu tokom maja 1960. godine.

Jadran maj 1960. sa radnim kolegom

Nakon 2. svjetskog rata jednom je službeno putovao u Italiju i nekoliko puta u Austriju kod rođaka svoje supruge.

Fotografija Rudolfa za vrijeme posjete Austriji

Redovno je čitao dnevni list Politika i to sve do pred smrt. Iskruživao je kratke ilustracije Walt Disneya pod nazivom "Čuda prirode", i lijepio u neku teku koja je i danas u životu i podsjeća na tadašnje načine učenja o prirodi.

Nije imao automobil, a

imao je plavi bicikl Partizan na kojem je unuk Tihomir naučio da vozi bicikl, i koji je bio izuzetno koristan tokom ratnih dešavanja u Tuzli 1992.-1995. godine.

Rudolf nije govorio ni jedan strani jezik.

Rudolf je dobio telefon i direktnu telefonsku liniju za vrijeme dok je bio direktor Solane. Telefon je zadržao dugo iza prelaska na drugu dužnost u Solani. To je bio jedini telefon u naselju. Zbog čestih dolazaka komšija da traže da koriste telefon, najčešće da zovu policiju radi izgreda, Rudolf je odlučio da ukine liniju. Ponovo je uvedena telefonska linija 1.9.1980. godine koja je plaćena 1.873,80 DIN. Rudolf je drugi stanovnik u okruženju gdje je živio koji je kupio TV (crno-bijeli E I N I S). Dugo vremena su komšije Grga Pranjić i Štefi Matijašec dolazili u kuću Rudolfa i gledali TV dnevnik, utakmice, kvizove ili druge sadržaje u TV programu.

Često su igrali tablica, uz čašicu šljivovica.

Rudolf i Marija oko u bosanskoj nošnji u dvorištu kuće (iza je olijander koji je bio u drvenom sanduku obojen u zeleno)

Okupljanje obitelji i kumova je bilo česta zabava. Za veće grupe uglavnom se sjedilo u primaćoj sobi, a za manje grupe u kuhinji.

slika, stoji djed Rudolf, Tonkica (ispred nje Tihomir), kum Nejtek i Zdenko. Sjede s lijeva na desno baka Marija i kuma Aneška

Ljeti se sjedilo isključivo ispred kuće, pored ljetne kuhinje. Uz zid je bila klupa, sjedilo se i na šamlicama, a koristio se drveni sto na rasklapanje. Veliki broj slika gdje su Rudolf i Marija napravljen je upravo ispred kuće gdje je bilo veliko stablo višnje, a kasnije i jedna šljiva.

Na slikama, napravljenim nepoznatim povodima, u kuhinji stoji djed Rudolf i Željko Knežiček, a sjede s lijeva na desno Tonkica, Zdenko, kuma Aneška, Tihomir, Ana Josić, baka Marija i kum Nejtek.

Na slici, napravljennoj nepoznatim povodom, u istom prostoru kao prethodna

Na slici, napravljennoj ranih sedamdesetih, su bakin brat Joži koji sjedi na travi, Tonkica, Zdenko, Mirčetova supruga Ljerka, bakina sestra Finka i Rudolf

Rudolf nije često putovao u inostranstvo, a bio je službeno u Italiji 1956. godine u obilasku Firenze, Trsta, Đenove, Bolonje i Venecije. Sa suprugom Marijom je išao u posjetu Marijinim rođacima u Graz - Austrija.

U Austriji kod članova obitelji Neffe - lijevo Karl, do njega Rudolf.

Rudolf na diplomatskom unuka Željke

Rudolf nije propuštao obiteljska događanja, pa je tako bio na proslavi odbrane Diplomskog unuka Željka Knežičeka (9.3.1976), zajedno sa Slavkom, Željkinom djevojkom kasnije suprugom Ljerkom, Željkinim kumom Mekom, Slavkom, Renatom i poznanicima staraca - Jovo, Vukica u stanu Tonkice i Zdenke.

Rudolf i dvije bake Marije na proslavi odbrane Diplomskog unuka Željka Knežičeka 9.3.1976

Nije poznato da je Rudolf imao nesuglasica sa komšijama ili sa članovima velike obitelji. Održavao je odnose sa braćom i sestrama, ali ne tako često i

intenzivno. Dolazio mu je u posjetu bratić Ferdo na plavom Tomos motoru, a on je posjećivao sestre i braću kad je imao priliku. Taj, prilično pasivan odnos prema najbližim je dijelom doprinijeo da njegova djeca i unuci nisu uspostavili bliske obiteljske veze, pa u većem broju slučajeva nisu ni poznavali potomke braće i sestara Rudolfa.

Sudski dokumenti tj. rješenja o nasljeđivanju iz 1956. godine (ostavinska rasprava iza oca Amadia) i iz 1960. godine (ostavinska rasprava iza majke Firenze), dokumentuju da se Rudolf, kao i njegov brat Ferdo i sestra Ana, odrekao svog dijela nasljedstva u korist sestre Albine Jurišević, a nasljedstvo je bila nekretnina tj. kuća u Nikešićima na koja se vodila u knjigama br. 654 K.O. Husino, koja je 1960. godine vrijedila tadašnjih 20.000 dinara.

Najbliskiji izvan obitelji je bio sa kumom **Boškom Nejtekom** (poneko ga je pogrešno zvao Naitek). Uvijek su Boška zvali kum Nejtek, a bio je kum na vjenčanju Zdenke i Antonije Knežiček dana 26.12.1949. godine. Drugi kum na vjenčanju je bio Oto Mott, sin Antona iz Tuzle. Poznato je da je Boško volio Tonkicu dok je ona bila dijete i taj period je obilježen velikim brojem fotografija koje je slikao i izrađivao Boško. Boško je

bio krsni kum Antoniji i Mirčetu Zamboni.

Na slici Tonkica sa dvije godine i kum Nejtek

Boško i Aneška Nejtek 16.12.1933.

Bogumil - Boško Nejtek i Vaclav Hudija, obojica porijeklom Česi, bili su ključni majstori za tehnološke procese u Špiri, i oni su pomogli u osposobljavaju fabrike nakon drugog oslobođenja Tuzle u septembru 1944. godine. Boško Nejtek, sin Fridrika, je kao tehnolog do kraja radnog vijeka radio u Špiri, bavio se slikanjem. Boško je rođen 1900. godine u nepoznatom mjestu, a umro je i sahranjen u Popovaći 1972. godine.

Tvrdilo se da jedino Boško zna neke sastojke u proizvodnim procesima u Špiri, i da bez njega proces ne bi mogao funkcionisati. Bio je u braku sa Aneškom a nije imao djece, a u poznim godinama je često držao staklenu bocu u ruci. Imao je i vozio motor u vrijeme kad motora nije bilo u Tuzli.

Stanovao je prvo u velikoj kući pored pruge kod Špire (kasnije RUDHEM), a onda u kući odmah pored fabrike Špire na prvom spratu. U toj kuće je živio sve dok nije odlučio da ode na imanje sestre svoje supruge u Popovaću. Svoje slike, uglavnom ulje na platnu, poklanjao je poznanicima, pa tako njegove slike su bile na zidovima u kući Rudolfa, i u stanu Tonkice i Zdenke Knežiček, Željka Knežičeka, Tihomira Knežičeka i Miroslava Zamboni u Zagrebu. Slikao je često na osnovu fotografija pejzaža, a uradio je i

jednu sliku vodenim bojama sa trešnjama i vrapcima. Imao je fotoaparata i često slikao. U dvorištu je imao nekoliko kokošaka, a zanimljivo je što je imao preciznu vagu za vaganje jaja.

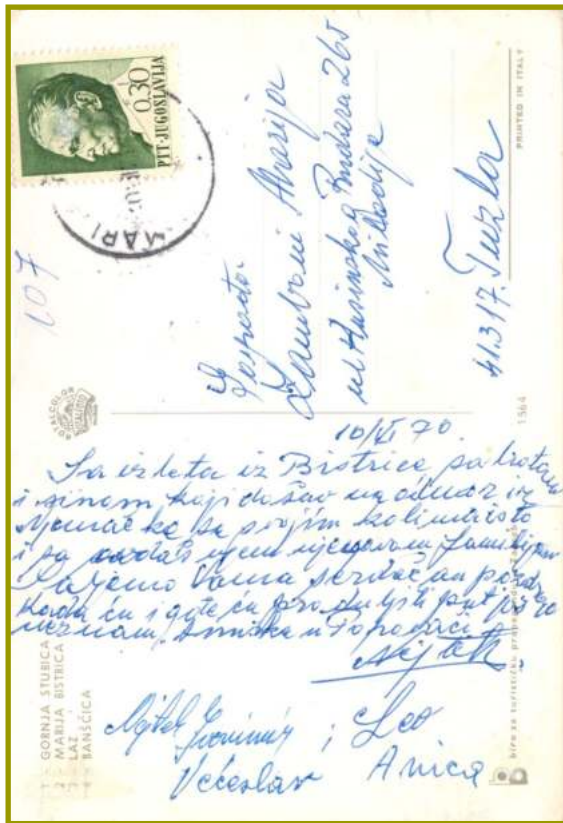
Nejtekove slike

Ruže, rad na staklu, nepoznata godina

Ptice, akvarel oko 1935.

Boško je često slao razglednice Rudolfu i Mariji Zamboni

Rudolf i Marija u posjeti Finki u Osijek - s lijeva Mišo, Joži, Finka, Rudolf, tetka iz Austrije i Marija

Marija i Rudolf Zamboni, jedna džezva, dva fildžana i šećernica na drvenom stoliću na rasklapanje pored ljetne kuhinje i georgina u pozadini

Slika u stanu Nejteka prilikom neke proslave, s lijeva na desno Marija, Rudolf, Aneška i Boško

Rudolf i Marija 29.11.1979. u bašti iza kuće - ovo je posljednja serija fotografija urađena za Rudolfova života

Rudolf je umro u jakim bolovima od raka 15.1.1980. godine u kući u Miladijama. Sahranjen je na groblju Borić, Tuzla uz počasti solanskih vatrogasaca i prisutnost obitelji i komšija. Tu su bili i Sečki, Miralem i Darije.

Sahrana Rudolfa Zamboni—uz počasti vatrogasaca Solane

Na sahranu bili (s lijeva) Darije, Miralem, Tihomir i Sečki

U Miladijama oko 1961.— Zdenko i Antonija Knežiček, Rudolf, Marija, Miroslav, Ljerka Zamboni, ispred djeca Tihomir, Željko i Darije Zamboni

Tuzla, 2.2.1926.—Vjenčanje Marija Matijašec i Rudolf Zamboni, s lijeva sjedi Josip Zamboni, Nikola i Ida Zamboni (Glavaš), Finka Matijašec, kum Lajoš, srednji red s lijeva treća Ana Matijašec, šesti Ferdinand Zamboni, zadnji red s lijeva druga Marija Matijašec, Josip Matijašec, Amadio Zamboni, Fiorenza Zamboni, na kraju Albina Zamboni

Rudolf Zamboni se vjenčao sa Marijom Matijašec 2.2.1926. godine u Tuzli. U braku su dobili kćerku Antoniju i sina Miroslava. Antonija se udala za Zdenku Knežičeka i u tom braku su rođeni Željko i Tihomir Knežiček

Br. 19
 Pokrajina: Bosna
 (Nad-) Biskupija: Metohanska
 Županija: Tuzla
 Srez: Tuzla

VJENČANI LIST
 (Testimonium Copulationis)

Potpisani ovim svjedoči, da je u matici vjenčanih 2 braće sv. 27 aprila u Tuzli, naročito u sv. II, str. 17, 24 i 31 sljedeće našao, te na pravedni zahtjev točno ovamo prepisao.

Broj listova	Godina, mjesec, dan kada su vjenčani	Zaručnika i zaručnice				Ime i prezime, vjera, stališ njihovih roditelja	Ime i prezime, vjera, stališ njihovih svjedoka	Ime i prezime, služba onoga, kojih ih je vjenčao	Jesu li ozvani? Je li im se oprosto koji oživ ili koja zaprijetka?	Opaske				
		Ime i prezime (stališ njihov)		mjesto										
				gdje su se rodili	gdje stanuju	vjera im	doba im	Jesu li mladeni ili udovci						
2.	1926. veljače	Rudolf Zamboni, bravar.	Marija Matijašec	Tuzla, Metoh. (Hrvatska)	Tuzla, Metoh. (Hrvatska)	kat.	1903.	1924.	Mladenci.	Ime i prezime roditelja: Rudolf Zamboni, bravar, i Marija Matijašec, domaćica, Tuzla, Metoh. (Hrvatska).	Ime i prezime svjedoka: Svjedoci: Zdenko Knežiček, i Marija Matijašec, Tuzla, Metoh. (Hrvatska).	Ime i prezime onoga, kojih ih je vjenčao: Svećenik: Davorin Čuprić.	Je li im se oprosto koji oživ ili koja zaprijetka? Bez zaprijetke!	
		Marija Matijašec	Marija Matijašec	Tuzla, Metoh. (Hrvatska)	Tuzla, Metoh. (Hrvatska)	kat.	1914.	1924.	Mladenci.	Ime i prezime roditelja: Miroslav Matijašec, i Marija Matijašec, Tuzla, Metoh. (Hrvatska).	Ime i prezime svjedoka: Svjedoci: Zdenko Knežiček, i Marija Matijašec, Tuzla, Metoh. (Hrvatska).	Ime i prezime onoga, kojih ih je vjenčao: Svećenik: Davorin Čuprić.	Je li im se oprosto koji oživ ili koja zaprijetka? Bez zaprijetke!	

Da je to sve tako nađeno, i u nazočni vjenčani list točno prepisano, potpisano, potpisani vlastoručnim potpisom i župnim pečatom svjedoči.
Tuzla, dne 27 mjeseca veljače godine 1926.

Davorin Čuprić
 Svećenik.

Štamparija Dine Škulica, Tuzla.

MARIJA ZAMBONI, rođena MATIJAŠEC, rođena je 30.12.1904. godine u Simin Hanu kod Tuzle, a krštena kao Marija-Ana 6.2.1905. godine u Tuzli. Kum na krštenju je bio Ivan Kučas, poštar. Rođena je u Simin Hanu jer je njen otac u vrijeme rođenja radio u Solani u Simin Hanu i stanovao u Simin Hanu.

Roditelji Marije Matijašec su Rimokatolici Josip Matijašec i Marija Terezija Matijašec rođena Neffe. **Josip Matijašec** je rođen 14.1.1879. godine u Gornjoj Bistrici - Dolnja Lendava, Prekomurje. Majka Marije Matijašec je **Marija Terezija** rođena Neffe 29.1.1882. godine. Rođena je u Štajerskoj, mjesto Sinabelkirhen blizu Gleisdorfa u Austriji. Josip i Marija - Terezija Matijašec imali su petoro djece: kćerku Mariju, sina Josipa, sina Stjepana, kćerku Anu i kćerku Josefinu. Marija Matijašec, udato Zamboni je bila najstarije dijete obitelji Matijašec.

Sa roditeljima je živjela u Simin Hanu, pa u Solani, sve do udaje za Rudolfa Zambonija.

Išla je u osnovnu školu u Solanu u kojoj je učila na njemačkom jeziku, tako da je odlično govorila i pisala njemački. Nije poznato koliko godina je išla u školu, a poznato je da je završila najmanje osam

godina školovanja.

02682

Pokrajina: Zona Br. 22

(Provincia):

(Nad)-Biskupija: Triest

((Arch) Diocesis):

Okruglje: Triest

(Circulus):

Kotar: Zuica

(Districtus):

Potpisani ovim svjedoči, da je u matici kršćenika rimo-kat. župe sv. Usp. Marije u Zuici naročito u svez. 5
str. 319 slijedeće našao te na pavidni zahtjev točno ovamo prepisao.

(Infrascriptus praesentibus fidem facio et recognosco: quod inspecta Matricula Baptisatorum r.-kath. Parochiae S. _____ in
signanter tomo _____ pag. _____ sequentia reperit, ac ad legitimam requisitionem isthuc fidedigne transtulerim).

Godina, mjesec, dan (Annus, mensis, dies)	Kršćenik (Baptisati)		Roditelji mu (Parenum)		Ime, prezime, vjera i stališ njegovih kumova (Patrinorum nomen, cognomen, religio et cohabitio)	Ime, prezime, služba onoga, koji ga je kratio (Baptisantis nomen, cognomen, officium)	Je li zaručen [a] i li vjenčan [a] i kada? (An desponsatus [a] vel conjugatus [a] et quando?)	Opaske (Observationes)
	Ime mu (Nomen)	je li zakonit ili nezakonit? (legitimus vel illegitimus)	Ime, prezime i stališ njihov (nomen, cognomen et conditio)	okružje, župa, nahala, mjesto gdje stanuje (pod kojim kućnim brojem); sokolostanica i nadležna zrakica (circulus, districtus, locus domicilii et Natus: quod aliunde gressu rite legitime constat)				
2682 27 10	<u>Marija</u>		<u>Marija</u> <u>u Solani</u>	<u>August</u> <u>Trinčić</u> <u>niš mainški</u> <u>magistar</u> <u>Marija</u> <u>u Solani</u>	<u>Zona-Zuica</u> <u>Zuica</u> <u>Waldkirch</u> <u>Ellenau</u>	<u>g. pa. Alojz</u> <u>Perinčić</u> <u>Zuica</u>		

Da je to sve tako nagjeno i u nazočni kranj list točno prepisano vlastoručnim potpisom i župnim pečatom svjedoči.
(Super quibus taliter reperitis ac isthuc genuine transcriptis has propriae manus subscriptione parochialis sigilli zpressionem munitis aextrado litteras Baptismales).

U Zuici dne 6 mjesec 2 1905 godine 1905 6 1905
Datum die mensis anni

Sklopio br. 1 dne 30 IV 1905
Antonijem Zamboni

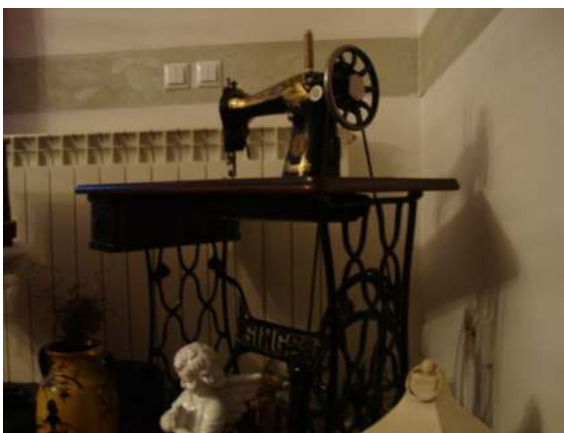
1 DINAR
KRALJEVINA SRBOV HRVATOV I SLOVENCEV
1 DINAR
KRALJEVINA SRBOV HRVATOV I SLOVENCEV

Prilog k broju

Marija je cijeli život bila domaćica. U Miladijama je radila u bašti, i redovno održavala cvjetnjak ispred kuće. bile su dvije "lijehe" sa tradicionalnim cvijećem (pitoma jagorčevina) i ružama. Za cjelokupnu obitelj je šila odjeću na Singer mašini koju je Rudolf kupio 1927. godine.

Poznata fotografija iz 1906. godine prikazuje radnike i upravu Solane u Simin Hanu. Originalna fotografija koja je u vlasništvu obitelji Zamboni, sad Knežiček, je korištena za izradu fotografije koja je postavljena u Muzeju solarstva u Solani u Kreki. Na slici Josip Matijašec, otac Marije Matijašec, sa šeširom na glavi i kravatom, u desnoj sredini slike, drugi red iza uprave Solane, drži kćerku Mariju, a desno pored je supruga Terezija - Marija.

Račun za Singer šivaću mašinu kupljena 1927. i mašina

Mašina je i danas potpuno ispravna, nalazi u kući Tihomira Knežičeka.

Marija, Rudolf i Antonija Zamboni na slici velikog formata koje je bila uokvirena u debeli drveni ram

U kući u Miladijama živjeli su Marija, Rudolf i njihovo dvoje djece - Tonkica i Mirče. Tonkica se udala 1949. godine za Zdenku Knežičeka i živjela s mužem u Solani.

Početakom šezdesetih, sin Mirče je otišao na studije u Zagreb, tako da od tada su u

kući u Miladijama živjeli sami Rudolf i Marija. Nakon Rudolfove smrti 1979. godine, Marija je ostala sama u kući i vodila domaćinstvo.

S obzirom da je Rudolf primao penziju (u mjesecu kad je umro penzija je iznosila 6.864,70 din), nakon Rudolfove smrti Marija je dobijala penziju 70% penzije i to od 12.2.1980. godine u iznosu od 4.805,30 din. Zbog starosti više nije bila u stanju da se sama brine o sebi, pa je od 1983. godine živjela u stanu kod kćerke Tonkice. Iako je starost Marije bila teška za ukućane, ostala je do kraja života da živi sa kćerkom, zetom Zdenkom i unukom Tihomirom.

Marija Zamboni—slike za ličnu kartu

Marija drži unuka Željku, lijevo Antonija, desno ne znam

Marija Zamboni sa suprugom, kćerkom, kumovima Nejtek i djecom u dvorištu Nejtekove kuće kod Špire

Ispred ulaza u kuću u Miladijama oko 1952. — Marija Matijašec, Marija Zamboni, Antonija i Željko Knežiček

Bila je vjernik i povremeno odlazila u crkvu, pa je sahranjena po vjerskom običaju. Nije bolovala ali je zadnjih godina života često gubila osjećaj stvarnosti, zaboravljala i imala neočekivana ponašanja.

Umrla je od starosti 8.10.1986. godine samo 5 dana nakon povratka Tihomira iz Engleske.

Za vrijeme posjete rođaka iz Austrije (sa tregerima, ispred Antonija), Marija, Rudolf, Marija Matijašec, i ostali Austrijanci

Marija i Rudolf Zamboni sa unucima Željkom i Tihomirom

Sahranjena je na groblju Borić, Tuzla u isto grobno mjesto gdje i njen suprug Rudolf.

Proslava godišnjice braka 2.2.1967. a na EI NIŠ TV takmičenje u klizanju na ledu (Milka Babović se ne čuje na slici)

Marija, Rudolf i Karl Moser u Grazu

Marija Zamboni u ljetnoj kuhinji sedamdesetih godina

Marija i Rudolf su imali kćerku Antoniju - Tonkicu i sina Miroslava - Mirčeta.

Krešimir Butoković sa Marijom u Miladijama

Marija i Rudolf Zamboni u Gradskom parku u Tuzli oko 1974.

U stanu Tonkice i Zdenka, u dječijoj sobi, s lijeva na desno Zdenko, Marija, Željko, Rudolf, nepoznata i Tonkica

Na grobu roditelja Stjepana i Marije Matijašec—s desna Marija, Finka, Ana, Joži, Dragica, Seka i Blaž Šuman i Lidija Šuman (udato Trojak)

Braća i sestre u dvorištu Štefinove kuće u Miladijama: s lijeva na desno Stjepan (Štefi), Marija (Micika, Mica, Mici), Ana, Josefina (Finka) i Josip (Joži) - maj 1981.

S lijeva na desno—Miroslav Zamboni, Finka Butković, Zdenko Knežiček, Tonkica Knežiček, Ljerka Zamboni, MARIJA ZAMBONI, nepoznata, dole Krešimir Butković, Tihomir Knežiček, Darija i Arijana Zamboni i Josip Matijašec

Tihomir sa bakom i djedom iza kuće

Braća i sestre u dvorištu kuće Zamboni u Miladijama: s lijeva na desno Ana, Štefi, Finka, Joži i Marija, 1983.

Jedna od posljednjih slika Rudolf Zamboni, sa suprugom Marijom, kćerkom Antonijom, zetom Zdenkom i unucima Željkom i Tihomirom Knežiček, bašta kuće u Miladijama 1979.

Sahrana Marije Zamboni 10.8.1986. i grobno mjesto na Boriću, Tuzla

Oporuka.

Ja Zamboni Marija rođena Matijašec kćerka Josipa sa mužem Zamboni Rudolfom i zajedničkom kućanstvom sa vijećem našeg braka stekli smo imanje. Imanje se sastoji iz 1000 m² zemljišta sa kućom i usprostorijama a nalazi se u Miladijama Vučkova u Tuzli

- 1/ U zajednici sa mužem Rudolfom odlučila sam da posmrtno imanje poslije moje smrti u cijelosti pripadne mojem mužu Zamboni Rudolfu /Rudolfu/
- 2/ Ukoliko moj muž Rudolf Zamboni naure prije mene cijelokupno imanje poslije moje smrti pripada mojoj djeci Zamboni Antaniji udatoj Knežević i Zamboni Miroslavu koji će sporazumno isto podijeliti.
- 3/ Ova oporuka se ne može mijenjati jednostrano nego samo uz saglasnost mog muža Zamboni Rudolfa /Rudolfa/

Ovu oporuku sam pisala sama pri punoj svijesti a uz prisustvo svjedoka

Zamboni Marija rođ. Matijašec
H. Rudara 365

U Tuzli 1 Decembra 1975

Swjedoci

Pravni Giga dugo

Kidrić Franjo Pere

H. Rudara 305

H. Rudara br 305

ANTONIJA KNEŽIČEK, rođena Zamboni, kćerka je Marije i Rudolfa Zamboni, rođena u Tuzli 11.11.1926. godine. Antonija, zvana Tonkica ima brata Miroslava, zvanog Mirče i Miro.

Djetinjstvo je provela u kući roditelja u Solarskoj koloni, a završila je osnovnu školu u Solani. Većinu fotografija iz djetinjstva radio je njen kum Boško Nejtek.

Antonija (u sredini društva djece) sa roditeljima i članovi obitelji Zamboni i Matijašec

Antonija 1927.

U Solani, Antonija pozira i sa majkom

U djetinjstvu je bila posebno vezana za kuma Nejteka, što svjedoči veliki broj njihovih zajedničkih fotografija.

Antonija sa bakom "Omamom" Marijom Matijašec

Antonija učenica osnovne škole u Solani

Antonija i Boško Nejtek

*Učeničica je najvažniju kadrovanje na rđici
rđice 7 časova a veće. Poduzetnič. li. čas. škol.*
РАСПОРЕД ЧАСОВА R Zamboni

Д А Н И	1 час	2 час	3 час	4 час	5 час	6 час
Понедељак						
Уторак						
Среда						
Четвртак						
Петак						
Субота						

Овај распоред важи од _____ 19__

Đačka knjižica Antonije Knežiček u kojoj je zanimljiva napomena razrednog starješine

Đačka knjižica Antonije iz Građanske ženske škole u Tuzli

Antonija - Tonkica Zamboni za vrijeme boravka u Osijeku

Pohađala je Građansku žensku školu u Tuzli 1. i 2. razred. U drugom polugodištu školske 1939. godine Antonija je nastavila školu u Osijeku i tamo završila školovanje.

Vez koji je radila Tonkica u sklopu stručnog predmeta u ženskoj školi

U Osijeku je stanovala kod majčine sestre Jozefine - Finke Matijašec (udova Butković) i od tog vremena datira posebna bliskost obitelji Butković i Knežiček, a naročito Tonkice i Finke.

Antonija - Tonkica Zamboni sa haljinom na kojoj su inicijali T(onkica)Z(amboni)

Tonkica se vratila u Tuzlu 1943. godine i živjela sa roditeljima u Solani. Nakon završetka Drugog svjetskog rata počela je da radi u Solani kao službenik u administraciji. Radila je od 3.11.1947. godine (pisar I klase sa platom od 2.800 dinara), i od 3.8.1949. godine (statistički manipulant sa platom od 3.200 dinara) do 31.12.1950. godine. Nakon toga više nije bila zaposlena, bila je domaćica ali i doprinosila obiteljskom budžetu popravljajući najlon čarape. Nabavila je iz Austrije posebnu mašinu za popravku čarapa najlonki, da bi godinama popravljala najlonke kad se oštete. Jedno vrijeme je pravila "leptire" koji su se kao ukrasi stavljali na zavjese.

Drvni modeli za izradu krila ukrasnih leptira koje je Antonija koristila

IZVRŠNI ODBOR GRADSKOG N. O. TUZLA
Broj: 11259/47

FEDERATIVNA NARODNA REPUBLIKA JUGOSLAVIJA

SVJEDODŽBA O DRŽAVLJANSTVU

Prezime i ime *Zamboni Antonija kći Rudolfa*
rođen *11. XII - 1926* u *Tuzli* srez *Tuzla* okrug *Tuzlanski*
zaveden je u knjigu državljana Narodne Republike
Gradskog Narodnog Odbora Tuzla, pod Reg. brojem
Državljanin je Federativne Narodne Republike Jugoslavije.
Ova svjedodžba važi do *26 aprila* 19*49* godine.
U Tuzi, dana *26 aprila* 19*47* godine.

Sekretar *Komarov*
Bujeković Svetozar

Predsjednik *Abobudžić*
Azabegić Ferhat

Državljanstvo Antonije Zamboni iz 1947.

Mnogo je radila u bašti koju je imala kod roditeljske kuće u Miladijama i tako uvijek imala dovoljno povrća da nije morala ništa kupovati na pijaci.

— 3 —

I. ПОДАЦИ ИДЕНТИТЕТА

1) Фотографија
4 X 6

2) Лични опис:
Стас: *medijis*
Коса: *svetla*
Лице: *dugo*
Очи: *zelene*
Нос: *prav.*
Уста: *prav.*
Особени знаци: *nenig*

3) Крвна група

Потпис лекара

4) Име: породично (очево рођено) и рођено
Zamboni Rudolf i Antonija

5) Својеручни потпис

Vojna knjižica iz 1950.

Antonija ispred veškulinje u Miladijama

Udala se za Zdenka Knežičeka u Tuzli
26.12.1949. godine.

Tonkica drži sina Željku u Miladijama

Tonkica drži sina Tihomira u Mosniku

*Zdenko, Antonija i Željko u
Podgori*

Antonija je bila član Jugoslovenskog
crvenog krsta 1972. godine, cijepljena
protiv velikih boginja u Domu zdravlja
Tuzla 12.4.1972. godine. Imala je od
22.5.1980. godine naočale za blizinu
+3,0, +2,5, a te naočale je vrlo rijetko
koristila.

Obitelj Knežiček oko 1961.

Pasoš sa adresom Donji Mosnik 32, Tuzla

*U Gradačcu
Antonija desno
sa Sertićima i
Hahn*

*Antonija Knežiček— slike sa ličnih karata
u različitim periodima*

*Na terasi u Kreki—obitelj Knežiček Željko,
Antonija, Zdenko i Tihomir oko 1976.*

*Antonija lijevo, tetka Hanika iz Austrije,
Zdenko, Tihomir i sjedi Marija Zamboni*

*Antonija uživa u društvu u svom stanu u
Kreki i
tokom
posjete
Dubrovniku*

Tonkica i Zdenko su pomogli u brizi o unucima, pa su tako čuvali Lidiju, a jedno vrijeme Davora i Sandjana.

Tonkica je bila izvanredna kuharica i spremala standardna i posebna jela. Od svekrve Marije je naučila kako se prave "knedle sa jezicima" - češke knedle uz koje ide sos i kuhani teleći jezici. Pravila je kolače - oblatne, kocke a za svečanije prilike i torte.

Oblatne
 1 kg šećera
 1 lit uljeka
 čokolade 10-20 kg
 oroh 15-20 kg
 1/2 limuna sok i
 Rom. 1 margarin
 uljeka i šećer
 kuhati dok ne
 bude gusto
 tad oblati sve
 dugo vrlo se
 može stajati na
 oblatne
 od svinjine
 mame

Antonijin recept za oblatne

Pravila je sokove od dinja, jagoda, šljiva, liker od čokolade, a nešto rjeđe džemove. Nije pila, a u proslavama je uzimala čašicu šljivovice ili čašu piva. Nikad nije trošila cigarete. Voljela je čokoladu,

posebno kad je Krešo donosio "lom" iz fabrike čokolade Kandit. Putovala je u inostranstvo kod rođaka u Austriju i Njemačku, a posebno je cijenila strica Anlfonza Hahna.

Decenijama je sa Zdenkom i djecom išla na ljetovanje u Podgoru, prvo u bungalove kod hotela Salines, pa u hotelu Salines, a onda više od 20 godina privatno kod obitelji Mili i Marija Roščić (oboje su umrli u Podgori). Mili i Marija imaju sina Lovora i kćerku Denis koji sa obiteljima žive u Podgori i Makarskoj.

U Podgori ispred kuće Roščić—Tihomir, Antonija, Zdenko, Željko i nećiji Fićo

Antonija i Zdenko

Antonija i Ljerka Zimer na proslavi diplomiranja Željke Knežiček u Rupi na RGF Tuzla

Antonija u Osijeku ispred Tvorničke 8— Antonija, Finka, Ljerka, Zdenko, čuču Joži, pored Krešo, iznad Željko drži Lidiju

U mladosti je bila dosta krhkog zdravlja i kraće vrijeme tokom 1947. godine provela u bolnici u Kasindolu. Do vremena početka starenja nije imala zdravstvenih tegoba. Tonkica se razboljela 18.11.2004. godine, a 2.10.2006. imala je blaži moždani udar. Ostatak života je provela u postelji, nemoćna da samostalno živi. U početku je Zdenko bio glavna pomoć Tonkici, a kad više nije imao snage za naporne radnje oko Tonkice, angažovana je komšinica Vera Maksimović, a kasnije Naska Vežzović.

Antonija i Zdenko u svom stanu

Antonija u Austriji septembra 1967. sa majkom Marijom i rođacima Neffe

Odbrana doktorata Tihomir Knežiček na RGF 1999.—Zdenko, Antonija, Smilja, Sandjan i Desa Sertić

Odbrana doktorata Željko Knežiček na RGF 2003.—Zdenko, Antonija i Ljerka

*Antonija i Zdenko u svom stanu februar
2010.*

*Antonija i Zdenko u kući sina Tihomira
2008.*

Umrla je u svom stanu u Kreki 8.1.2011. godine. Uz nju je bio sin Željko, a Tihomir je vijest primio na povratku sa svadbe Tatjane Divković. Sahranjena je po vjerskom obredu na groblju Borić u grobno mjesto gdje su sahranjeni njeni roditelji.

Tonkica i Zdenko su u braku imali dvoje djece: Željko, rođen u bolnici u Tuzli 18.05.1951. i Tihomir, rođen u kući u Mosniku (porodila ga babica Marija) 10.11.1959. godine.

U stanu devedesetih Tihomir, Željko, Antonija i Zdenko

Zdenko i Antonija Knežiček sa unukama Marijom i Sonjom 2003. u kući u Miladijama

Obitelj Knežiček, Trojak, Butkvić, Pavlić na jezeru Modrac 2004. tokom posjete rođaka iz Austrije

Zdenko Knežiček, sin Marije i Augusta Knežiček, rođen je u Zenici 27.11.1921. godine. Rođen je samo 3 mjeseca prije smrti oca Augusta, tako da je cijeli život proveo u nepoznavanju svog oca. Majka Marija nije bila u stanju da se bori sa životnim izazovima vremena velikih kriza u Bosni i Hercegovini, pa joj je pomoć u brizi o djetetu pružala Andulka Knežiček, Zdenkina tetka koja je radila u administraciji rudnika u Varešu.

Zdenkina majka Marija udala se po drugi put 22.2.1925. godine u Zenici za Rudolfa Sertića. Nije bilo poteškoća u prihvatanju Zdenka kao člana nove obiteljske zajednice, a uskoro, 15.11.1925. godine Zdenko je dobio brata Tomislava koga su uvijek zvali Slavko.

Zdenko dok je bio beba - slikano u Varešu 22.4.1922.

Zdenko u Mostaru 1923.

*Zdenko Knežiček
fudbalski igrač u
Varešu u Bosni 1925.*

Dani djetinjstva u Varešu 1925.

Zdenko Knežiček 1.4.1933.

*Zdenko škola Drugi razred gimnazije
(šesti razred) Zenica 24 maj 1935. skroz
desno*

*S lijeva na desno Zdenko Knežiček,
Slavko Sertić i Andulka Knežiček u Zenici*

*Zdenko u vrijeme pohađanja osnovne
škole*

*Zdenko u školi, odozgo drugi red, četvrti
s desna na lijevo*

Država	Škola	Mjesto	Šk.godina	Razred	Datum
Kraljevina Jugoslavija	Rimokatolička narodna osnovna škola u Zenici	Zenica	31/32	IV	18.6.1932.
	Državna realna gimnazija	Tuzla	33/34	I	24.6.1933. položio prijemni ispit
	Državna mješovita građanska škola	Zenica	34/35	II	28.6.1935.
	Državna mješovita građanska škola	Zenica	35/36 od 6.9.35. do 25.1.36.	III nastavio III razred u Tuzli	25.1.1936. Uvjerenje o prelasku
	Državna mješovita građanska škola	Tuzla	35/36	III išao na popravni ispit	22.6.1936.
	Državna mješovita građanska škola	Tuzla	36/37	IV Išao na popravni ispit	31.5.1937. 12.6.1937. položio popravni
	Državna mješovita građanska škola	Tuzla	36/37	IV	23.6.1937. završni ispit
	Državna muška zanatska škola	Tuzla	37/38	I	28.6.1938.
	Državna muška zanatska škola	Tuzla	39/40	II	Upisao 1.9.1939. završio 10.6.1940.
	Državna muška zanatska škola	Tuzla	Zbog rata nije bilo stalne nastave u 40/41	III	Upisao 2.9.1940.
NDH	Državna muška zanatska škola	Tuzla	Potvrda o prelasku u IV razred	III, prelazi u IV	13.6.1941.
	Državna muška obrtna škola	Tuzla	41/42	IV, I polugodište	2.2.1942.
	Državna muška obrtna škola	Tuzla	41/42	IV, II polugodište	2.6.1942.
	Državna muška obrtna škola	Tuzla	41/42	IV završni ispit	23.6.1942.
	Državna muška obrtna škola	Tuzla	Matura	Diploma strojo- bravarski pomoćnik	2.6.-23.6.1942.

I u novom obiteljskom okruženju, tetka Andulka je i dalje vodila aktivnu brigu o Zdenki koji je do polaska u školu uglavnom vrijeme provodio u Varešu. Majka Marija Sertić je željela da zadrži važnost braka sa Rudolfom Sertićem, tako da je više pažnje posvećivala sinu Slavki.

Zdenko u društvu, prvi s desna na lijevo

Školovanje Zdenke Knežičeka je, po svjedočbama, bilo malo konfuzno tokom 1932. godine. U njegovoj zaostavštini se nalazi niz svjedočanstava o završenom školovanju, iz kojih se vidi da je prve razrede osnovne škole pohađao u Zenici, a nakon preseljenja u Tuzlu 35/36 godine školovanje nastavio u Tuzli.

Nakon završetka mašin-bravarskog zanata, počeo je da radi u mehaničkoj radionici rudnika Kreka. Imao je prvu radnu knjižicu, izdata u Tuzli br. 74/42 dana 4.8.1942. godine od Obrtnički zbor za grad i kotar Tuzlu.

Mladi dani Zdenko Knežiček

Slike tokom Drugog svjetskog rata u Tuzli pored Jale i u centru grada

Ples kod Pepina - Zdenko svira usnu harmoniku i pleše

Zdenko i kolega u glumi nasilja, a na desnoj nogavici štipaljka da se pantalone ne zapetljaju u lanac na biciklu

U školi u Klosteru je naučio svirati violinu, a u mladosti je svirao usnu harmoniku i violinu. Bio je i član orkestra Lira u kojem je svirao i Tono Pečenko.

Zdenko je radio od 5.8.1942. do 15.11.1943. godine u mehaničkoj radionici rudnika lignita Kreka u svojstvu strojo-bravara. Od 15.11.1943. godine do 15.10.1945. godine radio u upravi strojnog prometa kao crtač i djelimično nabavljač a vodio se kao dnevničar u centralnoj radionici rudnika Kreka. S njim su radili Oto Stuhli (poslovođa centralne radionice rudnika) i Oldi Maršiček tokar u mehaničkoj radionici.

Radio je do 20.11.1946, pa otišao na odsluženje vojnog roka. Vojsku je služio u 211. tenkovskoj brigadi od 26.11.46. do 5.10.48, u Sarajevu - Butmir. U vojsci je proveo 1 godinu, 10 mjeseci i 7 dana, a bio je desetar, dok je u rezervi imao čin vodnika (od 4.8.1955). Ima člansku knjižicu Saveza rezervnih vojnih starješina Jugoslavije(BIH) od 5.2.1972. sa evidencijom do 1974. godine.

1. ПОДАЦИ ИДЕНТИТЕТА

2) Лични опис:

Стас: *stedići*
 Коса: *plava*
 Лице: *okruglo*
 Очи: *plave*
 Нос: *pravilan*
 Уста: *pravilna*
 Особни знаци: *oprijek*
na levom stopalu

3) Крвна група

Потпис лекара

4) Име: породично (очеву рођено) и рођено
Knežiček / Augustina / Zdenko
Knežiček Zdenko

5) Својеручни потпис

Vojna knjižica Zdenko Knežiček

Zdenko u vrijeme služenja vojnog roka

Po povratku iz vojske radio je od 1.11.1948. godine u Rudniku Kreka, a onda do penzionisanja u Tvornici peći Tuzla. Kretanje u službi pokazuje da je Zdenko radio različite poslove, a radni vijek završio na mjestu Šefa kadrovske službe u Tvornici peći Tuzla.

MINISTARSTVO RUDARSTVA FNRJ
 Generalna direkcija uglja za BiH
 Broj: 3704/49
 Sarajeva, 22. novembra 1949. god. na

Na osnovu člana 47 Zakona o državnim službenicima, člana 3 i 15 Osnovne uredbе o pripadnostima državnih službenika kao i ovlaštenja iz člana 16 Pravilnika o unutarnjoj organizaciji i poslovanju Generalnih direkcija Ministarstva rudarstva FNRJ donosim sljedeće

R I J E Š E N J E

KNEŽIČEK ZDENKO, industrijski poslovođa Rudnika lignita Kreka sa osnovnom mjesečnom platom od 4.000.- dinara i postavlja se na položaj

UPRAVNIKA STROJNOG PROMETA

kod istog Rudnika u istom svanju i sa istom osnovnom mjesečnom platom.

Smrti fašizmu - Sloboda narodu!

O predaju se obavještava i

1) Knežiček Zdenko, Kreka
 2) Rudnik lignita Kreka
 3) Ministarstvo rudarstva FNRJ - Sarajevo
 4) Personalno odjeljenje ove Direkcije

Generalni direktor:
Božo Vojak
 (Terzić Vojak)

RUDNIKI LIGNITA „KREKA“ U KREKI
 Rudnik — promet — Direkcija

Isplata zarade po ovom Riješenju
 vrše od 1. juna 1953. god. pa nadalje

Na osnovu člana 3 Tarifnog pravilnika ovog preduzeća donosim sljedeće

R I J E Š E N J E

Drug: **KNEŽIČEK ZDENKO**

Prema stručnim sposobnostima raspoređujete se na radno mjesto:
 poslovođu vede radionice - Bukinje

Ovo radno mjesto raspoređeno je po Tarifnom pravilniku u **XVII** tarifni stav sa satnicom od **65**-Din odnosno nadnicom od **50** Din ili mesečnom zaradom od **13.104** Din umanjenoj po članu 20-64 Tarifnog pravilnika preduzeća za **10** %.

Radnik i službenik protiv prednjeg rješenja ima pravo žalbe Upravnom odboru — odnosno Radničkom savjetu preduzeća u roku od 8 dana po prijemu rješenja preko nadležnog starješine za postavljanje.

Smrti fašizmu — Sloboda narodu!

Kreka, 2. jula 1953. god. Mjesto

Pratašević Upravnik Odbora
 Upravnik Upravnik

Riješenje o raspoređivanju na mjesto poslovođe u Bukinju iz 1953.

Rješenje o unapređenju na mjesto Upravnik strojnog prometa iz 1949. u Rudniku lignita Kreka

Radio	Poslovi	Datum
Rudnik lignita Kreka	Bravar	1.11.48.
Rudnik lignita Kreka	Upravnik strojnog prometa	Rješenje 22.11.49.
Rudnici lignita Kreka	Upravnik vanjskog prometa	Rješenje 6.6.52.
Rudnici lignita Kreka	Sa Upravnik vanjskog prometa na Poslovođa radione u rudniku Bukinje	Rješenje 2.7.53.
Rudnik Kreka		22.11.49.- oko 1954.
Livnica čelika LIPOS Tuzla	VKV mašin-bravar	Rješenje 3.3.54.
IML	VKV mašin-bravar	Rješenje 1.3.63.
IML	Upravnik odmarališta Salines u Podgori, kooperacija i usluge - komercijala	18.7.1966. - samo u 1966.
IML	Šef kadrovske službe, sa VSS	Rješenje 3.4.68.
Energoinvest IML	Šef kadrovske službe, sa VSS	Rješenje 28.7.69.
IML prelazi u IML-Fabrika mašina i IML-Fabrika peći	Šef kadrovske službe, sa VSS u Fabrika peći	16.6.70.
Energoinvest Sarajevo, Tvornica peći Tuzla	Referent za stručno obrazovanje	5.12.74.
Penzionisan u Titovi rudnici "Kreka-Banovići" OOUR Tvornica peći Tuzla	Šef odjeljenja za kadrove	Rješenje 16.11.1976. o invalidskoj penziji

Zdenko je sačuvao svu ličnu dokumentaciju o zaposlenju i odluke o visini plaća.

Radio je do 2.9.1976. godine, što znači da je, po rješenju o penzionisanju, imao radnog staža ukupno 32 godine, 1 mjesec i 14 dana. U penzije je zvanično od 2.9.1976. godine po osnovu nesposobnosti za rad i invalidnosti usljed srčanih tegoba. Određena mu je penzija 3.614,20 dinara.

Mnogo puta je pominjan od drugih osoba da je bio izvanredan radnik, da nije nikome pravio probleme na poslu, da je pomagao mlađima i da je zaista bio pozitivac.

Orden rada Zdenki Knežičeku
19.12.1973.

Zdenko sa radnim kolegama LIPOSa pored bungalova u Podgori. LIPOS je u Tuzli napravio dva bungalova koji su kamionom, u dijelovima, transportovani u Podgoru prije izgradnje hotela Salines. Kamioni nisu se mogli spustiti putem sa planine Biokovo koja je iznad Podgore, pa su morali produžiti do Makarske. Tamo su utovarili bungalove na brod i tako su brodom dopremljeni u Podgoru. Ta dva bungalova su začeci turizma u Podgori

Zdenko
na poslu
u Livnici

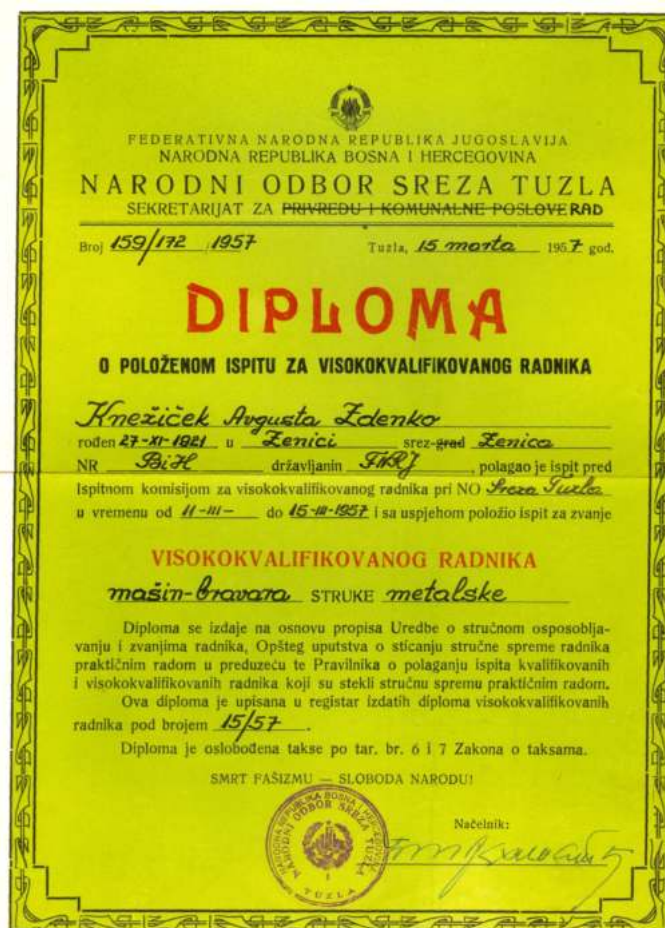

Zdenko sa osobljem hotela Salines kad je bio upravnik hotela 1966. godine. Dok je bio upravnik, cjelokupna obitelj Knežiček je bila oko mjeseca u Podgori.

Kolektiv Livnice u Tuzli, Zdenko čuči u sredini

Zahtjevi radnog mjesta su potakli Zdenku na dalje školovanje, pa je tako polaganjem ispita u Livnici čelika Tuzla stekao diplomu VK radnika (visokokvalifikovani radnik). Diplomom je izdao Sekretarijat za rad FNRJ 15.3.1957. godine.

Da bi zadržao radno mjesto za koje je bila potrebna viša stručna sprema, upisao je Višu pedagošku školu u Tuzli, odsjek za nastavnike stručnih škola, smjer Mašinstvo, na Univerzitetu u Sarajevu (u to vrijeme nije bio osnovan Univerzitet u Tuzli). Upisao je dvogodišnju pedagošku školu 30.9.1961. godine, a zadnji ispit je položio 7.10.1967. godine. Diplomirao je 15.1.1968. godine (br. 06.28 Mat. Knj. 517, Dos. 15/MR, Tuzla 16.3.1968. godine), ocjenom 8, a tema diplomskog rada je bila rad kompresora.

Index Zdenke Knežičeka

Zadnja strana indeksa sa položenim predmetima

Diploma o završenoj Višoj školi

Zdenko je upoznao Antoniju - Tonkicu, buduću suprugu, kad je Tonkica pjevala u horu, krajem 1945. godine. U poslijeratnom periodu Tonkica je išla na radne akcije - gradnja aerodroma Dubrave i obnova pruga. Na

Mladi bračni par—Tonkica i Zdenko

radne akcije su išli svi koji su regrutovani za to, išlo se kamionima i radilo preko dana.

Nakon Zdenkinog povratka sa odsluženja vojnog roka, Zdenko i Tonkica su se vjenčali u općini u Tuzli 26.12.1949. godine, a kumovi na vjenčanju su bili Nejtek Bohumil, sin Fridrika iz Kreke, i Mott Oto, sin Antona iz Tuzle. Crkveno, polutajno, su se vjenčali 30.4.1950. u Osijeku.

Neposredno nakon vjenčanja stoje Rudolf Zamboni, Aneška Nejtek, Marija Zamboni i Boško Nejtek, a na zemlji sjede Tonkica, njen brat Miroslav i Zdenko

ИЗВОД
ИЗ МАТИЧНЕ КЊИГЕ ВЕНЧАНИХ

Народног одбора *Tuzla*, среза *tu zuzkog*, округа _____

СТРАНА *142*

Текући број <i>412</i>	Датум склапања брака <i>27. decembra 1949 god Tuzla</i>	
Породично и рођено име	Женика <i>Knežiček Zdenko</i>	Невесте <i>Zamboni Antonija</i>
Раније брачно стање	<i>немањен</i>	<i>немањена</i>
Дат, месец и година рођења	<i>27. XI. 1921 god.</i>	<i>16. XI. 1926 god.</i>
Место рођења (срез, округ)	<i>Zenica</i>	<i>Kriska</i>
Држављанство	<i>С. Н. Р. Југославије</i>	<i>С. Н. Р. Југославије</i>
Народност	<i>хрватска</i>	<i>хрватска</i>
Занимање	<i>муњински занатлија</i>	<i>швајцарка</i>
Место становања (срез, округ)	<i>Tuzla</i>	<i>Kriska</i>
Породично и рођено име родитеља	оца <i>Knežiček August</i> мајке <i>rođ. Šuš. Marija</i>	оца <i>Zamboni Rudolf</i> мајке <i>rođ. Butković Klara</i>
Породично и рођено име и место становања сведока при склапању брака	1) <i>Knežiček Antonije sin Knežička iz Krisk</i> 2) <i>Novi Oto sin Antona iz Tuzla</i>	
Породично и рођено име и место становања пуномоћника или тумача		
Породично и рођено име службеног лица пред којим је брак склопљен	<i>Antoni Jaro</i>	
Породично и рођено име матичара	<i>Mijedić Stobodanka</i>	
Изјава брачних другова о њиховим породичним именима и друге изјаве:	Накнадни уписи и прибелешке:	
Примедбе и исправке грешака:		
Сведоци:	Брачни другови:	Издато дана <i>9/1</i> 19 <i>50</i> год.
1) <i>Knežiček Antonije</i> 2) <i>Novi Oto</i>	1) <i>Knežiček Zdenko</i> 2) <i>Zamboni Antonija</i>	(м. п.) Матичар: <i>Hošimonić Jakov</i>
Службено лице	Матичар	

Цена, комаду 1⁵⁰ динара
Издање и штампана Државне штампарије у Београду

Nakon vjenčanja 1949. godine, Zdenko i Antonija - Tonkica su počeli živjeti u Solani kao podstanari kod Paule Sertić, sestre Zdenkinog očuha Rudolfa. Onda je Zdenko dobio stan 1950. godine od Mehaničke radionice u Donjoj koloni, kuća br. 35, sa bunarom u dvorištu. Rudolf Zamboni je odmah nakon rođenja Željke, ponudio Zdenki i Tonkici da naprave kuću na dijelu posjeda koji je bio u njegovom vlasništvu. Zdenko je počeo pripreme i dovuкао šljunak za gradnju, ali je odustao od gradnje kuće jer je dobio stan od tadašnjeg preduzeća u kojem je radio. Rješenjem radničkog savjeta Livnice i tvornice

poljoprivrednih sprava Tuzla dana 19.3.1954. godine Zdenko je dobio jednosoban stan u stambenoj koloni Livnice, u Mosniku (Donji Mosnik 32) za koji je plaćao stanarinu 300 Dinara. U tom stanu je obitelj Knežiček ostala do 1970. godine.

Tonkica i Mišo Butković ispred vrata stana u Donjem Mosniku br. 32 (fotografija je napravljena kad je Mišo krećio kuću)

Stan u Mosniku je mali. Ulazna vrata su vodila u hodnika iz kojeg se išlo lijevo u toalet, pravo u kuhinju i desno u spavaću sobu. Iz kuhinje su bila vrata za ulaz u špajz. Lijevo od ulaza, do kojeg se dolazilo stepenicama, bila je šupa za

ćumur i alat. U hodniku je bio električni šporet, vješalica za odjeću, tabla sa osiguračima i možda neka polica. U toaletu je bila velika gusana kada i čučavac. Nije bilo bojlera, a na plafonu je bio otvor za ulazak na tavan na kojem nije bilo ništa. Kuhinja je bila centralni dio kuće u kojem se provodilo najviše vremena. Tu se sjedilo, učilo, objedovalo, gledao TV, kupalo u limenom koritu. U kuhinji je bio zeleno-bijeli kredenac, kauč, veći drveni sto i 4 stolice, mali stolić za TV EI Niš (antena obavezna na krovu kuće) i šporet na ugalj. Spavaća soba je bila opremljena vitrinom (danas u radnoj sobi Tihomir Knežičeka), dva ormara, dva kreveta, dvije natkasle, ogledalo sa mini-komodom, peć, sanduk za posteljinu, stolić i dvije fotelje, a iza vrata je bio frižider Obodin. Na plafonu je bio luster kugla. U špajzu su bile police za zimnicu i druge stvari. Pod je bio od drvenih dasaka, a u hodniku i toaletu pod je bio od betonske glazure.

Rješenjem Radničkog savjeta Energoinvest Sarajevo, R.J. "IML" Tuzla, od 16.10.1969. godine, Zdenko je dobio trosoban stan u Kreki (prvo adresa Husinskih rudara 94/5, onda Mitra

Trifunovića Uče 109/5). Obitelj je uselila u stan 1970. godine, a Zdenko je u stanu živio do smrti.

Zgrada u Kreki u kojoj je stanovala obitelj Knežiček i kuhinja

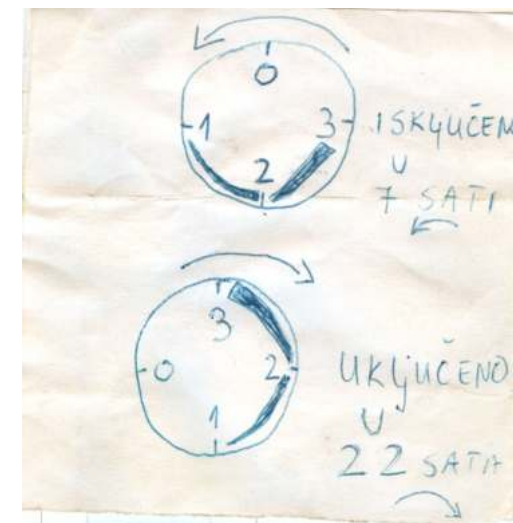
Stan u Kreki je bio na vrhu zgrade i imao

broj 22, broj koji nikad nije imao značaja. Ulazilo se u mali hodnik, a iz hodnika u kuhinju i u veliku sobu. Iz velike sobe išlo se u drugi hodnik, a iz tog hodnika lijevo u dječiju sobu, pravo u kupatilo i druga vrata u toalet, i desno u spavaću sobu. Razmještaj i namještaj u stanu se nije mijenjao od useljenja 1969. godine. U hodniku je bio sanduk za cipele, vješalica za garderobu (ručno pravljen) i kutija sa osiguračima. U kuhinji je bio sto na razvlačenje, 4 stolice donešene iz Mosnika, električni šporet, sudoper, veš mašina Gorenje, frižider Obodin, kasnije Gorenje i plinski rešo. Viseća kuhinja i sudoper su ručno pravljeni, a dio zida gdje je viseća kuhinja je bio pokriven bijelim pločicama. Uz kuhinju je bio mali špajz sa policom za svašta, i na podu plinska boca. Kasnije je dodat jedan element za suđe i escajg. U kuhinji je bio otvor za vrata koji vodi u veliku sobu, ali taj otvor nikad nije korišten jer je u velikoj sobi na tom dijelu bio regal. Velika soba je imala dva kauča, veliki regal, sto, tri fotelje, stolić za TV i Veso peć. Kasnije je dodata AEG termoakumulaciona peć da se više ne koristi ćumur za grijanje. Sobi su ukrašavali glineni ćupovi koje je Zdenko dobivao i kupovao od nekog

poznanika iz Požarevca. Na zidovima su bile slike, i sat kukavica, prostorija je imala velike prozore. U drugom hodniku je bio ormar i natkasle koji su donešeni iz Mosnika. U dječijoj sobi je bio kauč (donešen iz Mosnika, kasnije promijenjen), sanduk za posteljinu (donešen iz Mosnika), vitrina (donešena iz Mosnika), sto i dvije fotelje (doneseno iz Mosnika) i fotelja na razvlačenje gdje je Tihomir spavao. Kad su se razvili muzički hormoni Tihomir je napravio "rak" za muzičku liniju (Philips pojačalo sa radijem, Sharp kaset-dek i gramofon Pionir) i dvije police u uglovima sobe na kojima su bili zvučnici Philips. Soba je imala velike prozore sa pogledom na Mljekaru, željezničku stanicu i Termoelektranu. U kupatilo je bila kada, bojler i umivaonik - nije bilo pločica. U toaletu je bila samo WC šolja i polica za cipele koje se ne nose. Spavaća soba je imala dva kreveta, ormar i pletenu korpu za veš, sve donešeno iz Mosnika. Iznad ormara je bila velika polica sa zavjesom za stvari koje se rijetko koriste, a pored vrata, u udubljenju do dimnjaka je bila polica za svašta - što treba i što ne treba. Pod krevetom je bio kofer starinski, koji se koristio kad se išlo u Podgoru na more.

Na zidovima su bile slike sa anđelima koje su, mislim, došle iz Beograda od jedne od Zdenkinih tetaka. Soba je imala prozore koji gledaju na Solanu, a na prozorima su željezne rešetke je prozori graniče sa terasom zgrade. Sve prostorije su na podu imale parket, osim kupatila i WC gdje je bila teraco betonska glazura. Podovi su svi bili prekriveni tepisima koji su zimi iznošeni na terasu da budu isklofani.

Cijeli stan je zagrijavan jednom Veso peći, a ugalj u kantama iz podruma su donosili Zdenko, Željko i Tihomir. Nakon što su Tonkica i Zdenko ostali sami u stanu, i dalje se koristio ugalj za loženje. Zdenko je nosio ugalj do 15.11.2005. godine, i dalje nije mogao. Kante su bile preteška. Tako su angažovani komšinica Vera, komšija Zoran i Alko da donose ugalj. Ugalj se ložio do 9.12.2009. godine, a onda je Željko donio termoakumulacionu peć koja je postavljena u velikoj sobi. Nije bilo jednostavno korištenje peći pa je Zdenko napravio priručnik.

Zdenkin priručnik za korištenje TA peći

Pored ulaznih vrata u stan bila su vrata od veš-kuhinje. U tom prostoru je bilo betonsko korito za pranje veša i prostorija za sušenje veša. Iako stanari ulaza nisu bili voljni da dozvole prenamjenu prostora veš-kuhinje, ipak je taj prostor prenamijenjen u stambeni prostor. Dokument datiran 1977. godine sadrži imena stanara ulaza u zgradi Husinskih rudara 94.

KUĆNI SAVJET 123.
Ul. Husinskih rudara 94-96
75000. Tuzla

Mi niže potpisani nosioci stanarskog prava odnosno bračni drugovi nosioci iz zgrade 94-96 u ulici Husinskih rudara Tuzla izjavljujemo sa punom moralnom odgovornošću da nikada nikome ni na jednom zboru stanara nije odobreno useljenje u zajedničke prostorije-veš kuhinje u našoj zgradi:

1. Adilović Mustafa
2. Vahabović Sulejman
3. Omerbašić Faruk
4. Ramić Himzo
5. Hatibović Safeta
6. Avdibašić Mehmed
7. Užarević Mato
8. Maksimović Mirko
9. Babović Spasoje
10. Cvijanović Savo
11. Mašić Zineta
12. Brkić Rudolf
13. Ristić Lazo
14. Vujinilović Dragan
15. Čaušević Čamil
16. Šarić Hajra
17. Švraka Rahmo
18. Josić Ivo
19. Milješić Ljubo
20. Knežiček Zdenko
21. Atlić Abduselam
22. Sprečaković Slobodan

Tuzla 15.3.77.

Adilović Mustafa
Vahabović Sulejman
Omerbašić Faruk
Ramić Himzo
Hatibović Safeta
Avdibašić Mehmed
Užarević Mato
Maksimović Mirko
Babović Spasoje
Cvijanović Savo
Mašić Zineta
Brkić Rudolf
Ristić Lazo
Vujinilović Dragan
Čaušević Čamil
Šarić Hajra
Švraka Rahmo
Josić Ivo
Milješić Ljubo
Knežiček Zdenko
Atlić Abduselam
Sprečaković Slobodan

Spisak stanara u ulazu Husinskih rudara 94 iz 1977.

Na istom spratu je velika terasa koja ima različite namjene, a izuzetno je korisna za sušenje veša i druženja. Terasa istog oblika na suprotnoj strani zgrade je prezidana i od terase napravljen stambeni prostor. Stanari ulaza gdje je živjela obitelj Knežiček se stalno zalagala da se ne "oduzme" terasa, i u tome su uspjeli, između ostalog jer terasa služi kao evakuacioni put u slučaju požara ili druge nezgode kad se ne može izaći na jedan od dva ulaza u zgradu.

Zdenko je tražio zamjenu stana i dobio Odluku o zamjeni stana

1976. godine (tražeći nižu spratnost stana). Na osnovu te odluke ponuđen mu je 1982. dvosoban stan u naselju Sjenjak, blok C-10. Nije prihvatio stan vjerovatno smatrajući da će biti udaljen od naselja Miladije, a u stanu u Kreki je živjela i Tonkicina majka pa bi bilo upitno da li bi mogli svi stanovati u tom dvosobnom stanu.

Lična karta 1979.

Zdenko je imao ožiljak i manji deformitet desnog stopala. Većinu života su njegova djeca smatrala da je ozlijeđen, kako se govorilo, kad mu je pao čekić na nogu. A u stvari je problem sa stopalom nastao tokom poroda njegove majke, pa je Zdenko kao beba imao operaciju stopala,

i od tada malo hramao. U kasnoj mladosti je dosta pio i često kritikovan zbog toga u obitelji. Kad se Željko rodio, prestao je piti i više nije uzimao alkohol, pa čak ni pivo ili vino. Puno je pušio dok je radio u Livnici, pa je to, dijelom doprinijelo da tri puta dobije srčane udare. Problemi sa srčanim tegobama su počeli 21.3.1974. godine kad je prvi put došao u bolnicu i proveo na liječenju od 21.3. do 26.4.1974. godine u Tuzli. Bio je u Opatiji na liječenju od 26.3. do 15.6.1975. godine, i drugi put od 29.3. do 28.4.1976. godine (kad je imao srčanih tegoba tokom liječenja). Naredni put je bio u bolnici u Tuzli od 29.4.1982. do 28.5.1982. godine. Do kraja života nije bilo drugih tegoba, i nije koristio nikakve lijekove. Za čitanje je koristio naočale, a

na daljinu je dobro vidio do smrti.

Zdenko u Opatiji

Razglednica iz Opatije upućena Tonkici sa obavijesti da dolazi u Tuzlu vozom iz Vinkovaca

U SKJ je bio od 10.10.1949. godine sve do penzionisanja. Redovno je primao novine Komunist koje je poštar ostavljao u poštanskom sandučetu u zgradi u Kreki.

Članska knjižica SKJ

Zdenko je rijetko putovao u inostranstvo a išao je u posjetu rođacima obitelji Hahn u Frankfurt i u Austriju kod obitelji Neffe.

Pasoš sa adresom Donji Mosnik 32

U Njemačkoj Zdenko (stoji desno) sa Slavkom, majkom Marijom i supružnicima Alfons i Sophie Hahn

Zdenko u stanu januara 2000.

Zdenko je sa suprugom Tonkicom proveo cijeli ratni period u stanu, i nije imao nikakvih neugodnosti. U doba nestašice životnih potrepština stanovnici su dobijali humanitarnu pomoć, pa tako i Zdenko. O tome je vodio svoju evidenciju.

Humanitarna pomoć 1995.

Pratnja	Kućište	Pratnja	Kućište
22.11. Od penzionera braćina 10kg sacera 0.60 suga 0.10 gručka 2 uga 0.50 sapun kab 6 kom kvasac 0.5kg mješavina prašak 1kg mješ. kvasca 6 kom	4. Soba	10.11.35. Staraški paket sacera 2kg kvasca 2 mješavina prašak 1kg gručka 1 kakao 0.50 bibera 10kg mješ. 5 kom kvasac 0.5kg mješ. po 100 kg 2 kom sapun 3kom uga 20	5. Soba
5.12.35. Od Braćina braćina 10kg sacera 2 prašak 20 kutija 2kg mješ. u prašku 2kg uga 20 mješ. kvasca 5 kom sapun 2	4. Soba	10.11.35. Staraški paket sacera 2kg kvasca 2 mješavina prašak 1kg gručka 1 kakao 0.50 bibera 10kg mješ. 5 kom kvasac 0.5kg mješ. po 100 kg 2 kom sapun 3kom uga 20 kvasca 650g 1kg kvasca 5 kom	5. Soba

Zdenko je i u poznim godinama bio zadovoljavajućeg zdravlja. Primao je penziju, i nije imao neki dodatni posao osim kad je radio za knjigovesca i prijatelja Tonu Pečenuku. Tono je bio decenijama jedan od rijetkih knjigovezaca u Tuzli, pa je imao puno posla koji su "dangubni" - kao što je slaganje papira i priprema za uvez. Upravo te poslove je radio Zdenko koji je počeo raditi za Tonu 4.3.1978. godine, a završio 7.6.1992. godine. Nije bilo jednostavno jer su se registratori donosili i snosili s petog sprata, a to je radio ko se zatekao kod kuće. Ponekad je išao kod Tone u radionicu kao ispomoć, a radionica je bila u obiteljskoj kući Pečenko. Kuća je i danas na mjestu, nalazi se ispod naselja Mejdan, u neposrednoj blizini kuće u kojoj je živjela Zdenkina majka Marija.

Zdenko zapisao—prepisao Šta ko kaže prve bračne noći

Šta ko kaže prve bračne noći!
Književica: Štiti dobro stoji! Profesorica: Pomni još jednom. Zubar: Neće boljeti! Brijac: Bica gotova za 5 min! Sajetinja: Ovdje je neko prašo! Daktilografkinja: Ne može mi stat. Prodavačica: Isključite koliko želite! Advokatkinja: Molim obravu postupka! Blagajnica: Položi novac unaprijed.

Obzirom da je tehničko lice, u stanu je vrši razne popravke i adaptacije. Kad god je bila prilika išao je u baštu kod Tonkicinih roditelja i tamo provodio vrijeme. Kasnije sam ja to shvatio kao bijeg iz stambenog kaveza u prirodu. Volio je satove, ručne i zidne. Imao je sat "kukavicu" koji je redovno navijao, a u zadnjih par godina života je zaustavljao klatno navečer i ponovo ga puštao sutradan ujutro. Kako su godine uzimale životni danak, tako je Zdenko primjećivao da gubi neke sposobnosti koje je imao. Sebe je provjeravao pisanjem imena na papir, a kako je to izgledalo 1.10.2012. godine, ostalo je zapisano na malom komadu papira. Sjedio sam preko puta njega u velikoj sobi i gledao šta piše - prezime je besprijeckorno, a sve ostalo je nevješto.

Zdenko 1/10/2012
Knežiček
TUSMIR
ZILKO
NARIJI
KOSIJI
RAPARI

Nevjesta
pismena
vježba imena
članova
obitelji
Knežiček i
Rusmir
(Lidijin
suprug)

Za vrijeme bolesti Tonkice bio je cijelo vrijeme uz nju u stanu. Kad je Tonkica umrla 8.1.2011. godine ostao je sam u stanu oko mjesec dana, a onda je prešao kod Tihomira i Smilje u kuću u Miladije. Ostao je u Miladijama do decembra 2012. godine. Nije mogao da se prilagodi novim uslovima života, i tražio da se vrati u svoj stan.

U Miladijama u proljeće 2011. - tri generacije Zdenko, Tihomir i Sonja i kafa na stolu - slika ostvarenja želja

Kad se vratio, pa sve do smrti, pomagala mu je Dada koja je pripremala hranu i brinula se o Zdenki. Njena plaća je bila 100 KM mjesečno. Sinovi i snahe su dolazili i pomagali Zdenki da se okupa, obrije, ili jednostavno da porazgovaraju.

U vrijeme kad se vratio u stan više nije mogao dobro da govori, pa ni da se sjedi mnogo toga što je ranije znao. Bio je svjestan te nemoći da prevlada problem zaborava i to ga je ljutilo.

Proslava 90. rođendana u Dramaru

Slabio je organizam i nije dočekaao jutro dana 16. marta 2013. godine. Sahranjen je u istom grobnom mjestu gdje i Tonkica, na groblju Borić.

Zdenko je posebnu pažnju posvećivao tetkama koje su živjele u Beogradu - Andulki i Rezuški. Bio je izuzetno prisn sa sinovima Rezuške Bakša Stevanom - Batom i sa Bakša Aleksandrom - Bracom. Sa Borisom, sinom Andulke nije bio prisn

osim u vrijeme rane mladosti. Boris je dosta vremena provodio u drugim državama, tako da i nije bilo prilika za lijepa druženja.

Zdenko u sredini, lijevo Slavko a desno Boris Šahov u Tesliću augusta 1936.

Fotografija u dvorištu Marije Sertić (sjedi na klupi s unucima lijevo Željko, desno Renata), pored suprug Rudolf. Stoje s lijeva na desno Zdenko, Tonkica (drži Tihomira), Valerija i Slavko

Zdenko desno sa Tonkicom, Tihomirom i Marijom i Rudolfom Zamboni u Gradskom parku u Tuzli

Zdenko, Tonkica, Rudo, Tihomir na proslavi diplomiranja Željke Knežičeka u Rupi 9.3.1976. na Rudarsko-geološkom fakultetu Tuzla

Tonkica i Zdenko na vjenčanju Ninoslava i Malojke Sertić u Tuzli 28.2.1978.

Tonkica i Zdenko ispred Tihomirove kuće 2002.

Posjeta Beograđanima na Belim Vodama 1975. - stoje s lijeva na desno Zdenko, Tonkica, Branka drži Lidiju, Bato, Ljerka, ispod Tihomir, Sanja i Goran

Tonkica i Zdenko u različitim vremenskim periodima - u stanu, na terasi

Ljetovanje - ispred hotela Mediteran u Podgori

Zdenko i Tonkica su u mladosti uspostavili čvrsta prijateljstva sa obiteljima svojih kolega koji su radili u Livnici ili su stanovali u Mosniku. Ta prijateljstva su se zadržala sve dok je bilo mogućnosti sastajanja. Slavili su praznike, išli skupa u Podgoru, obilježavali svadbe i važne događaje. Prijateljstva su imali intenzitet obiteljskih veza, jer ni Tonkica ni Zdenko nisu imali veći broj članova bliže obitelji, a razdvojenost braće i sestara je potakla uspostavu prijateljstava sa osobama sličnih životnih pogleda i standarda.

Podgora 1961.

Tuzlaci na plaži Ispod groblja u Podgori

Nova godina 1965.

*Zdenko
Knežiček i
Nebojša
Štauber u
Podgori
ispred
jedine
slastičarne
u doba crno-
bijelih
fotografija*

ŽELJKO KNEŽIČEK je prvi sin Antonije i Zdenka Knežiček. Rođen je 18.5.1951. godine u Tuzli, u bolnici. Djetinjstvo je proveo u tuzlanskom naselju Mosnik gdje je sa roditeljima doselio 1954. godine. Završio je osnovnu školu „Mosnik“. U djetinjstvu je mnogo vremena provodio sa rođakom Krešimirom Butkovićem iz Osijeka.

Krešimir Butković i Željko

Željko sa mamom i tatom

Željko Knežiček 1954. godine

Željko u Podgori na tovaru 1955.

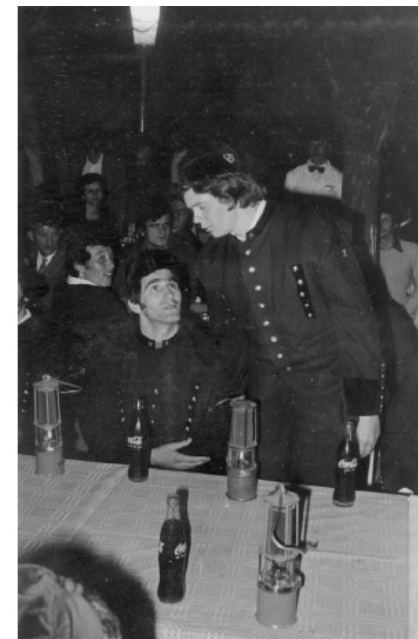
Nakon osnovne škole upisao je Rudarsku tehničku školu u Tuzli koju je završio 1970. godine.

Željko Knežiček - slika sa mature 1970. godine i razred IV godine RTŠ Tuzla

Po završetku srednje tehničke škole upisao je Rudarsko - geološki fakultet Tuzla, smjer eksploatacija na (tada) Univerzitetu u Sarajevu.

7. Skok preko kože u Tuzli 1974. godine

Na Rudarsko-geološkom fakultetu je diplomirao 9.3.1976. godine pod mentorstvom prof. Hamdije Uljića, i stekao stručni naziv diplomirani inženjer rudarstva. Komisiju za odbranu su pored mentora sačinjavali i prof. Mladen Stjepanović (danas Akademik) i prof. Miodrag Vidović.

Komisija za odbranu diplomskog rada i drug Esad Hažić 1976.

Proslava diplomskog u Rupi na RGF

Nastala prijateljstva u toku školovanja su zadržana decenijama. Od srednje škole je je dijelio prijateljstvo sa Mevludinom Avdićem - Dudijem, Cvikom Jovanovićem, Željkom Urankarom, a

tokom studiranja posebno je razvio prijateljstvo sa Esadom Hadžićem Esom, Mulaosmanović Mehmedom Mekom, Bajramovićem—Bajramom.

Odmah nakon diplomiranja zaposlio se u Rudarsko-mašinskom školskom centru kao predavač stručnih predmeta. U istoj godini je otišao na odsluženje vojnog roka u Beograd. Po povratku iz vojske radio je i dalje u Rudarskoj tehničkoj školi kao predavač, rukovodilac teoretske i praktične nastave te kao pomoćnik direktora. Od 1982. godine počeo je raditi u privredi, pa je tako od 1982. do 1995. godine radio kratko u direkciji RO Rudnici lignita „Kreka“ u Tuzli, a potom prešao na rad u OOUR Rudnik lignita „Lukavačka rijeka“ u Lukavcu na površinske kopove „Lukavačka rijeka“, „Huskići“ i „Crveno brdo“. Na kopovima je obavljao poslove od inženjera u smjeni do poslova Upravnika površinskog kopa. Ulaskom površinskog kopa „Lukavačka rijeka“ u sastav velikog površinskog kopa „Šikulje“ u Lukavcu, raspoređen je na ovaj kop i tamo je radio na poslovima Upravnika otkrivke.

U periodu ratnih dešavanja raspoređen je prvo da u sklopu radne obaveze vodi procese koji će zaštititi ljude i opremu na površinskom kopu „Šikulje“, a potom se stavlja u funkciju odbrane u 115. HVO

brigadu „Zrinjski“. Nakon raspuštanja brigade 10.1.1994. godine, a na zahtjev direktora DP Rudnici lignita „Kreka“ u Tuzli, raspoređen je da radi u Direkciju preduzeća i to u Sektor tehničkih poslova na radno mjesto „Odgovorni inženjer za unapređenje tehnoloških procesa“.

Spajanjem rudnika „Banovići“, „Đurđevik“ i „Kreka“ u DP „Rudnici uglja Tuzla“ u Tuzli, Željko je radio na mjestu „Glavnog inženjera za unapređenje organizacije rada“ u Sektoru strateškog razvoja do početka decembra 1995. godine. Iste, 1995. godine, prelazi u naučno-istraživačku instituciju „Rudarski institut“ Tuzla. Tu je obavljao poslove odgovornog projektanta, rukovodioca naučno-stručnog tima te izvršnog direktora. Za direktora naučno istraživačkog centra za ekologiju, zaštitu, ventilaciju i ispitivanje materijala i konstrukcija postavljen je u 2010. godini.

U periodu od februara 2011. godine do novembra 2013. godine obavljao je dužnost Ministra industrije, energetike i rudarstva u Vladi Tuzlanskog kantona i, bez obzira na važnost funkcije, cijelo vrijeme ostao dosljedan svojim životnim principima.

Godine 2013. dobio je priznanja Federalne uprave civilne zaštite Sarajevo, za uspješnu saradnju i doprinos u izgradnji sistema zaštite i spašavanja ljudi i materijalnih dobara u Federaciji BiH. Priznanje je dodijeljeno zbog očuvanja energetskog sistema Federacije BiH u vrijeme kada je na cijelom prostoru Federacije BiH proglašena prirodna

nesreća nastala uslijed visokog snijega i vrlo niskih temperatura u februaru 2012. godine. Dobitnik je i posebnog priznanja u realizaciji prvog Međunarodnog sajma „Energija industrija i rudarstvo“ održanog u Tuzli 2011. godine.

Priznanje federalnog štaba Civilne zaštite 2013.

Posebno priznanje „Tuzlanskog sajma“ dodijelio je Zlatko Alidžanović

Kao ministar u Vladi TK ostvario je niz pozitivnih kontakata od kojih se ističu oni sa ambasadorima Republike Poljske i Republike Češke u BiH, sa Stjepanom Mesićem bivšim predsjednikom Republike Hrvatske, te msgr. Franjom Komaricom banjalučkim biskupom.

*Ambasador
Republike Češke
Jakub Skalník*

*Ambasador Republike Poljske Jerzy
Chmielewski*

*Stjepan Mesić bivši predsjednik Republike
Hrvatske u radnoj posjeti TK 2011.*

*Dr. Franjo Komarica banjalučki biskup,
Štivor 2012.*

Nakon završetka rada u Ministarstvu, vratio se u „Rudarski institut“ Tuzla gdje je ostao do penzionisanja 19.12.2016. godine.

Pored stručnog obrazovanja Željko se aktivno posvetio i naučnom radu, tako da je 1992. godine odbranio magistarski rad na Rudarsko-geološkom fakultetu Tuzla, a naučni stepen doktora tehničkih nauka iz područja rudarstva stekao je odbranom disertacije 30.5.2003. godine na Rudarsko-geološko-građevinskom fakultetu Univerziteta u Tuzli. Mentor na izradi doktorskog rada je bio profesor Sadudin Hodžić. Izabran je u zvanje docenta na Univerzitetu u Tuzli 2005. godine, a u zvanje vanrednog profesora 2010. godine. Od prvog izbora do penzionisanja bio je angažovan u nastavnom procesu na RGGF na predmetima iz uže naučne oblasti „Sigurnost i pomoć“.

*Doktorant Željko Knežiček sa Rektorom
Univerziteta u Tuzli, Izudinom
Kapetanovićem prilikom promocije i
dodjele diplome 2003.*

U toku svog naučno-istraživačkog rada objavio je dva univerzitetska udžbenika, tri stručne knjige, dvije monografije, trideset recenziranih naučnih radova, dvadesetdevet recenziranih stručnih radova, učesnik je pet internacionalnih istraživačkih projekata. Godine 2016. objavio je zbornik svojih postignuća u povodu 40 godina rada u oblasti rudarstva.

Zbornik radova i pregled aktivnosti 40 godina rada u rudarstvu

Kao odgovorni projektant na domaćim i međunarodnim projektima, nosilac je preko pedeset projekata, studija i elaborata.

Sa recenzentom Univerzitetskog udžbenika dr.sc. Jožefom Horvatom u Ljubljani 2015.

Željko na potpisivanju monografije „Tuzlanski skok preko kože“ 2015. sa kćerkom Lidijom

Veliki broj publikacija i aktivnosti je radio zajedno sa bratom Tihomirom Knežičekom, pa tako zajedno obilježavaju Dan rudara promocijama pisanih dostignuća, zajedno se pojavljuju u medijskim nastupima i na različitim prigodama i manifestacijama. Veliku stručnu i ljudsku pomoć Željku je uvijek pružao akademik Enver Mandžić koji je prepoznao i cijenio vrijednosti Željke, a isto tako i Tihomira, Knežičeka.

Željko i Tihomir Knežiček 2012. u uniformama koje samo rudari nose

Godišnje odmore najčešće provodi na Jadranu, u Podgori, a u mladosti je često posjećivao članove svoje i Ljerkine obitelji koji žive u Njemačkoj.

Još prije završetka fakulteta, Željko je

upoznao buduću suprugu Ljerku Cimer, sa kojom se vjenčao 21.1.1978. godine u Tuzli.

Vjenčanje u Tuzli 21.1.1978. godine sa kumovima Ljiljanom Aničić i Mehmedom Mulaosmanovićem

Ljerka Knežiček, rođeno Cimer, je rođena 2.11.1953. godine u Tuzli od roditelja Rudolfa i Hermine Zimmer (rođena Miklaučić). Prezime Cimer se često pisalo na različite načine kao npr. Zimmer i Zimer.

Ljerkin otac Rudolf, zvani Rudo, Zimmer je rođen 12.2.1913. godine na Sušaku (sada sastavni dio Rijeke u Hrvatskoj). Po struci je bio trgovac a najveći dio

radnog vijeka je radio kao komercijalista u TP „Budućnost“ Tuzla. Umro je 10.4.1982. godine u Tuzli. Ljerkina majka Hermina, zvana Minka, je rođena 8.4.1915. godine u Tuzli, bila je domaćica, a umrla je 18.5.2000. godine u Banovića. Sahranjena je na groblju Borić u Tuzli.

Rudolf i Hermina su imali šestoro djece:

- Vlatko (Vlado) rođen 29.03.1938. godine u Tuzli, oženjen Sadijom Mešić, a žive u Tuzli na Slatini.

- Zvonimir (Braco) rođen je 7.8.1942. godine u Tuzli, oženjen je Slavicom Živkov. Žive u *Münchenu* - Njemačka. Imaju troje djece: Renata, Andrea i Thomas. Renata je rođena 14.7.1968 god. u *Münchenu*. Udana je za Joerga Schnatzera. Renata i Joerg imaju dvoje djece: Paul i Jochanna. Andrea je rođena 23. 9.1970. godine u *Münchenu*. Udana je za Branka, imaju sina Dinu. Thomas je rođen 27.10.1980. godine u *Münchenu* gdje i živi.

- Anto (Mišo) je rođen 6.10.1944. godine u Tuzli. Oženjen je Maricom Sekulić, a žive u Tuzli. Imaju sina Maria koji živi u Beču. Mario je rođen 25.9.1973. godine, oženjen je Mirjanom Tunjić. Imaju dva sina: Antonio (Tono) i Valentino (Tino).

- Zdenko je rođen 31.7.1947. godine u

Tuzli. Živi u *Münchenu*. Oženjen je Angelikom Noack. Imaju kćerku Dominiku rođenu 12. 9.1988. godine.

- Tomislava (Slava) rođena 5.9.1949. godine u Tuzli. Udala se za Dragu Jožića koji je umro 2000. godine. Živjeli su u Banovićima, a imali dvoje djece: Denisa i Ernu. Denis je rođen 18.9.1972. godine u Banovićima i poginuo je 1996. godine nesretnim slučajem u Mostaru gdje je i sahranjen. Erna je rođena 27.10.1976. godine u Banovićima. Udana je za Boru Stojanovića sa kojim ima troje djece: Dario, Martina i Mario. Žive u Mostaru.

Ljerka Knežiček, rođena Cimer je najmlađe dijete Rudolfa i Hermine Zimmer. Rođena je 2.11.1953. godine u Tuzli.

*Rudolf i
Hermina
Zimmer sa
djecom 1958.
- Ljerka dole
u sredini*

Ljerka Cimer je prve godine djetinjstva stanovala u ulici Miška Jovanovića (park ispred Doma kulture - sadašnji Vladikin dvor, a preko puta Pravoslavne crkve). Kuće u tom dijelu grada su srušene zbog slijeganja terena te se 1957. godine preselila u zgradu na Brčanskoj malti - ulica Ivana Ribara kod Male pijace. U tom stanu je živjela sve do udaje. Ljerka je 1972. godine završila ekonomsku školu u Tuzli i iste godine se zaposlila u TP Budućnost u Tuzli. Višu ekonomsko-komercijalnu školu bankarski smjer u Brčkom je završila 1978. godine. Godine 1977. zaposlila se u Privrednoj banci Sarajevo Filijala Tuzla (sadašnja NLB banka) gdje je radila do 2000. godine

kada prelazi u Raiffeisen banku. U Raiffeisen banci je radila do penzionisanja 2012. godine.

Djetinjstvo je obilježeno druženjima u susjedstvu koje je obilovalo djecom, ali je posebno ostalo druženje iz ranog djetinjstva, koje traje unazad 60 godina sa Ljiljanom Aničić. To prijateljstvo je obilježeno i dvostrukim kumstvom.

*Ljerka s bratom Vladom 1956. ispred
Vladikinog dvora u Tuzli*

*Ljerkin prvi automobil koji je ručno radio
njen otac 1959.*

*Trening RK "Jedinstvo" Tuzla 1969. -
Ljerka u tamnom dresu, trener Kemal
Arnautović*

Nakon vjenčanja Ljerka i Željko su živjeli kao podstanari u stanu na Irču, a potom sele u društveni stan u naselju Miladije, u zgradu koja je susjedna zgradi gdje su živjeli roditelji Željka Knežičeka. Jedno vrijeme su živjeli u stanu u naselju Slavinovići gdje su imali i trgovinu mješovitom robom. Iz stana u Slavinovića su iselili zbog povrata stana prijeratnom stanaru, pa su 2003. godine preselili u stan u naselju Sjenjak, gdje i danas žive.

Ljerka svoj umjetnički izražaj pokazuje izradom zanimljivih poklona koje pravi od glinamola (fimo mase).

Ljerka i Željko na ljetovanju u Podgori 1978.

Tuzla oko 1980.

Knežiček u Miladijama sa Bracom Bakša

Ljerka i Željko Knežiček na obilježavanju stoljeća dolaska Italijana u Tuzlu

Druženje sa kumovima i prijateljima februar 2013.

Ljerka i Željko su u braku dobili kćerku Lidiju i sina Davora.

*Ljerka,
Lidija i
Davor
1984.*

Lidija i Davor 1997.

Lidija Kurbegović, rođena Knežiček, rođena je 12.3.1980. godine u Tuzli. Osnovnu školu je završila u Miladijama, a srednju ekonomsku školu u Tuzli. Studije Razredne nastave završila je 2003. godine diplomirajući na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Tuzli. Nakon toga je radila pripravnički staž u Osnovnoj školi „Sjenjak“ i položila stručni ispit za samostalan rad u nastavi. Nakon udaje preselila je u Sarajevo i tamo radila četiri godine na Rudarskom institutu (sarajevski odjel Rudarskog instituta Tuzla), a od 2015. godine radi zajedno sa suprugom u porodičnoj firmi.

Lidija Kurbegović

Udala se u Sarajevu 4.2.2006. godine za Rusmira Kurbegovića.

Rusmir Kurbegović je rođen 26.2.1982. godine u Sarajevu i od 2007. godine sa svojom obitelji živi na Ilidži u naselju Pejton. Rusmir je poduzetnik u porodičnoj firmi koja se bavi izradom ekskluzivnog namještaja.

Lidija i Rusmir sa djecom 2015.

Rusmirovi roditelji su Hakija i Senija Kurbegović (rođena Murselović). Hakija je rođen u Sarajevu 15.9.1955. godine i

po zanimanju je kuhar. Senija Kurbegović je iz Dobošnice kod Lukavca, rođena 26.8.1962. godine i po zanimanju je laborant. Prije 1992. godine radila je u Bosnalijeku, a trenutno je domaćica. Za vrijeme ratnih zbivanja cijela obitelj Kurbegović je boravila u Njemačkoj, a u BiH su se vratili odmah nakon obustave ratnih dejstava. Senija i Hakija žive u obiteljskoj kući na Ilidži. Osim sina Rusmira imaju i kćerku Šejlu. Šejla je rođena 4.1.1986. godine u Sarajevu. Udata je za Mirzu Gradaševića, imaju dvoje djece, kćerku Lajlu i sina Danisa, a radi u Intesa San Paolo banci.

*Benjamin,
Lidija i
Kenan 2015.*

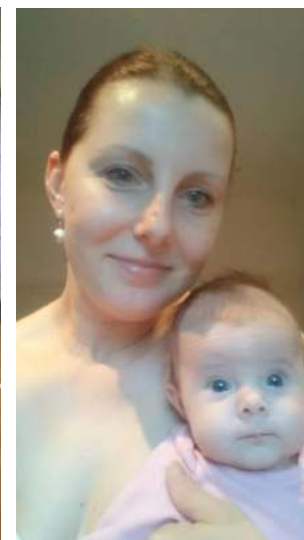
Dedo Željko sa unucima na vikendici blizu jezera Modrac

U braku sa Rusmirom Lidija je dobila dva sina Kenana (rođen u Tuzli 4.1.2007. godine) i Benjamina (rođen u Sarajevu 21.2.2008. godine) i kćerku Zanu, rođena 24.5.2016. u Sarajevu na Koševu.

Kenan Kurbegović i **Benjamin Kurbegović** idu u „Treću osnovnu školu“ Ilidža. Treniraju nogomet u FK Sarajevo — Cicibani Sarajevo i atletiku u AK Novi Grad Sarajevo. **Zana Kurbegović** ovih dana naučila da hoda.

Kenan i Benjamin dobitnici priznanja u fudbalu 2016.

Lidija sa Zanom 2016.

Davor Knežiček je rođen 30.9.1982. godine u Tuzli. Išao je u obdanište u Miladije, a Osnovnu školu je završio u OŠ „Slavinovići“. Upisao je i završio 1999. godine gimnaziju Meša Selimović u Tuzli. Nakon što je u Centru za slovenski jezik Univerziteta u Ljubljani položio Poletnu školu slovenskog jezika, upisao se na Univerzitet u Ljubljani - studije Engleskog jezika i književnosti, i iste završio. Trenutno živi i radi u Ljubljani. Nema obitelj. Često je na projektima sarađivao sa Stankom Blatnikom, profesorom fizike koji je radio na Tehnološkom fakultetu u Tuzli, i na taj način stekao značajno iskustvo u realizaciji međunarodnih projekata naučnog nivoa.

Davor Knežiček 2015.

Davor prvačić 1989.

*Davor -
Olimpijski
stadion Minhen
1996.*

Davor Knežiček lijevo na takmičenju u košarci, Ljubljana 2007.

Davor sa sestrom Lidijom u stanu djeda i bake u Kreki

Tihomir Knežiček je drugi sin Antonije i Zdenka Knežiček. Rođen je 10.11.1959. godine u kući Mosniku u Tuzli, a pri porodu je pomogla babica Marija. Kršten je u Osijeku 10.10.1960. godine a kuma je bila Jozefina - Finka Butković. U Mosniku je proveo djetinjstvo, išao je u Osnovnu školu na Mejdanu (nekad Muharem Merdžić) do petog razreda, a od petog je išao u školu "Franjo Rezač" - danas Kreka.

Antonija drži Tihomira u Miladijama 1960.

U Mosniku je vrijeme provodio u igri sa djecom iz okolnih baraka i zgrada, oko kuća ili u bašti. Istraživački duh Tihomir je pokazao u ranom djetinjstvu jer su kante za smeće bile njegovo omiljeno mjesto potrage za "dragocjenostima".

U Mosniku oko 1962. Bahrija Hadžić, Vlado Cvijanović, Branka Štauber i Tihomir Knežiček - svi rođeni 1959.

Tihomir 1962.

Mosnički kukuruzi, a ispred Darije Zamboni, Željko i Tihomir Knežiček

Sa ljetovanja u Podgori, Tihomir Knežiček 1963.

U Podgori 10.8.1964. braća Knežiček

Učiteljica do 4. razreda bila je Bogdanka Babić, dugogodišnji penzioner, živjela na Slatini, a umrla 2014. godine.

Učenici II razreda, Tihomir dole u sredini, drži torbu

Učenici IV razreda, Tihomir ispred učiteljice Bogdanke Babić desno crna kecelja

Kad je pošao u peti razred (Vg) u školu u Kreku razrednik je bio Dragutin Barukčić, a u razredu su bili učenici: Baručić Mirsad (1959), Baumgartner Krešo (1960), Baumgartner Zrinka (1960), Berbić Goran (1958), Čatović Azra (1958), Čatović Amir (1959), Đurić Marko (1960), Đurđić Milorad (1959), Fuljancan Suad (1959), Gavrić Dragan (1955), Grbić Enesa (1959), Grbić Zlata (1959), Hadžiarapović Mirhat (1959), Hasanović Enes (1959), Hasanović Miralem (1959), Hujdur Mirsad (1958), Hujdur Nizama (1959), Husić Munevera (1958), Idriz Zineta (1959), Javrić Mujo (1959), Jovanović Stana (1958), Jović Boško (1959), Knežiček Tihomir (1959), Korora Ramiz (1959), Kovač Muniba (1957), Kukuruzović Mithat (1958), Mahmuzić Sead (1959), Mehanović Zijada (1959), Mehmedović Mehmedalija (1959), Muminović Sead (1956), Obradović Milan (1959), Okanović Mulaga (19589), Paočić Adem (1956), Pejić Katica (1959), Piljić Koviljka (1959), Reštarević Marijan (1959), Šabanović Beba (1959), Zahirović Safet (1958), Zonić Džana (1959) i Zulić Mevlida (1959). Pomoć u obezbjeđenju spiska učenika pružila je Dilista Bašić, humanista, direktorica i nastavnica u OŠ "Kreka".

VIIIg stoje s lijeva na desno Mirsad Baručić, Sead Mahmuzić i Marko Đurić, dole Tihomir Knežiček, Goran Berbić i Midhat Hadžiarapović

Tihomir i Željko Knežiček na terasi zgrade u ulici Husinskih rudara 94/5 oko 1972.

Učenici 8g na povratku sa ekskurzije - Tjentište - Tihomir, Zijada, Zrinka Baumgartner, Krešo Baumgartner, Marko Đurić, vođa puta i Mirsad Baručić

Na terasi stana u Kreki obitelj Knežiček, roditelji i sinovi Željko i Tihomir

Tihomir je prvi put išao u inostranstvo u Frankfurt am Mein 1973. godine sa roditeljima. Sa Seadom Mahmuzićem je ostao prijatelj do današnjih dana, a posebno je bilo značajno u Elektrotehničkoj školi, i tokom studija.

Nakon osnovne škole upisao je 1974. godine srednju Elektrotehničku školu u Tuzli (ETŠC) - 1t6 razred. U ostalim godinama razred je bio 2t1, 3t1 i 4t1. Srednja škola je bio najljepši period školovanja u kojem su stečena nezaboravna prijateljstva sa učenicima koji su nosili plave kećelje i znak škole - Sead Mahmuzić, Miralem Omerčić, Zumreta Damadžić, Milorad Đurđić, Suada Isić, Suada Jusić, Izudin Barjaktarević i drugi. Razrednik u prvom i

drugom razredu je bio Edo Karić, u trećem razredu Đulizara Hadžimustafić i u četvrtom Izeta Slijepčević. Direktor škole je bio Cvijan Radovanović.

Sead Mahmuzić i Tihomir Knežiček na raskrsnici Slatina, a u pozadini Elektrotehnička škola 1976.

Miralem Omerčić i Tihomir Knežiček u kasnu jesen 1977. na Banji ispred zida gdje više nema čekića i petokrake

U razredu 4t1 bili su učenici:

Alibegović Ahmet	Isić Suada	Njegovanović Vesna
Babić Radenko	Jović Dušan	Omerčić Miralem
Bajraktarević Izudin	Jurošević Dragan	Ostojić Zoran
Bečić Amira	Jusić Senada	Paočić Damir
Bešlagić Adnan	Knežiček Tihomir	Podgorčević Halil
Božić Nedeljko	Kopić Salih	Rakić Jovica
Damadžić Zumreta	Mahmuzić Sead	Salkić Ademir
Delić Muhamed	Maksimović Vladimir	Sarać Mirsada
Dervišević Pašaga	Mijatović Berislav	Sejdinović Šefik
Đurđić Milorad	Mijatović Ilija	Suljkanović Mevludin
Gazibegović Hamdo	Mijatović Ranka	Trumić Kemal
Hodžić Zumreta	Milinković Novak	Trumić Sead
Ilić Milan	Mrkaljević Nail	Trumić Mirzet

U prvom razredu su odustali Dodić Kata i Veljković Ljubiša.

Školu je završio 1978. godine, a u četiri godine školovanja bio je dva puta na popravnom ispitu: prvi put u II razredu iz Osnova elektrotehnike kod Marka Anđelića, a drugi put u III razredu iz Električnih mašina kod Milana Babića. U konačnici, prvi razred je završio sa ocjenom 4, a sve ostale sa 3. U trećem razredu je počeo da radi na školskom razglasu, puštao ploče i počeo formirati muzički ukus. Brat Željko je slušao ploče kojima Tihomir nije bio dorastao (prvi album Led Zeppelina, Creedence Clearwater Revival, muzika iz filma Love Story, Abbey Road), što je pomoglo da se zaobiđu Splitski festival, Zagrebački festival i slični susreti zabavnjaka. Narodnjaci nisu bili predmet interesa, osim albuma Šabana Šaulića na kojem "Jedna lasta ne čini proleće", što je rođendanski poklon kuma Seada Mahmuzića. U toku školovanja bio je član radio amatera i položio neku klasu, nije

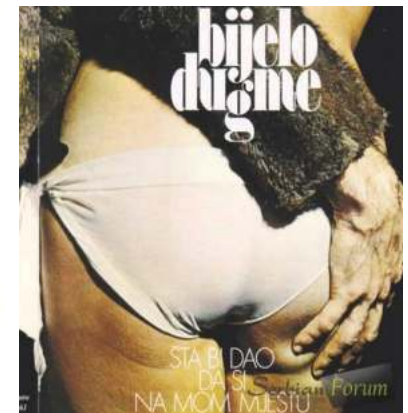
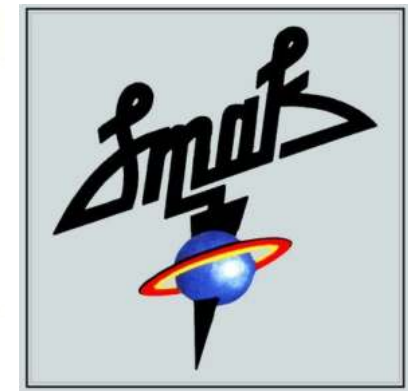
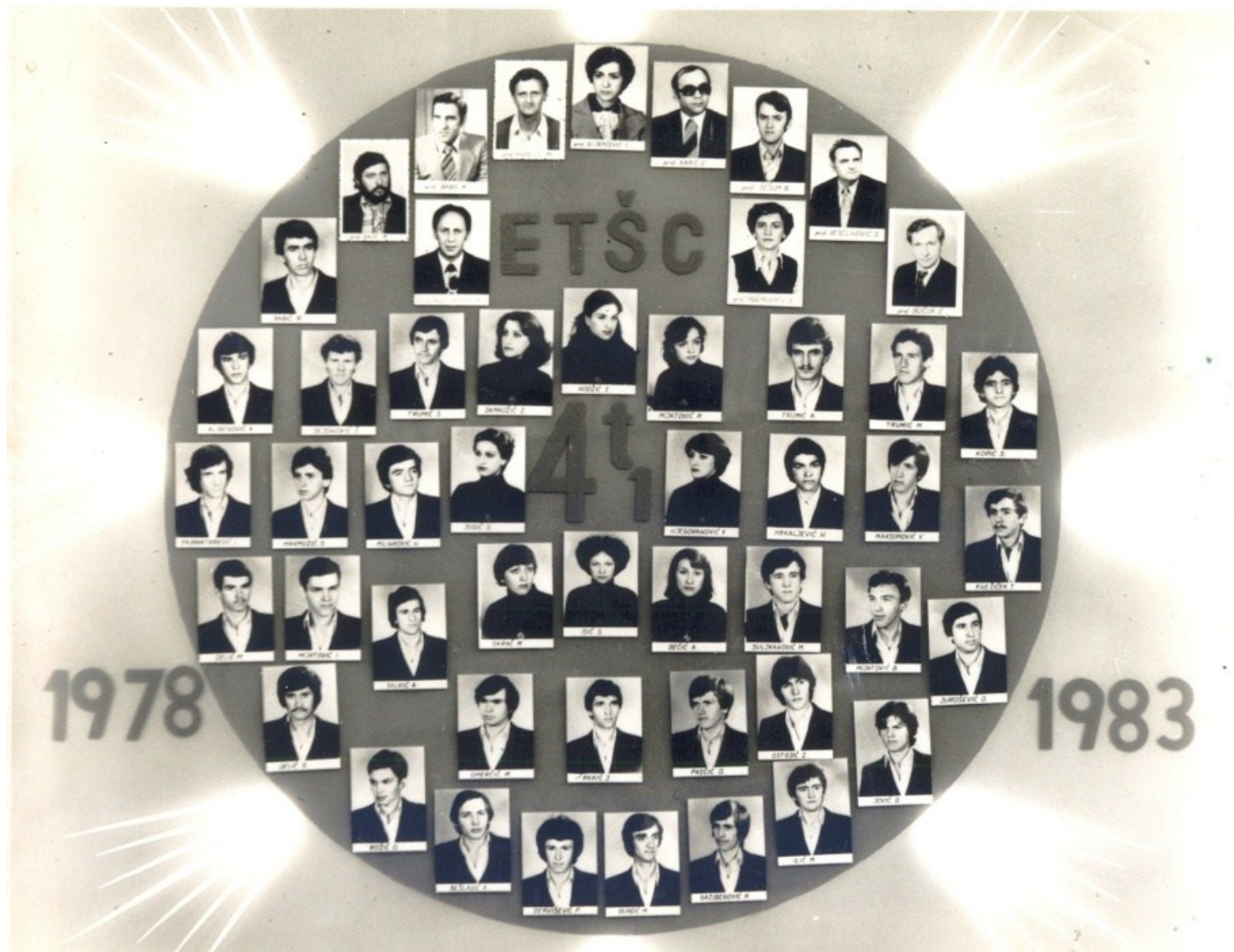
bio u Savezu komunista.

Društvo iz Elektrotehničke škole je izlazilo subotom u Studentski centar na igranke gdje su svirali Putokaz, Kamena so, Ivičnjak, malo Terusi. Išlo se u disco u Partizan i Focus gdje je Tare puštao Gamaray, Hey Big Brother, Black Dog. Išlo se i na Stelekt, a rijetko i u Omladinski. Kafići se tek počeli javljati - Dundo, Karmin, Medo, malo kasnije Šestica, Lica i drugi. Zimi se igralo jamba u Pivnici, a ponekad u Zlatiboru, na Jedinstvu ili na Banji. Studentski centar ima posebno mjesto na listi izlazaka. Tu je prvi put čuo Dadinu Pjesmu broj 3 (sa prvog albuma grupe Time). U Studentskom je prvi put u Tuzli nastupila grupa Smak. U modi su bili konkurenti - grupa Smak i njihov prvi album "Smak", i Bijelo dugme i njihov "Šta bi dao da si na mom mjestu" i naredni "Eto! Baš hoću!".

USPIJEH NA KRAJU NASTAVNE GODINE		SAMO ZA UČENIKE UPUGENE NA POPRAVNI ISPIT	
PREDMET	OCJENA	PREDMET	OCJENA
Srpskohrvatski jezik	dobar (3)		
Hrvatskosrpski jezik	dobar (3)		
Njemački jezik	dobar (3)		
jezik			
Istorija - Povijest			
Geografija			
Osnovi nauke o društvu	dobar (3)		
Fizička i zdravst. vaspit.	odličan (5)		
Odbrana i zaštita			
Matematika	dobar (3)		
Fizika			
Hemija - Kemija sa osnovama tehnološkog			
Biologija			
Osobni doživljaji	dobar (3)		
Et. nastava sa učebnim	dobar (3)		
Et. osjećanja	dobar (3)		
Et. morali ne	odličan (5)		
Et. ponašanja	dobar (3)		
Et. mišl.	dobar (3)		
Et. elektronika	dobar (3)		

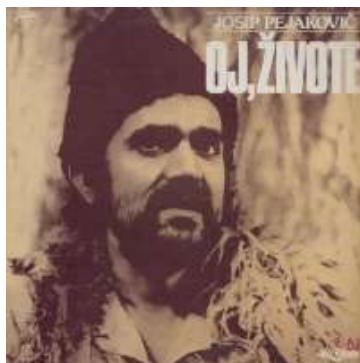

Poster gostovanja grupe SMAK u Studentskom centru Tuzla 16.1.1976.

Pano 4t1 koji je bio u Pasažu

Sve do početka studija, Tihomir je imao malo društvo u Kreki u zgradi u kojoj je stanovao, i u okolini. U tom društvu su bili Vlado Cvijanović, Muhamed Topčagić Topa, Vlado Josić, Josip Duspara, Dževad Korjenić, Fuad Ahmetkadić - Fuke. U to vrijeme se pojavila ploča sa monodramom "Oj živote" Josipa Pejakovića, koja je ostavila neizbrisiv trag, a koja se često sluša u autu na memory sticku od 4 GB.

Proslava Nove godine u Veš-kuhinji na 5. spratu koja je kraće vrijeme služila kao lokalni disco klub - Tihomir Knežiček, Josip Duspara, Dževad Korjenić - Buco (medicinar u bolnici Gradina) i Zlatan Simenunović (poduzetnik u proizvodnji obuće Bositindustri Lipnica)

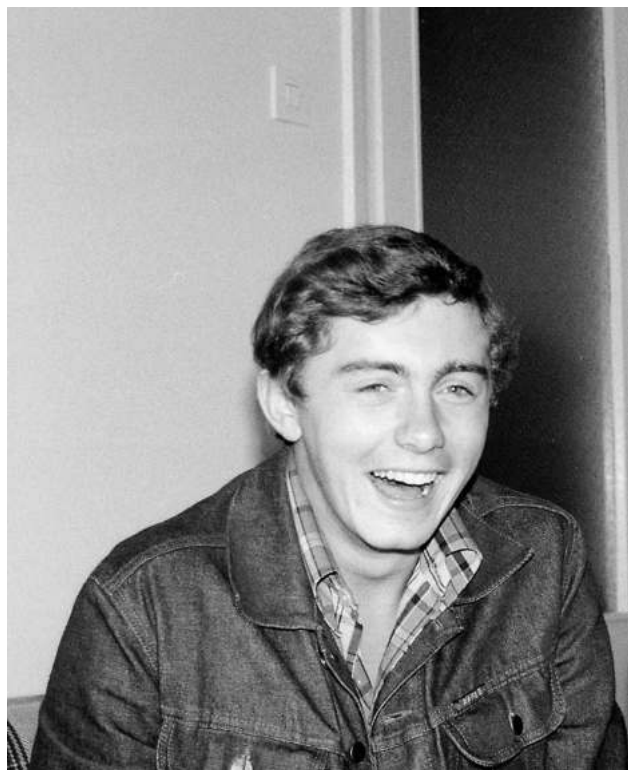
Tihomir je upisao Rudarsko-geološki fakultet 1978. godine, a te godine nije bilo prijemnog ispita. Izbor fakultete je bio neka inercija tradicije u obitelji, a i brat Željko je studirao isti fakultet.

Rođendanske proslave kod Vlade Cvijanovića - vrlo davno nekad (Muhamed Topčagić Topa, Tihomir Knežiček, Cvijan Đurašković, Vlado Cvijanović, Vlado Josić i Miroslav Milešić Mire) i davno nekad za 18. rođendan (Marina Stojkov, Darko Belevski, Vladina rodica iz Smedereva Gordana Đurić, Vlado Cvijanović, Marina Sertić i Tihomir Knežiček)

Index Tihomir Knežiček, upisan 6.9.1978. kao redovan student

Tihomir 1979. Rifle jakna (a vjerovatno i farmerke) kod Miralema u stanu

U prvoj godini studija proveo je 15 dana na Putnikovom brdu kod Doboja na tzv. studentskoj vojnoj vježbi koja je bila obavezna za sve studente. Studirao je 6 godina i u tom periodu izgubio dvije godine - ponavljao i prvu i drugu godinu. U vrijeme studiranja aktivno se družio sa

društvom iz srednje Elektrotehničke škole, a na fakultetu najviše se družio sa Ivicom Vasiljem i Dražanom Brajkovićem. Nikad nije učestvovao u Skoku preko kože.

Apsolventska ekskurzija - Knežiček i Vasilj, kolege sa fakulteta - Knežiček desno u teksas jakni 1984.

Kad je shvatio da treba upalit' motorku, prvi u generaciji je položio sve ispite u III i IV godini i diplomirao 7.12.1984. godine. Mentor diplomskog rada je bio Mehmed Suljkanović, a u komisiji za odbranu diplomskog rada su bili profesori Mladen Sjepanović i Milan Stević.

Komisija na odbrani diplomskog rada, desno profesor Stjepanović, lijevo profesor Milan Stević

Poslije odbrane diplomskog rada, ispred Fakulteta - Ivica Vasilj, Tihomir Knežiček, Dražan Brajković, gore domar, Milorad Đurđić (kolega iz ETŠC), Mehmed Mulaosmanović - Meka (kum Željke Knežičeka), Željko Knežiček i Enri Mešić (kolega sa fakulteta)

Proslava diplomskog u stanu Tihomira, s lijeva na desno - Dražan Brajković, Ivica Vasilj, Suada Užičanin (buduća Ivicina supruga), Fuad Ahmetkadić - Fuke, Sead Mahmuhić, Nihada Jahić (buduća supruga Seada Mahmuzića), Miralem Omeričić, Senad Karajić - Karaja, Adnan Zahirović, Fuad Suljetović

Profesori na Rudarsko-geološkom fakultetu Tuzla koji su bili predavači Tihomiru Knežičeku su:

- Branislav Stojanović, matematika
- Stanko Blatnik, fizika
- Bogdan Stančić, hemija
- Ljiljana Jakovac, nacrtna geometrija

sa tehničkim crtanjem

- Jovan Likić, mineralogija i petrografija
- Miodrag Vidović, geologija
- Slobodan Stević, osnovi opštenarodne odbrane SFRJ
- Jusuf Zvorničanin, fizičko vaspitanja
- Mehmed Dedić, marksizam
- Mira Novosel, njemački jezik
- Mehmed Suljkanović, mehanika
- Mehmed Ramović, ležišta mineralnih sirovina
- Bogoljub Nedimović, mašinski elementi
- Richard Fak, opšte mašinstvo
- Smail Pašalić, osnovi operacionih istraživanja
- Slavoljub Jajčanin, otpornost materijala
- Taib Omeragić, tehnologija rudarskih materijala
- Časlav Jevremović, priprema mineralnih sirovina
- Enver Dolamić, elektrotehnika u

rudarstvu

- Smail Pašalić, rudarska mjerenja (držao Stjepan Stjepić)
- Milan Stević, mehanika tla i stijena
- Sadudin Hodžić, transport i izvoz
- Aleksandar Kalčov, izgradnja rudarskih objekata, eksploatacija tečnih i gasovitih resursa
- Slavoljub Jajčanin, građevinarstvo u rudarstvu
- Mladen Stjepanović, metode podzemne eksploatacije slojevitih ležišta
- Abdulah Ahmić, metode podzemne eksploatacije neslojevitih ležišta
- Nemanja Popović, tehnologija i kompleksna mehanizacija površinske eksploatacije mineralnih sirovina, projektovanje površinskih kopova
- Ismet Pašalić, projektovanje rudnika (podzemno)
- Milutin Vukić, provjetravanje
- Hamdija Uljić, sigurnost i zaštita u rudarstvu

- Rodoljub Valjarević, odvodnjavanje rudnika
- Murat Sinanagić, organizacija i ekonomika u rudarstvu

U zadnjim godinama studija Tihomir se posvetio otkrivanju vlastitih talenata, pa se, kao i većina mladih, okušao u novim vještinama.

Tihomir na Borikama kroti lokalnog Mustanga

Tihomir i Ivica Vasilj na Olimpijadi u bezuspješnom skijanju po ravnom - Jahorina 1984.

Tokom studiranja rudarstva upoznao je veliki broj studenata u tri generacije, ali se ipak najviše se družio sa studentima Ivicom Vasiljem iz Miladija i Dražanom Brajkovićem iz Živinica.

Tihomir je u zadnjoj godini studija dobio stipendiju rudnika Lipnica, i tako je odmah po završetku studija 1984. godine počeo da radi u "Rudniku uglja Lipnica - II krovni" kod Tuzle. U rudniku je radio pet mjeseci kao smjenski inženjer. U Lipnici je naučio kao se uskaće i iskaće sa trake, kako se "sklanja" da nebi smet'o drugima dok rade (a najsigurnije mjesto je bilo na jamskoj trafostanici zvanoj

Zekan), a i ponešto o rudarenju lignita. Nekako istovremeno sa početkom rada u Lipnici dobio je poziv profesora Nemanje Popovića da radi na "Rudarsko-geološkom fakultetu" Tuzla kao asistent. Ponuda je bila vrlo primamljiva i tako je radio na dva mjesta u dvije smjene - kad završi u Lipnici ide na Fakultet. Dogovoreno je sa profesorom Popovićem da nakon odsluženja vojnog roka pređe potpuno na Fakultet, što je i ostvareno.

Otišao je u grad Niš na odsluženje vojnog roka u trajanju od 12 mjeseci. U Kićevu je bio na obuci za vozača kamiona i tamo dobio C kategoriju. Bio je dobar vojnik, nakupio nagradnih odsustva (položio dvije teleprinterske klase), i tako sve završio mjesec dana prije roka. Vojni rok je zapamćen po poručniku Seferu Meškoviću koji je bio iz tuzlanskog kraja, a koji je dovoljno uradio da ostane upamćen po dobru. Vojnika iz klase se slabo sjeća, jedino imenjaka Tihomira iz Foče, Bakalara iz Hercegovine - koga je sreo u Doljanima na prelazu gdje je Bakalar bio carinik, Ljutvija Pačuku i Arifija Besnika—članove vojničkog benda u Nišu. U vrijeme služenja vojnog roka vrtio se album Bijelog dugmeta - Bijelo dugme (onaj sa omotom Kosovke djevojke iz 1984.), a sa zaostatkom prepoznala se ljepota pjesme "Pjesma mom mlađem bratu". Nakon vojske nikad

nije vozio kamion.

Za vrijeme odsluženja vojnog roka izašao je konkurs na Rudarsko-geološkom fakultetu za asistenta. Prijavu je predao profesor Nemanja Popović koji je izabrao dva asistenta pripravnika - Tihomira Knežičeka i Dragana Komljenovića. U martu 1986. Tihomir se vratio iz vojske i počeo da radi kao asistent na Fakultetu.

Profesor Nemanja Popović je usmjerio Tihomira da savladava engleski jezik, a Dragana da savladava njemački jezik. Obojica su od juna 1986. proveli četiri mjeseca na praksi primarno učeći strane jezike - Tihomir na Univerzitetu u Nottinghamu, Rudarski odsjek, a Dragan na Rudarskoj akademiji u Freibergu. Tihomir je bio u Nottinghamu od 2.6.1986. do 3.10.1986. godine. U Engleskoj je prvo mjesec dana stanovao u studentskom domu, a ostatak u iznajmljenoj sobi u kući u kojoj je stanovala Sara Dellar i narkoman zaboravljenog imena. Rentu za sobu je plaćao Univerzitet u Nottinghamu, u iznosu od 88 funti mjesečno. Nakon povratka iz Nottinghama, Tihomir je nastavio raditi na Fakultetu gdje je izvodio vježbe na predmetu Projektovanje površinskih kopova. Tihomir je bio član novoformiranog tima u projektu

Društveni Cilj (8 i 16) koji je, između ostalog, formiran radi izgradnje prvog jugoslovenskog rotornog bagera. Tim za BTO je bio smješten na Rudarskom institutu Tuzla. U timu koji je proizvodio Nemanja Popović radili su: Sead Avdić, Cvijan Žepinić, Džemo Tufekčić, Rašid Durgutović, Mirko Šalović, Nikola Pejić, Basrija Redžepagić, Stevo Vuković, Ilija Iveljić, Nada Stojić, Dragan Komljenović i Tihomir Knežiček.

Tim BTO na PK Dubrave—stoje s lijeva Cvijan Žepinić, Nikola Pejić, Džemo Tufekčić, Sead Avdić i dole Dragan Komljenović

U toku rada na projektu 1987. godine kupljen je prvi PC na Fakultetu model Schneider PC1512—512 k, sa DOS operativnim sistemom i ChiWriter - programom za pisanje i obradu tekstova, i na tom računaru je Tihomir Knežiček počeo sticanje informatičkih znanja. Windows se pojavio nakon nekoliko godina. Iste 1987. godine, u augustu, boravio je u Wroclawu, Poljska na Poltegor institute.

Tokom 1986/1987 akademske godine Tihomir je upisao magistarske studije (post-diplomske studije) na Rudarsko-geološkom fakultetu u Beogradu, gdje je položio jedan ispita. Tokom drugog semestra je prekinuo studije radi odlaska u Indiju.

U 1986. godini Tihomir se prijavio na konkurs za stručno usavršavanje u Indiji. Konkurs je svake godine raspisivan u sklopu Međunarodne naučno-tehničke saradnje Jugoslavije sa drugim zemljama. Odabrao je Indiju jer je u to vrijeme, kao što je i danas, bio slavan fakultet Indian School of Mines (ISM), Dhanbad, jedan od prvih četiri rudarska fakulteta u svjetskim okvirima. S druge strane, godinama se niko nije javljao za odlazak u Indiju, pa su šanse

za prolaz bile velike. Dobio je 12.10.1986. godine obavijest od Republičkog zavoda za međunarodnu naučno-tehničku i kulturno-prosvjetnu saradnju da je odobren 8-mjesečni boravak u Indiji na odabranoj instituciji i stipendija za boravak u iznosu od 800 Rupija. Tihomir je tražio boravak na ISM, što je Fakultet i prihvatio. Međutim, Fakultet nije imao u to vrijeme ni jedan kurs koji bi trajao 8 mjeseci, pa su ponudili boravak od 18 mjeseci. U stvari, ponuđeni program je bio kompletan magistarski studij u trajanju od 1,5 godine. To je bila povoljna opcija obzirom da je Tihomir tek počeo sa magistarskim studijima koje je upisao u Beogradu na Rudarskom fakultetu. Podršku za studiranje na ISM dao je profesor Popović, a dogovoreno je da u vrijeme odsustva Tihomir prima jedan iznos ličnog dohotka bez obzira što neće biti na radnom mjestu. Taj dogovor je ispoštovan. Izbor mjesta studiranja i dužina odsustva bili su šokantni za roditelje, koji su, uvidjevši da nema izbora, prešutili svoje nezadovoljstvo, i jedino razmišljali kako će se njihov sin Tihomir snaći u "onoj bijedi" kako se razmišljalo o Indiji. Primio je vakcinu protiv malarije 8.1.1988. godine, dobio vizu u Beogradu, nakupio tableta za dezinfekciju vode, ponio knjige i rječnike i krenuo 7.2.1988. godine u 21.15 direktnim letom JATa iz Beograda za

Kalkutu. Sa sobom je nosio 2300 US\$ u Travellers čekovima, 1152 US\$, 100 DM i 30 Rupija. Osam sati leta i sletanje u tropsku Kalkutu završilo je zanimljivim poznanstvom sa Borom Martinovićem, predstavnikom JATa u Kalkuti. Prvog dana boravka u Indiji, 8.2.1988. godine Boro je pomogao sa smještajem u hotel i nabavkom karte za voz Kalkuta-Dhanbad čija je cijena bila 243 Rupija. Boro je znatno pomogao i u povratku za Beograd, godinu i pol dana kasnije. Tihomir je krenuo iz Kalkute vozom 9.2. i u vozu upoznao Kaustav Ghosha, koji je predložio da prenoći kod njegove obitelji i sutradan nastavi put vozom jer nije pogodno za strance da dolaze sami u Dhanbad u kasnim noćnim satima. Tako je sutradan u 12.00 stigao u Dhanbad vozom Black Diamond, taksijem u kampus fakulteta, i otišao u kuću za goste gdje je stanovao 5 dana. Nakon Kuće za goste stanovao je u domu Diamond Hostel sve do kraja školovanja u sobi 102. Kad je krenuo cestom prema zgradama fakulteta, sreo je profesora A.K.Ghosa - profesora i svjetski poznatog rudarskog stručnjaka. Pitao je ko je "momak", i rekao da niko u školi ne zna za dolazak nekog Tihomira Knežičeka iz Jugoslavije. Skupa su otišli do dekana i nakon kraćeg vremena sve se riješilo. Škola je ipak znala za dolazak studenta iz Jugoslavije. Isti dan je došlo do susreta sa rukovodiocem magistarskih studija

koji je rekao da je Tihomir Knežiček zakasnio jer je program studija već započeo. Međutim, našlo se rješenje, jer se htjelo naći rješenje. Upisan je na Magistarski studij istraživanjem što je značilo da prvi semestar sluša i polaže po izboru 4 stručna predmeta, a da istovremeno radi na istraživačkom projektu koji je ujedno i tema magistarskog rada. Slušao je i položio sve ispite i naporno radio da završi projekat koji je bio novo polje za Tihomira, a ujedno i novo istraživačko iskustvo za ISM. Dogovoreno je da radi na istraživanju projektovanja strmih rudnih tijela primjenom projektovanja u AutoCADu koristeći DXF formate. Mentor na radu, profesor B.K. Mozumdar, je potpuno podržavao sve ideje, napore i novo-nastala rješenja. Rad je završen u julu 1988. godine, ali po pravilima studiranja, rad je morao proći administrativnu proceduru do odbrane, što je obično trajalo 3-4 mjeseca. Rečeno je da kandidat može ići kući i biće pozvan na odbranu magistarskog rada. To je bila neprihvatljiva opcija, i Knežiček je zamolio da se ubrza proces kako bi odbranu rada mogao obaviti za vrijeme koliko je dobio vizu za ostanak u Indiji, a to je tačno 1,5 godina. I tu se pokazala velikodušnost nastavnika i administracije ISM, pa je formirana komisija za odbranu, i zakazana je odbrana magistarskog rada 2.8.1989. godine.

Knežiček je uspješno odbranio magistarski rad pred komisijom u kojoj je bio mentor prof. B.K. Mozumdar, diplomu br. 58 dobio je kasnije poštom.

Računarska laboratorija na ISM gdje je Knežiček uradio najveći dio magistarskog rada

Viza za boravak u Indiji je isticala 8.8.1989. godine, sve je bilo pripremljeno za povratak, kupljena avionska karta za let Kalkuta-Beograd. Zbog poteškoća nastalih usljed administrativnih pitanja, Tihomir se vratio u Dhanbad iz Kalkute 15.8.1989. godine.

Diploma Master of Technology in Opencast mining ISM Dhanbad

Odbrana magistarskog rada na ISM Dhanbad

Nakon odbrane magistarskog rada— Kousik Biswas, Tihomir i A.K. Gupta

Osoblje ISM 1988— sjede s lijeva na desno A.K.Ghose (IV), B.K.Mozumdar (VIII), Knežiček u zadnjem redu, ali se ne uklapa u ambijent

Boravak u Indiji od godinu i pol je rezultovao novim poznanstvima među studentima, kao i upoznavanje buduće supruge. Tokom studija najviše se družio sa studentom Rahul Kumar i sa studentom post-diplomcem Kousik Biswas, kao i sa istraživačem A.K. Gupta kod koga je bio na vjenčanju.

Tihomir Knežiček, Rahul Kumar i Kousik Biswas 1988.

Imao je priliku da posjeti važna, i manje važna mjesta u Indiji kao što je površinski kop Neyveli na jugu Indije (putovao vozom 3 noći i dva dana), i mjesta New Delhi, Patna, Goa, Agra, Ahmedabad, Ranchi, Tiruchirappalli, Bombay, Janpur, a Kalkuta je bila "domaći teren" obzirom da su roditelji Kousika živjeli u Kalkuti i tamo se odlazilo tokom praznika.

Knežiček u Chidambaram

Hram u Neyveliju posvećen Nataraj - kosmički ples 2.11.1988.

Susret sa mentorom profesorom B.K. Mozumdar u njegovom domu u Dhanbadu 2015.

Isto mjesto u vremenskom razmaku od 15 godina - top je isti a postolje je promijenilo boju

Tokom studentskog festivala u Dhanbadu, Tihomir je upoznao Maneeshu (bez prezimena) sa kojom se vjenčao tajno u crkvi u New Delhiju. Vjenčanje je organizovano da bi Maneesha imala neki dokaz o vezi sa Tihomirom što je neophodno za izlazak iz Indije. U vrijeme boravka u Indiji nije bilo javnih institucija gdje bi se obavljala vjenčanja, i sva vjenčanja se obavljaju na tradicionalan način po kojem nema "papira" o vjenčanju. Imala je svoj pasoš i mogla je da ide za Jugoslaviju kako je dogovoreno sa Tihomirom. Otišla je iz Indije bez znanja njenih roditelja, a o odlasku je znao jedan od Maneeshinih rođaka koji nije pokušao da zaustavi Maneeshu u svojoj namjeri. JATovim avionom otišla je za Beograd 8.8.1989. godine, a Tihomir je ostao još sedam dana da okonča dozvole za izlazak iz Indije. Maneeshu su na beogradskom aerodromu dočekali roditelji i rodbina Tihomira Knežičeka, koja se iznenadila zašto i Tihomir nije stigao. Stigao je sedam dana kasnije.

Nakon povratka Tihomira Knežičeka sa školovanja, izvršena je nostrifikacija diplome, nastavio je da radi na Fakultetu i u BTO timu i izabran u zvanje višeg

asistenta. Priroda posla je nalagala putovanja pa je putovao u Njemačku u martu 1990. godine, u SSSR u junu 1990. godine, u Englesku u januaru 1992. godine.

Dana 15.5.1992. godine Tuzlu je napustio veliki broj Tuzlaka pravoslavaca, pa je tako i sa Rudarsko-geološkog fakulteta otišao značajan broj nastavnika i saradnika, a među njima i profesor Nemanja Popović. Nastala je nova epoha Fakulteta i nova životna faza svakog stanovnika Tuzle i BiH karakterizirana ratnim dešavanjima koja su trajala tri godine.

Tokom ratnih dešavanja, Tihomir Knežiček sa obitelji je ostao u Tuzli, kao i njegov brat sa obitelji i roditelji. Tihomir je nastavio da radi na Fakultetu, preuzeo dio obaveza nastavnika koji više nisu radili na Fakultetu, sve do mobilizacije.

Tihomir Knežiček je 7.9.1992. godine mobilisan kao vojnik-strelac u Odred Gornja Tuzla, kasnije integrisan u I tuzlansku brigadu, i u tom svojstvu proveo do 18.11.1992. godine na ratnom položaju iznad Gornje Tuzle - blizu Tahirove vikendice. Nije bilo značajnijih ratnih dejstava na lokalitetu Gornje Tuzle, a bilo je glasina da je u jednom

momentu došlo do pomjeranja linija zbog sjelina tj. klizanja rovova niz padine brda prema Kovačici. Cjelokupno vrijeme u Gornjoj Tuzli proveo je u rovovima, dijeli rov sa borcima Vjekoslav Tunjić - Brada, Muhamed Čehajić - Muha i Zoran Jasak - Zoka. Vjekoslav je bio neustrašiv i istaknut borac, napad'o tenkove, živi u Tuzli u saradnji sa prirodom. Muhamed je bio pošten i malo opušten borac, živi u Kreki i kad treba zavari auspuh da ne klapara. Zoran je bio nenadmašan zanesenjak u matematiku, malo neoprezan, ali vrhunski stručnjak za informacione tehnologije. Nema zajedničke fotografije četiri ratna druga. Za vrijeme boravka na Majevecu, Knežiček je pripremao doktorsku disertaciju i pisao knjigu. U tome mu je pomogao Zoran Jasak svojim znanjem i sugestijama. Sa 7 godina zakašnjenja objavljena je knjiga i završena doktorska disertacija. Formiranjem nove jedinice, Knežiček i Jasak su prekomandovani da rade na personalnim poslovima, u Požarnici.

Obzirom da okolnosti ratovanja, Knežiček je na zahtjev Seada Avdića prebačen na radnu obavezu u Općinu Tuzla. Tu se zadržao manje od mjesec dana, a onda je ponovo mobilisan 11.12.1992. godine na mjesto oficira za vezu sa stranim organizacijama u Drugom korpusu Armije BiH. U timu oficira za vezu su bili

Mehmed Suljkanović, Enver Mandžić, Mujo Jukić, Tihomir Knežiček i Zvezdan Karadžin. U službi, po formaciji, Knežiček je 24.11.1994. godine, ni kriv ni dužan, dobio čin nadporučnika.

Oficiri za vezu s lijeva na desno stoje Suljkanović, Karadžin, Jukić, Mandžić, dole dvojica švedskih oficira i Knežiček, 1993. a na zidu kancelarije Mandžine slike

Ratna dešavanja donose i prilike i neprilike - kako kome. Za Tihomira je posebno bila dragocjena pomoć Mehmeda Suljkanovića, tadašnjeg dekana Rudarsko-geološkog fakulteta Tuzla koji je svojim uticajem i ljudskošću zaštitio Tihomira od neprilika koje je imao jer je bio asistent profesoru Nemanji Popoviću koji je 15.5.1992. godine napustio Tuzlu.

Tihomir Knežiček sa kolegom pored kule u Gradačcu 1994.

U toku zajedničkog rada u uredu Oficira za vezu u 2. korpusu Armije BiH generisano je prijateljstvo koje traje u kontinuitetu - Suljkanović, Mandžić, Karadžin.

Zbog reorganizacije i racionalizacije vojnih kadrova, samovoljno je 3.3.1995. godine prešao u I tuzlansku brigadu gdje je radio dva mjeseca u odjelu za personalne poslove u naselju Bare i tamo radio sa novim kolegama Dževdet Granov, Željko Kovačević i Mevludin Delalić. Iz Bara je 17.5.1995. godine prekomandovan u novoformiranu 250. oslobodilačku brigadu u Lipnicu da radi na personalnim poslovima. Na zahtjev Fakulteta demobilisan je 25.9.1995. godine. U vojnim jedinicama je proveo ukupno 37 mjeseci.

Bez obzira na angažovanje u vojsci, Knežiček je redovno držao nastavu, vježbe i ispite. Niti na jednoj vojnoj poziciji nije imao problem bilo koje vrste, pa tako je uvijek dobijao odobrenje da bude odsutan u vrijeme kad je održavana nastava ili ispiti na Fakultetu.

Međutim, kako problema nije bilo sa vojskom, tako je bilo problema sa tadašnjom upravom Fakulteta. Odlaskom pravoslavaca nastavnika i saradnika na

njihova mjesta su dolazili novi nastavnici - padobranci koji su nastojali da se postave za nove kadrove, a kadrovi koji su bili u oružanim snagama ili civilnoj zaštiti je trebalo diskreditovati, i po mogućnosti otpustiti. Nelogičnost koncepta koji je predvodio tadašnji dekan Taib Omeragić rezultovala je otpuštanjem većeg broja radnika Fakulteta, u junu 1996. godine, uključujući Tihomira Knežičeka. Nakon više od godinu dana povučena su rješenja o otkazu, a svi nastavnici i saradnici su vraćeni na svoja radna mjesta.

Front Slobode 8.8.1997.

Tihomir Knežiček je tokom 1993. i 1994. godine intenzivno radio doktorski rad iz oblasti baza podataka pod mentorstvom Muhidina Lelića, tada docenta na Elektrotehničkom fakultetu Tuzla. Disertacija je završena i komisija u sastavu Milan Stević, Muhidin Lelić i Stanislav Živković, je 27.7.1994. godine dala pozitivno mišljenje o disertaciji i trebalo je odrediti datum odbrane. Tadašnji dekan Taib Omeragić je obustavio proces pod izgovorom da je krivotvoren potpis jednog člana komisije za ocjenu disertacije. Preostalo je da se

čeka smjena rukovodstva Fakulteta da bi se proces nastavio. Zbog neizvjesnosti procesa i budućeg angažovanja, Tihomir Knežiček je upisao postdiplomski studij na Ekonomskom fakultetu, smjer Management strategije, i odslušao prva dva semestra 1995/1996. godine. Nije položio ni jedan ispit na tom studiju. Do obnove procesa izrade doktorata na Rudarsko-geološkom fakultetu je došlo dolaskom profesora Sadudina Hodžića za dekana Fakulteta. Disertacija je modifikovana pod mentorstvom profesora Sadudina Hodžića, završena i odbranjena 1.10.1999. godine na Rudarsko-geološkom fakultetu pred komisijom

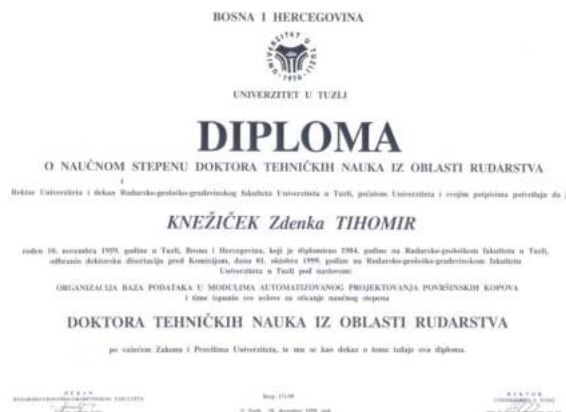
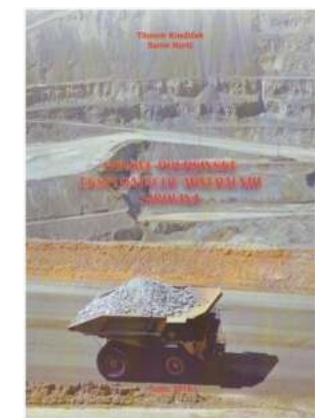
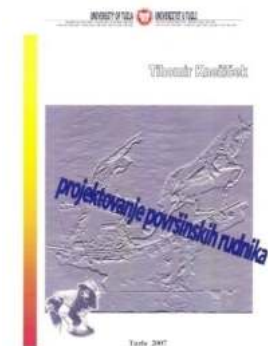
profesori Sadudin Hodžić, Jugoslav Stahov i Mevludin Avdić.

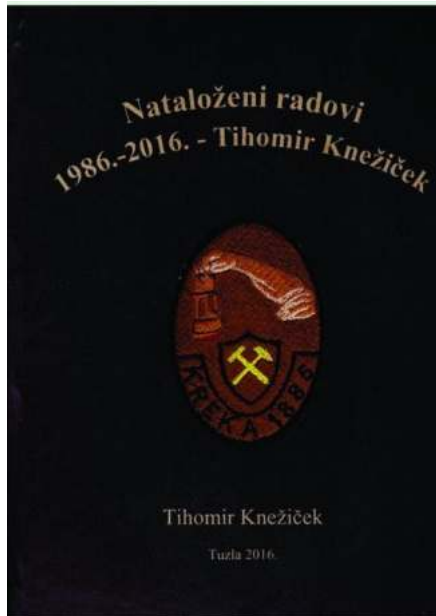

Obrana doktorske disertacije u amfiteatru Rudarsko-geološkog fakulteta Tuzla

Obranom doktorske disertacije stekao je uslove za napredovanje i 2000. godine promovisan u zvanje docenta. Od 2000. do 2005. godine radio je u zvanju docenta i izvodio predavanja na matičnom predmetu "Projektovanje površinskih kopova". Od 2005. do 2013. godine radi na Rudarsko-geološko-građevinskom fakultetu Tuzla u zvanju vanrednog profesora na većim broju nastavnih predmeta, a 21.2.2013. je promovisan u najviše zvanje - redovni profesor. U tom zvanju radi i danas, izvodi nastavu na I ciklusu studija (dodiplomski) i II ciklusu (post-diplomski studij). Nema asistenta.

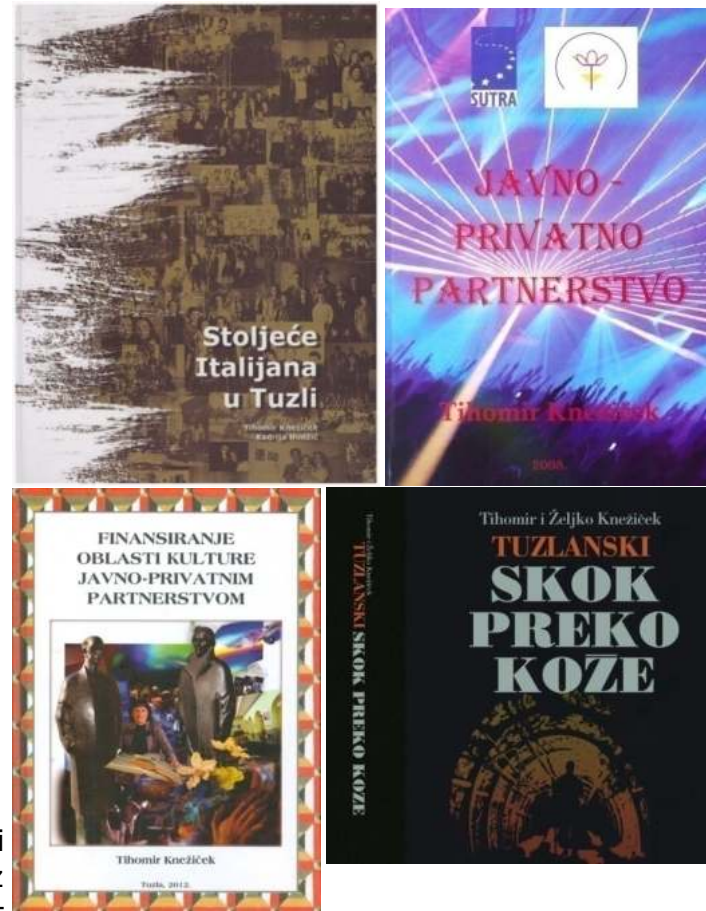
Za vrijeme rada na fakultetu objavio je ukupno 10 knjiga, 6 iz oblasti rudarstva i 4 iz oblasti izvan rudarstva. Prva knjiga, objavljena 1999. godine, je specifična po tome što je urađena u vrijeme dok je Knežiček bio asistent, a najvećim dijelom tehnički je urađena od strane samog autora - priprema, štampanje (kopije je pravio Zdenko Knežiček na kopir aparatu Canon), a naslovnu stranicu je radio Dejan Slavuljica. Knjigu je uvezao i obrezao Dino Grafocop.

Knjige Tihomir Knežiček u oblasti rudarstva i Nataloženi radovi

Pored stručnih knjiga iz oblasti rudarstva objavio je i četiri knjige iz različitih oblasti, a u zadnjih deset godina aktivno radi na obnovi tradicije tuzlanskih obitelji, pokušavajući zabilježiti porijekla obitelji i njihov položaj danas.

U post-ratnom periodu obavio je nekoliko posjeta univerzitetima izvan BiH, i bio na svjetskim konferencijama u Delftu, Freibergu, Dubrovniku, Peking, Kalkuti.

Na Rudarsko-geološko-građevinskom fakultetu u Tuzli trenutno radi u najvišem nastavničkom zvanju—redovni profesor.

Tihomir Knežiček na konferenciji APCOM 2001, Beijing, Kina 2001.

Tihomir Knežiček na konferenciji o površinskoj glodalici u Kalkuti, Indija 2012.

Još od 1996. godine započeo je rad sa međunarodnim organizacijama koje su bile prisutne na području Tuzle i BiH. Prvo iskustvo je bilo desetodnevno angažovanje na poslu vozača za potrebe CNN kad su bili u Tuzli i pratili dolazak američke vojske na Aerodrom Dubrave. Nakon toga je bio angažovan kao prevodioc za potrebe UNPROFORa - IFORa u bazi u Dubravama.

U februaru 1996. pozvan je da se uključi u rad međunarodne organizacije Scottish European Aid (SEA), kasnije MC/SEA koja je bila smještena u objektima Komunalca u Miladijama. Tu je započeo kao magacioner, a mjesec dana kasnije je prešao u novo-osnovani odjel za istraživanja. Direktor organizacije je bio Howard Robinson.

Odjel za istraživanja je prerastao u Odjel za ekonomski razvoj (mikrokreditni odjel) od kojeg je kasnije nastala mikrokreditna organizacija Partner Tuzla. U vrijeme angažovanja provodio je mnogo vremena na putovanjima unutar BiH, a posjetio je i Bangladeš 1999. i Boliviju 1999. godine.

Radni prostor sa ručno pravljenim namještajem u MC/SEA

program i napustio nakon 3-4 mjeseca), Branka Ivanović iz Banja Luke i Tihomir Knežiček iz Tuzle. U programu su radili i Fuad Tabak, Ismeta Čardaković, Olja Bjelica, Mehmed Kulenović, Maja Paleksić, Zlatan Vujanović, Mirha Kratina.

Programski savjetnici u Tirani 1997. - s lijeva na desno Zlatko, Tihomir, Anela, Slavica, Eni i Mladen, a u Lukavcu 2000. nema Mladena a ima Elmida

Osoblje MC/SEA sa direktorom Howard R.

Od juna 1999. godine, pa narednih pet godina, radio je u programu USAID DemNet na poziciji programskog savjetnika za tuzlansku regiju. Program je prvo vodila organizacija ORT tri godine, a onda dvije godine ADF. U programu su radili treneri Zlatko Sarić iz Mostara, Eni Kurtović iz Sanskog Mosta, Elmida Sarić, Anela Čavdar i Slavica Drašković iz Sarajeva, Mladen Uskoković iz Bijeljine (nije se mogao uklopiti u

Završetkom DemNet programa, Tihomir je nastavio sa radom u nevladinom sektoru. Od 2004. je predsjednik Udruženja mreža trenera u BiH, a od 2008. godine je predsjednik Udruženja građana italijanskog porijekla Rino Zandonai (ranije "Trentini") Tuzla. Sa udruženjem je realizovan veći broj aktivnosti na godišnjem osnovu, a najpoznatija je organizacija Dana italijanske kuhinje u Tuzli koja se realizuje svake godine od 2010. godine.

Smilja i Tihomir na kraju Dana italijanske kuhinje u okviru manifestacije Ljeto u Tuzli 2012.

U radu udruženja doprinos daju članovi Zdenko Gardaš (Piccolotti), Kadrija i Alija Hodžić (Menegoni), Tatjana Mičić-

Jagodić (Fontan), Željko Mott, Mladen Stokanović, Danijel Rossi, Blanka i Darko Tišma (Zamboni), Dražan Kovačević (Zamboni), Josip Montibeller, Irina i Nada Dobnik, Gordana Segat i Rada, Lucija Vasilj, Marija i Žarko Miladinović, i drugi članovi italijanske zajednice u Tuzli.

Značajan događaj je bio i obilježavanje stoljeća dolaska Italijana u Tuzlu kad je skupu prisustvovao veliki broj članova italijanske zajednice u Tuzli, kao i tadašnji predsjedavajući BiH Haris Silajdžić, načelnici općina Tuzla, Lukavac i Živinice, i značajan broj drugih zvanica.

Obilježavanje Stoljeća dolaska Italijana u Tuzlu - Knežiček i Haris Silajdžić 3.6.2010.

Tihomir Knežiček na izložbi "Svjedoci tuzlanske multikulturalnosti" održana u GM, drži naslovnicu u listu Oslobođenje sa slikom nadgrobnog spomenika Cordignana na groblju Borić

Tihomir je tokom boravka u Indiji upoznao Maneeshu Uphadyay sa kojom se vjenčao u Indiji, a kad su došli u Jugoslaviju, onda su se vjenčali u općini Tuzla. Različitost kultura i ratna dešavanja u BiH su rezultovali neuspjehom braka, pa su se razišli tokom 1994. godine.

Sandjan u Indiji 1993. sa majkom

U braku sa Maneeshom, Tihomir ima sina Sandjana rođen 22.7.1990. godine u Tuzli. Sandjan je tokom ratnih dešavanja bio u Indiji u dva kraća perioda. Nakon prvog povratka iz Indije 1993. godine Maneesha i Sandjan nisu mogli doći do Tuzle, pa su duže vrijeme stanovali u Osijeku kod Krešimira Butkovića. U to vrijeme je Sandjan kršten u Osijeku 26.5.1993. godine. Zbog zauzetosti poslovima, Maneesha nije mogla da se brine o sinu koji je u to vrijeme bio s njom u Indiji, pa ga je u decembru 1996. godine dovela u Opuzen kako bi ga otac preuzeo i dalje se brinuo o njemu. Maneesha je otišla u SAD i radila za UN, a nije se javljala dvije godine.

Tihomir se 1997. godine vjenčao sa

Smiljom Peranović, tako da je Sandjan rastao uz oca i Smilju. Išao je u školu u Miladije do 6. razreda. Tokom 2000. godine Maneesha je došla da radi za UN u Tuzlu i ponovo uspostavila kontakt sa Sandjanom. Nakon godinu dana, Sandjan je počeo da živi s majkom, a onda na kraju 6. razreda otišao (valjda) u Francusku i od tada je izgubljena svaka veza između Sandjana i njegove tuzlanske obitelji.

Sandjan i Tihomir Knežiček u stanu na Brčanskoj Malti u jesen 2000.

Sandjan u staroj kući u Miladijama i u stanu na Brčanskoj Malti sa Marijom

Na slici Sandjan Knežiček i ispred Marija Knežiček na proslavi 9. Sandjanovog rođendana u Miladijama

Tihomir se vjenčao 31.1.1997. godine u Tuzli sa Smiljom Peranović, kćerka Fanike i Ilije Peranović u Tuzli, a kumovi su bili Sead Mahmuzić i Nihada Mahmuzić.

Vjenčanje Smilja i Tihomir Knežiček

Obrazac broj 6

REPUBLIKA BOSNA I HERCEGOVINA

OPŠTINATuzla.....

Izvod iz matične knjige vjenčanih

JMB. ženika 1 0 1 1 9 5 9 1 8 0 0 3 8
JMB. nevjeste 3 1 0 8 9 6 7 1 8 5 0 0 7

U matičnoj knjizi vjenčanih koja se vodi za mjestoTuzla.....
pod rednim brojem53..... za godinu1997..... izvršen je upis zaključenja braka:

Mjesto zaključenja braka	Tuzla		
Dan, mjesec i godina zaključenja braka	31. trideset prvi januar 1997.		
Prezime	ženika	nevjeste	
	KNEŽIČEK	PERANOVIĆ	
Ime	TIHOMIR	SMILJA	
	Dan, mjesec i godina rođenja	10.11.1959.	31.8.1967.
Mjesto i opština rođenja	Tuzla	Tuzla	
Državljanstvo	BiH	BiH	
Prebivalište	Tuzla	Tuzla	
Prezime i ime roditelja	oca	Knežiček Zdenko	Peranović Ilija
	majke	Zamboni Antonija	Marjanović Francika
Prezime koje su bračni drugovi uzeli pri zaključenju braka	Knežiček	Knežiček	
Naknadni upisi i bilješke:			
Broj	200/1744		
U	Tuzli		
Dana	7.5.1997.		
	 M. P. Popić Nihad		

Smilja Peranović, udata Knežiček, rođena je 31.8.1967. godine u Lipnici. Smiljini roditelji su otac Ilija Peranović, rođen 22.3.1933. u Lipnici, umro od posljedica moždanog udara 12.5.2014. godine u Tuzli i majka Francika Divković-Marjanović, zvana Fanika, rođena 13.6.1928. godine u Lipnici. Ilija i Fanika Peranović su u braku imali šestoro djece: blizance Marijana i Vericu, sinove Antu, Borislava i Vjenceslava i kćerku Smilju.

*Obitelj Peranović 1986. u stanu na Ircu - majka Fanika drži unuka Nikolu, pored brat Boro, otac Ilija, **Smilja**, brat Vjenco (drži Sandru), iza sestrična Tanja a ispred bratova supruga Snežana*

Smilja Peranović

Smilja je prije polaska u školu sa četiri godine glumila u nekoliko pozorišnih predstava u KUD Pejo Marković Lipnica, pod vodstvom glumca Tomislava Krstića zvani Krle. U petoj godini je primila nagradu - slikovnica Ivica i Marica za

u s p j e š n u
glumu u
pozorišnoj
predstavi
Hasanaginica.

*Smilja
Peranović
maja 1974.*

*Smilja
Peranović u 3.
razredu na
Mišićevoj njivi*

U Lipnici je završila peti razred Osnovne škole, a kada se sa roditeljima preselila u Tuzlu išla je u Osnovnu školu Franjo Rezač. Nakon toga je upisala Gimnaziju u Tuzli. U prvom razredu je prešla u Hemijsku školu u Tuzli, odsjek za proizvodnju kozmetike. Nakon završene srednje škole radila je preko studentskog servisa u hotelu Neptun u Portorožu, u knjižari-antikvarnici Minerva koja je bila u KSPC Mejdan u Tuzli, a tokom ratnih dešavanja je radila u butiku "Azra" kod Dike Bešović.

Smilja Knežiček u Trentu 2014.

Od rane mladosti sluša rock muziku a družila se sa Melitom Glavaš, Vesnom Vidović, Amirom Hasić, Dijanom Imširović, Snežanom Dragović. Uglavnom je izlazila subotom u disco klubove Focus, Dom mladih i Pelikan u Mejdanu. Veliki dio vremena provodi u čitanju knjiga i poezije, veze i radi rukotvorine.

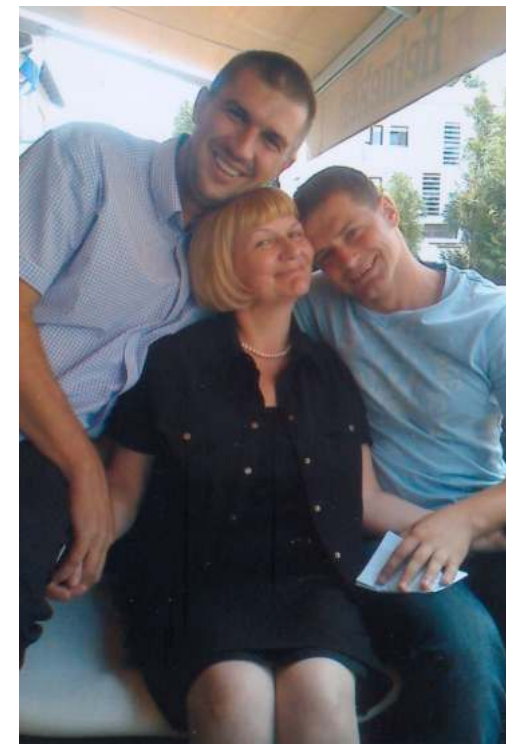

*Na Banji 1987. godine - slijeva na desno
Dijana, Vesna, Smilja i Snježna*

Prijateljstvo sa kolegicama se nastavilo do današnjih dana. Vesna Vidović je

umrla 20.2.2016. godine i sahranjena u Crnom Blatu kod Tuzle.

Smilja je u bliskim vezama sa rodicom Ružicom Grgić sa kojom održava lijepe odnose. Ružica je medicinski radnik a ima sina Marija koji je završio Fakultet tjelesnog odgoja u Tuzli.

Ružica, Mario i Damir

Ružica je bila krštena kuma Sonji Knežiček 16.8.2014. godine. Krštenje je obavio fra Pero Baotić, župnik crkve u Gornjoj Tramošnici. Fra Pero Baotić je takođe krstio Mariju Knežiček u Tolisi 24.8.2002. godine, a kuma je bila Tatjana Divković.

Fra Pero Baotić krsti Mariju Knežiček u Tolisi 2002.

Amir Bajramovic, zvani Čupo, Zlatan Alić zvani Gile i Amir Husejnefendić su njeni dugogodišnji prijatelji koji i danas imaju posebno mjesto u njenom životu.

U diskoteci Palma 2015.- s lijeva Smilja, Čupo, Bego (disk-džokej u Domu mladih), Gile i Vesna (momak u crnoj majici u pozadini je slučajno u kadru)

Smilja Peranović je upoznala Tihomira Knežičeka u Focusu 1986. godine, a udala se za njega 31.1.1997. godine u Općini Tuzla. U braku imaju dvije kćerke, obje rođene u Tuzli—Mariju i Sonju.

Marija Knežiček je rođena 5.3.1997. godine u Tuzli. Išla je u osnovnu školu Miladije, završila opću gimnaziju Meša Selimović, i 2016. godine upisala odsjek Žurnalistika na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Tuzli. Sad dobro uči. Ne bavi se sportom, uživa u plivanju.

Marija sa dvije godine i 2016. u Fordu 1.1 '71. godište

Sestre Marija i Sonja 2004. u kući u Miladijama

Sonja Knežiček je rođena 8.4.2002. godine u bolnici Gradina u Tuzli. Na krštenju je rekla Peri svećeniku da joj se sviđa ime Viktorija, tako da je dobila i kršteno ime. Ima lijepo djetinjstvo, ide u osnovu školu u Miladije, i druži se sa Amrom iz škole i djecom iz ulice—Eldar, Dodo, Teo i Armin. Oduševljava sebe i druge slušajući Stepence za nebo, voli ples i mandarine.

Sonja Knežiček 24.7.2017.

Terasa zgrade Mitra Trifunovića Uče 109 gdje je stanovala obitelj Knežiček, slikano 11.11.1997. - s lijeva na desno Lidija, Tihomir drži Mariju, Smilja, ispred Sandjan, Ljerka, Zdenko, Tonkica i Željko Knežiček

Obitelj živi u Miladijama, Prvi sokak, Tuzla, na mjestu gdje je kuću imao Tihomirov djed Rudolf Zamboni. Stara kuća je srušena, i na istom mjestu je napravljena nova kuća. Gradnja je započeta u jesen 2001. godine, a zvanično useljenje u kući je bilo 2.2.2002. godine. Projekat kuće je uzet iz magazina o gradnji kuća, a kompletan posao gradnje kuće, od projekta do finalnih radova, organizovao je arhitekta Šaban Pirić.

Smilja i Tihomir Knežiček u kafani 2002. na proslavi godišnjice braka

Obitelj Knežiček Tihomir, Smilja, Marija i Sonja u Maksimiru 2009.

Obitelj provodi ljetne odmore uglavnom na Jadranu, u Podgori, Gracu, a 2016. započeto je uspješno albansko ljetno iskustvo u Draču.

*Omiljeno mjesto za fotografisanje -
Podgora, hotel Mediteran - smjena
generacija*

Posebno kvalitetna poznanstva se održavaju sa dugogodišnjim obiteljskim prijateljima Sead i Nihada Mahmuzić, Osman i Elmana Isković, Alija i Olja Sadiković, sa kojima se dugo godina proslavljaju praznici (slika iznad), i popije kafa pod orahom (slika ispod).

Miroslav Zamboni, sin Rudolfa i Marije Zamboni, rođen je 2.2.1937. godine u Tuzli, u Kreki Solani. Miroslav je imao nadimak Mirče i Miro, a završio je osnovnu školu u Solani. Nakon osnovne škole upisao se u Državnu Realnu gimnaziju 1947. godine. Do škole, iz Miladije je išao pješke jer u vrijeme školovanje nije bilo javnog prevoza. U džačkoj knjižici iz 1951. godine piše da je bio odličan učenik Državne realne gimnazije Tuzla. Maturirao je školske 1955-1956. godine.

Džačka knjižica III6 razred, 1950/51.

Miroslav Zamboni u školi

Zdenko, Antonija, Miroslav, Marija i Rudolf u Miladijama 1950.

Dok je išao u gimnaziju, igrao je košarku u prvoj ligi u "Slobodi", ranije u "Proleteru" Kreka. Iako nije bio visok, Miroslav je bio je izvanredan košarkaš, a o tim danima i danas pričaju stari Krečani koji su igrali košarke u Partizanu u Kreki. Nakon završetka gimnazije otišao je 1956. godine na studije u Zagreb.

Miroslav dole lijevo košarkaš Proletera 1953. Kreka

Za vrijeme dok je studirao u Zagrebu, družio se sa grupom Tuzlaka koji su takođe bili na studijama u Zagrebu, a među njima je i Jakov Mott.

*Miroslav u Zagrebu
2.2.1957.*

Miroslav statista u filmu—na pravom konju 23.10.1959.

Vjenčanje Ljerke i Miroslava u Zagrebu

Gornji grad Zagreb februara 1960. stoji lijevo Jakov Mott, a iznad njega lijevo Miroslav Zamboni

Tokom studiranja upoznao je buduću suprugu Ljerku Adamčić. Nije završio studije, a zaposlio se u građevinskoj firmi na administrativnim i finansijskim poslovima. Na sličnim poslovima je radio sve do penzije 1.1.1993. godine. Živio je u naselju Vrbik kod Ljerkinih roditelja, a od 1969. godine nastanjen je u Zagrebu, u naselju Botinec gdje i danas 2016. živi.

Vjenčao se sa Ljerkom Adamčić u Zagrebu 2.4.1960. godine.

Ljerka Zamboni, rođena Adamčić je rođena 16.7.1940. godine u Varaždinu, od oca Viktora, sudskog zvaničnika iz Zagreba i majke Ivke, rođena Degsler iz Varaždina. Ljerka je završila osnovnu školu i gimnaziju u Zagrebu, a napustila Filozofski fakultet kad je upoznala budućeg supruga Miroslava. Radila je cijeli život kao općinski službenik za radne odnose u Trnju i općini Novi Zagreb. Penzionisana je 1991. godine.

*Ljerka Zamboni
1960.*

*U stanu Ljerkinih roditelja u Zagrebu—
Rudolf, Marija drži unuka Darija i Miroslav*

*Obitelj Zamboni (Ljerka, Miroslav i Darije)
i obitelj Knežiček (Antonija, Zdenko,
Željko i Tihomir) oko 1962.*

*U Miladijama obiteljski skup — Miroslav,
Ljerka, Darije, Arijana i drugi*

Ljerka Zamboni drži Darija

*Ljerka, Miroslav i Rudolf sa Darijem u
Tuzli*

*Miroslav Zamboni 2009. u Botincu,
Zagreb*

Ljerka i Miroslav Zamboni 2003. u Botincu, Zagreb

Ljerka i Miroslav u braku su dobili sina Darije Zamboni i kćerku Arijanu Zamboni.

Darije Zamboni je rođen 2.5.1960. godine u Zagrebu, a školovao se u Zagrebu i završio srednju drvnu tehničku školu 1979. godine.

Otišao u Postojnu na odsluženje vojnog roka, i tokom jednog odsustva vjenčao se u decembru 1980. godine sa **Jasnom (rođena Dragičević)**. U braku sa Jasnom Darije je živio tri godine, a dobio je sina **Sašu**, rođen 23.9.1981. godine u Zagrebu.

Darije Zamboni i Tihomir Knežiček

Fotografija sa lične karte—Darije Zamboni

Darije lijevo 1991.

Darije se drugi put oženio u martu 1985. godine sa **Željkom, rođena Grim**, 9.5.1964. godine u Zagrebu. U braku su dobili troje djece — sina Sandra i kćerke Anu i Elenu.

Željka Zamboni sa djecom 2016.

Željka Zamboni

Sandro Zamboni je rođen 8.7.1985. godine u Zagrebu, oženjen Anom, i ima kćerku Lorenau je rođena 13.06.2013. godine.

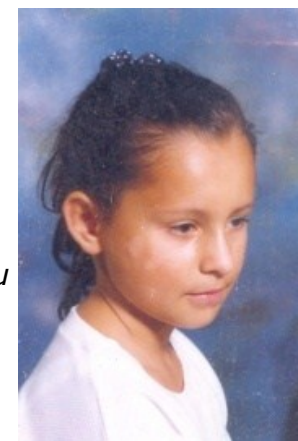

Sandro Zamboni u ranoj mladosti

Sandro Zamboni sa obitelji

Ana Solar, rođena Zamboni je rođena 23.10.1990. godine u Zagrebu. Udala se 4.7.2009. godine za **Solar Tomislava**. U braku sa Tomislavom ima sina **Tonija Solar**, rođen 19.11.2008. godine.

Ana Solar u djetinjstvu

Ana i Tomislav Solar

Ana i Tomislav imaju i sina **Tea Solar**, rođen u august 2016. godine.

Teo Solar

Elena Zamboni je rođena 14.8.1993. godine u Zagrebu i živi u Zagrebu.

Darije Zamboni i Tihomir Knežiček 2009. u Zagrebu

Darije se rastavio od Željke 1998. godine.

Darije je najveći dio radnog vijeka proveo u građevinarstvu na raznim poslovima, a zbog zdravstvenih problema sa srcem odlazi u invalidsku penziju 2009. godine. Imao je i drugih zdravstvenih poteškoća, tako da od 2014. godine ima otežano kretanje. Živi sa roditeljima u stanu u Botincu, Zagreb. A kućni ljubimac ima tužan pogled.

Darije Zamboni 2013.

Arijana Zamboni-Šobačić, kćerka Miroslava i Ljerke Zamboni, rođena je 5.3.1972. godine u Zagrebu. U Botincu - Zagrebu je završila osnovno školovanje, a nakon 2,5 godine Upravne škole napustila je školovanje zbog udaje.

*Arijana sa majkom Ljerkom u Botincu
5.3.1974.*

Ispred kuće djeda i bake u Miladijama - Arijana stoji ispred Zdenke. Na slici prvi red s lijeva na desno: nepoznato, Finka, Tonkica, Zdenko, Tihomir, Joži, iznad Ljerka, Miroslav, baka Marija i dedo Rudolf, i Darije oko 1976.

Arijana u osnovnoj školi

Arijana sa roditeljima

Udala se 1992. godine za **Šobačić Nenada** iz Zagreba. Arijana je bila aktivni stonoteniser i osvojila ekipno državno prvenstvo parova u stonom tenisu 1980. godine u Doboju.

Arijana Zamboni-Šobačić 2013.

Arijana Zamboni-Šobačić i Nenad imaju kćerku Marinelu Zamboni-Šobačić, rođena 19.12.1992. u Zagrebu. Marinela je završila osnovnu školu u Botincu a 2011. godine XI gimnaziju u Zagrebu. Trenutno radi i studira finansije. Arijana je rastavljena od 2000. godine a dugo godina sa kćerkom Marinelom živi kod roditelja u stanu u Botincu. Marinela je tokom zime 2016. godine preselila kod partnera sa kojim očekuje bebu u 2017. godini

*Arijana i Marinela Zamboni-Šobačić 2003.
u Botincu, Zagreb*

Marinela 2009. u Botincu

**FERDINAND
ZAMBONI**

FERDINAND ZAMBONI, zvani FERDO

je treći potomak Amadia i Fiorenze. Ferdinand je rođen u Vranduku 7.9.1905. godine. Završio Osnovnu školu i kolarski zanat u Tuzli. Nakon završetka gradnje tunela Vranduk, došao je 1918. godine sa roditeljima u Bukinje. Prije rata je bio proganjan kao komunist, bio u zatvoru 1929. godine, a kasnije bio sa Pašagom Mandžićem aktivista u radničkom pokretu. Ferdo je radio kao kolar – pravio kola i fijakere u rudniku „Bukinje“ i „Kreka“. Nakon penzionisanja, prešao u Rudarsku školu i radio kao instruktor praktične nastave. Nije služio vojsku jer nije imao dovoljno tjelesne težine. Doselio je sa obitelji 1941. godine u Donju Kolonu u Kreki, a od 1942. godine prešli su u kuću na kraju Donje kolone. Bio je tokom Drugog svjetskog rata mobilisan od strane hrvatske vojske, a od oktobra 1943. godine se priključio 18. hrvatskoj brigadi (u knjizi o 18. hrvatskoj brigadi nije evidentiran kao učesnik NOR-a). Ferdo je umro 14.10.1982. godine i sahranjen na groblju Borić, Tuzla.

Ferdo je 1928. godine u Bukinju oženio Miladu Netrefovu.

Milada Zamboni rođena Netrefova je bila Čehinja po porijeklu. Milada je rođena 22.12.1907. godine u Kladnu, Čehoslovačka. Bila je domaćica, šila i brinula o domaćinstvu i djeci. Umrula je 17.7.1984. godine u Tuzli i sahranjena na groblju Borić.

Ferdo i Milada Zamboni

Milada Zamboni

Ferdo i Milada su u braku imali četvero djece i to dva sina Antu i Zdenka i dvije kćerke Anu i Ilonu. Troje djece se rodilo u Bukinju, a jedno u Kreki.

Zamboni Ferdo i Milada u Podgori 1953. godine sa sinom Zdenkom

*S lijeva na desno
Ankica,
Vlado,
Milada i
Slobodanka*

S lijeva na desno Slobodanka, Milada, Nafka i dole sjedi Tomislava

Na susretu Krečana s lijeva na desno Anton i Ankica Vidović, Ilona i Vladislav Gajić

Ankica Zamboni, zvana Ana, kćerka Ferde i Milade, rođena je 20.7.1929. godine udala se za Antona Vidovića 1950. godine. Ankica je po profesiji bila frizer. Umrula je u Tuzli 13.6.2009. godine nakon kraće bolesti.

Anton Vidović, zvani Anto ili Stjepan je radio u Rudniku Soli Tušanj kao poslovođa, a umro je u oktobru 1988. godine i sahranjen u Tuzli. Ankica i Anton su u braku dobili dva sina - Vladimira i Branimira.

Ankica Vidović, rođena Zamboni

Vladimir Vidović, zvani Vlado i Vibo, je rođen 15.5.1952. godine u Tuzli.

Veliki je zaljubljenik motora, a sve je počelo od prvog kupljenog motora kada je imao 17 ili 18 godina. Bio je dugogodišnji vlasnik kompanije VIBA odakle je otišao u penziju. Bio je ovlaštenu diler kompanije Suzuki, a u svojoj radionici pravi drvene motocikle, a do sada je napravio četiri eksponata: BMW 1900, Harley Davidson sa tri točka, čoper Intruder i Suzuki Savage.

Vladimir Vidović u Viba kompaniji

Školovao se u Tuzli gdje je završio bravarski zanat u Školi sa praktičnom obukom u Tuzli 1970. godine. Od rane

mladosti je pokazao interes za vozilima i popravkama vozila, što se kao navika zadržala cijeli život. Pored automobila, velika mu je ljubav vožnja motorima i posjeta moto-susretima. Vlado živi u kući u Lipnici sa svojom obitelji. Vjenčao se 19.2.1977. godine u Tuzli sa Gordanom Savić.

Gordana Vidović, rođena je Savić u Tuzli 18.8.1957. godine, od roditelja Vasilije i Milivoja Savić. Gordana je završila srednju ekonomsku školu u Tuzli, radila, i nedavno penzionisana. U braku imaju dva sina – Gorana i Zorana.

Goran Vidović je rođen 24.12.1979. godine u Tuzli. Školovao se u Tuzli, a vjenčao se sa Azrom Dizdarević.

Azra Vidović je rođena u Tuzli 27.9.1980. godine od roditelja majke Hatija i oca Nihada, oboje iz Tuzle. Goran i Azra su u privatnom poduzetništvu, a imaju dvoje djece, oboje rođeno u Tuzli.

Kćerka **Viktorija Vidović** je rođena 9.12.2004. godine, a sin **Karlo Vidović** je rođen 17.4.2008. godine. Oboje djece idu u Katolički školski centar u Tuzli. Obitelj živi i radi u Tuzli.

Azra i Goran Vidović 2015.

Obitelj Vidović—roditelji Vlado i Gordana sa djecom i unucima

Viktorija i Karlo Vidović 2015.

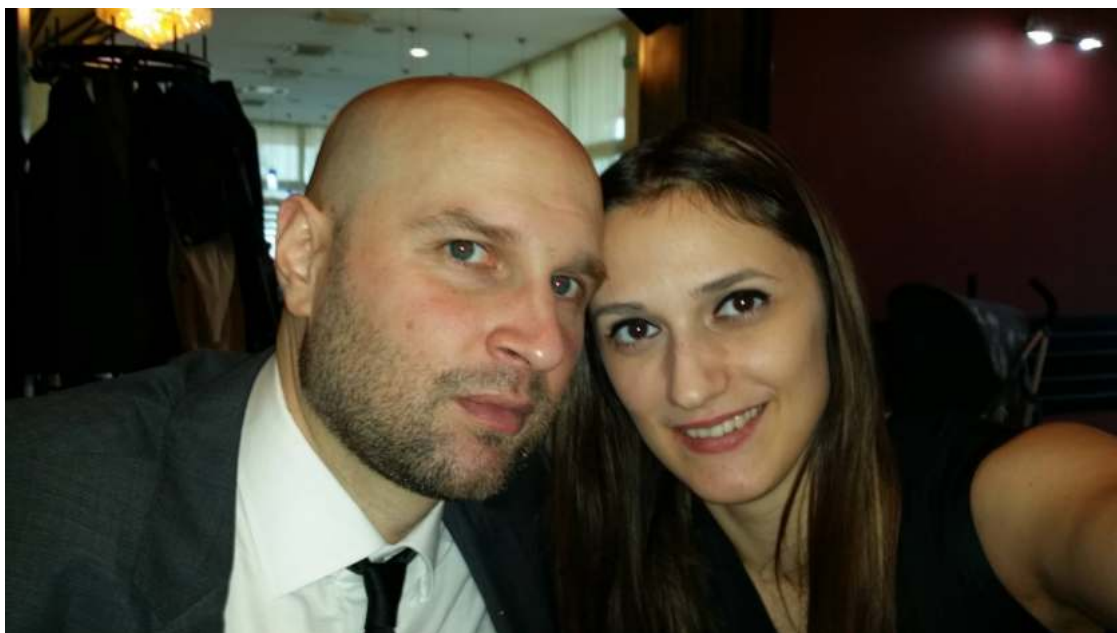
Zoran Vidović je rođen 8.10.1981. godine u Tuzli. Školovao se u Tuzli, i završio gimnaziju u Tuzli. Upisao je i završio Tehnički fakultet — Tekstilni odsjek u Bihaću, a nakon toga Arhitektonski fakultet u Sarajevu. Nakon fakulteta završio je magistarske studije arhitekture u Sarajevu 2012. godine. Zoran radi kao arhitekta, a imao je dvije likovne izložbe. Vjenčao se sa Aidom Hrnjić dana 28.6.2013. godine u Tuzli.

Aida Vidović, rođena Hrnjić, je rođena u Tuzli 22.9.1984. godine od roditelja otac Kemal i majka Seada koji žive u Tuzli. Aida se školovala u Tuzli i završila Pravni fakultet u Tuzli 2012. godine. Zaposlena je kao pravnik u osiguravajućoj kući.

Aida i Zoran Vidović imaju kćerku **Emu**, rođenu 15.11.2013. godine u Tuzli i sina **Sandra** rođen 17.4.2015. Obitelj živi i radi u Tuzli.

Zoran i Aida Vidović i potomci Ema i Sandro

Branimir Vidović, zvani SOS, je rođen 15.4.1955. godine u Tuzli. Završio je za elektromehaničara i radio u nekoliko firmi - DITA, Mljekara Tuzla, a u penziji je od 15.4.2015. godine. Zaljubljenik u motore i terence nije propuštao susrete motorijada, čemu je ostao privržen do današnjih dana.

Branimir na putu za Osijek maja 1981. i na motorijadi 2015.

Branimir Vidović u društvu generacije 18.4.2012. sa Goranom Barkićem, Marin Duić, Tanja-Ladislava Berglez, Estika Derniković, Amir Husejnefenić, Vicko Aos i drugi

U Tuzli je upoznao Vesnu i vjenčali se 19.9.1981. godine u Tuzli.

Vesna Vidović je rođena Jeremić, iz Bijelog Polja. Završila je srednju školu, radila u PTK, a od 1996. nije zaposlena. Obitelj živi u kući u Miladijama, u kući u

kojoj je bila Pepinova kafana ispred koje je nekad bio veliki hrast u autobuska stanica. Brano i Vesna u braku imaju sina Nikicu i kćerku Ivanu.

Obitelj Vidović - Vesna, Branimir, Ivana i Nikica

Nikica Vidović je rođen 30.4.1984. godine u Tuzli, školovao se u Tuzli, u JU Mješovita srednja elektrotehnička škola Tuzla, diplomirao 16.7.2008. godine na Rudarsko-geološkom fakultetu Tuzla i

završio magistarske studije iz oblasti geotehnologije 9.12.2011. godine na Rudarsko-geološko-građevinskom fakultetu u Tuzli.

Nikica Vidović 2015.

Bio je zaposlen kao inženjer pripravnik na Rudniku soli Tuzla od 1.12.2008.-1.12.2009. godine a u periodu 21.9.2010.-21.9.2014. godine bio je vanjski saradnik asistent na Rudarsko-geološko-građevinskom fakultetu u Tuzli. U fazi je prijave doktorske disertacije, a

trenutno nema radnog angažovanja. Tokom angažovanja na Fakultetu, izvodio je vježbe studentima na nekoliko predmeta, učestvovao je u izradi publikacija i projekata. Slijedeći obiteljsku tradiciju, uživa u vožnji na dva ili četiri kotača. Nije zaposlen, i nema obitelj.

Ivana Vidović, kćerka Branimira i Vesne rođena je 27.11.1987. godine u Tuzli, školovala se u Tuzli i studira pravo u Tuzli.

Ivana Vidović 2015.

Anto Zamboni, zvani Tono, sin Ferdinanda i Milade, je rođen 20.6.1931. godine u Bukinju. Radio je kao stolar, kasnije radio kao kondukter u „Gradskom saobraćajnom preduzeću Tuzla“. Otišao je u penziju 21.6.1986. godine. Živio je u Bukinju, pa do 1955. godine stanovao u Donjoj Koloni u Kreki, a onda preselio u Slavinoviće 1961. godine. Vojsku je služio od 1950. godine u Kraljevu i Pančevu. Za vrijeme Drugog svjetskog rata bio u Tuzli sa roditeljima. U 14. godini (1945. godine) išao, zajedno sa Elvirom Josić, na dobrovoljnu akciju branja kukuruza u Vojvodinu.

*Anto Zamboni
u mlađim
danima*

Anto Zamboni

*Anto Zamboni
u Hotelu Tuzla
2010.*

U općini Tuzla vjenčao se 4.6.1955. godine sa Slobodankom Đuranović .

Slobodankom Đuranović je rođena 28.4.1935. godine u Doknju, a otac njen je imao kovačnicu u Doknju. Imala je tri brata, svi iz Doknja i Crnog Blata. Radila je 10 godina u preduzeću „Frizeraj“ na poslovima uređenja veša i odatle je penzionisana. Supruga Slobodanka je umrla 15.7.1994. godine od raka debelog crijeva, a sahranjena je na groblju Borić. Anto je pred kraj života živio sa Anom Paligorić iz Slavinovića, rođena 16.11.1935. godine u Tuzli. Kad više nije mogao da se brine o sebi, prešao je u Dom penzionera u Tuzli, gdje je i umro 6.12.2013. godine, a sahranjen je na groblju Borić.

Anto i Slobodanka su u braku imali četvoro djece. Najstarije dijete - sin je umro ubrzo nakon rođenja.

Jadranko Zamboni, rođen 17.3.1957. godine u Kreki, poginuo je nesretnim slučajem 27.10.1963. godine prilikom pada sječenog drveta u Križanima, i sahranjen je na groblju Borić.

Drugi sin Boro Zamboni rođen je

24.11.1958. godine, a sin Darko Zamboni rođen je 24.7.1963. godine u Tuzli.

Slobodanka i sin Boro Zamboni

Boro Zamboni, sin Ante i Slobodanke, je završio srednju Hemijsku školu u Tuzli, a radi kao vozač u Italiji, gdje je otišao 1992. godine. Borina strast je vožnja motora, pa često posjećuje motorijade, ni zgodni automobili mu nisu nevažni. Oženjen je Tenzilom Trokić.

Tenzila Tokić je rođena 18.6.1966. godine u Dubravama kod Tuzle. Tenzila ima vlastitu firmu za održavanje

stambenih prostora u Italiji.

Zamboni Boro 1975. godine i 2015.

*Tenzila
Zamboni i unuk
Daniel 2012.*

Boro i Tenzila Zamboni su dobili u braku kćerku Lidiju.

Lidija Zamboni je rođena 3.6.1988. godine u Tuzli. Lidija je živjela u Italiji nekoliko godina sa Stefano Daziani, ali nisu bili u braku. Lidija i Daziani imaju sina Daniela koji je rođen 12.6.2012. godine, a žive u Italiji.

*Lidija Zamboni
1998.*

*Lidija
Zamboni
2016.*

Daniel aprila 2016.

Darko Zamboni je završio Ekonomski fakultet i postdiplomske studije ekonomije, pa ima titulu magistra ekonomskih nauka. Dugo godina živi u Italiji, a radi za SDA express courier. Oženjen je Sanjom Radić.

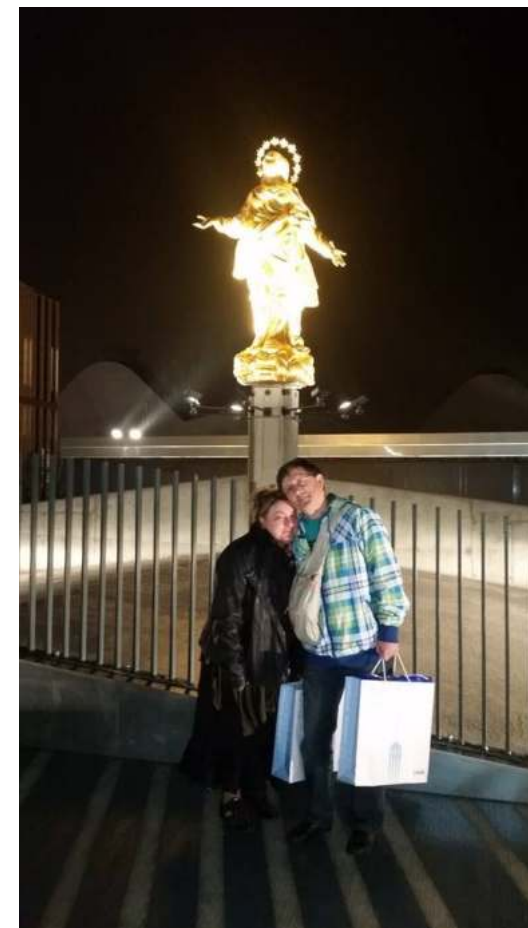
Sanja Radić je rođena u Travniku 3.12.1963. godine. Otac Sanje je Drago Radić, rođen 31.10.1934. godine u Travniku. Imao je doktorat iz oblasti ekonomskih nauka, a radio je kao

profesor na Pravnom fakultetu i Ekonomskom fakultetu u Mostaru. Umro je 12.4.2013. godine u Zagrebu. Sanjina majka je Štefica Božana Radić, rođena Vidović, a živi u Splitu. Sanja je završila fakultet i ona je inženjer za tehnologiju proizvodnje, prerade i

kontrola poljoprivrednih proizvoda. Trenutno je bez zaposlenja, a do 2015. godine oboje su imali vlastitu firmu za promidžbu.

Darko Zamboni 1977. i 2015.

Darko i Sanja Zamboni 2015.

Darko, Sanja i Andrea na ljetovanju 2012.

Darko i Sanja imaju sina Andrea, rođen 4.2.1996. godine. Studira Medical Biotechnology na Univerzitetu u Milanu gdje trenutno živi.

Andrea Zamboni Radić 2016.

Ilona Zamboni, druga kćerka Ferde i Milade, rođena je 11.9.1932. godine u Kreki u Kolonama. Školovala se za trgovca i radila u Robnoj kući Kreka, i kasnije u Bukinju u špeceraju pored rudnika. Kad je nakon udaje za Vladislava Gajića preselila u zgradu u Solanu 1959. godine prestala je raditi.

Vjenčanje Ilone i Vladislava Gajića

Ponovo je kao trgovac počela raditi 1972. godine kad je otvorena Robna kuća Bulevar. Odatle je otišla u invalidsku penziju 1986. godine. Umrkla je 6.12.1986. godine u Tuzli i sahranjena na

groblju Trnovac. Umrkla je od posljedica slabog srca, nakon operacije i ugradnje baypasa što je uradila u bolnici u Beogradu. Ilona i obitelj su iz Solane prešli u stan u Rudarskoj ulici 11 u novembru 1967. godine, i tu živjeli do smrti.

Ilona Gajić

Vladislav Gajić, zvani Vlado, Ilonin suprug, rođen je 18.8.1932. godine u Brčkom. Bio je bravar, radio u Rudniku Bukinje, bio član čete za spasavanje, a kasnije je radio u Tuzla Kvarc odakle je penzionisan u decembru 1985. godine. Uživao je u vožnji motora i nekoliko puta

mijenjao motore. Umro je 5.1.2009. godine u Tuzli a sahranjen na groblju Trnovac Tuzla. Ilona i Vlado su u braku dobili tri kćerke - Tomislavu, Vesnu i Branislavu.

S lijeva na desno Vesnina svekrva Tomislava Dragić, Ljubica, nepoznati, Vladislav Gajić, a dole sjedi Vladimir Ostojić i Vesna

Šira obitelj Ilone i Vladislava

Vladislav Gajić i Jelena Lapajne

Obitelj se često sastajala na proslavama u kući kod Ferde i Milade, što dokumentuje prelijepa slika gdje sjede s lijeva na desno Ilona Gajić, djevojčica, Ankica Vidović, Slobodanka, Vladislav a stoje Elvira, Elvirin suprug Markan, Anto Vidović i Ferdo Zamboni.

Tomislava Lapajne, rođena Gajić, zvana Seka, rođena je 16.3.1955. godine u Bukinju kod Tuzle. Roditelji su preselili u stan u Solani 1959. godine, pa je išla u školu Solana i Franjo Rezač. Završila je frizerski zanat i 20 godina radila kao frizer. Napustila je posao tokom ratnih dešavanja u BiH devedesetih i više nije bila zaposlena. Udala se 11.12.1982.

godine za Miroslava Lapajne i od tog vremena živi u kući u Batvi iznad stadiona FK Sloboda.

*Tomislava i
Miroslav
Lapajne*

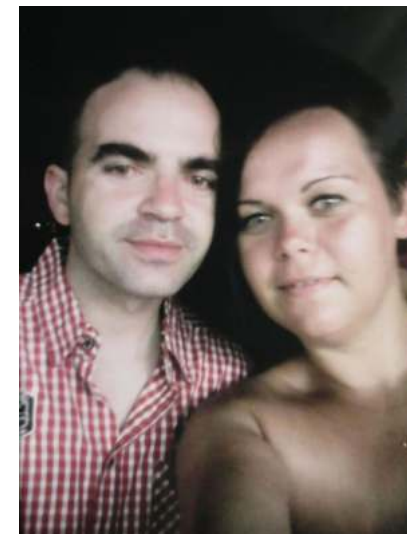
Miroslav Lapajne, porijeklom Slovenac, rođen je 31.3.1951. godine u Tuzli. Bio je vozač kamiona, radio kao privatnik i jedno vrijeme radio zajedno sa Vladom Vidovićem. Roditelji Miroslava su majka Zora, rođena Gardaš 1924. godine u Tuzli, umrla u septembru 2001. godine u Tuzli, i otac Ivan (Johan) Lapajne rođen 1922. godine u Sloveniji, umro u Tuzli u novembru 1996. godine.

Tomislava i Miroslav imaju dvoje djece - kćerku Jelenu i sina Zorana.

Jelena Soljankić, rođena Lapajne, rođena je 2.12.1988. godine u Tuzli. Školovala se u Tuzli i završila srednju školu hortikulture. Zaposlena u fabrici igračaka u Tuzli. Udala se za Fikreta Soljankića, rođen 21.3.1982. godine u Dobrnji kod Tuzle. Fikret je konobar, često bez posla.

*Tri generacije Lapajne—Tomislava, Jelena
i Nelly*

Jelena i Fikret Soljankić

Jelena i Fikret u braku su dobili kćerku **Nely Soljankić**, rođena u Tuzli 2.8.2011. godine. Obitelj živi u kući u Batvi, zajedno sa Tomislavom.

Nely Soljankić 2015.

Zoran Lapajne je rođen 3.5.1986. godine u Tuzli, gdje je i završio školu za automehaničara. Po profesiji je profesionalni vozač kamiona i vozi putevima Europe. Nema obitelj a živi u Slavenskom Brodu.

Zoran Lapajne

Vesna Ostojić, rođena Gajić, rođena je 4.9.1956. godine u Tuzli. Školovala se u Tuzli i radila prvo u fabrici obuće Aida, a nakon udaje radila u gračaničkoj fabrici obuće Fortuna. Bila je dvije godine u Slovenije a nakon povratka je nastavila živjeti u Boljaniću u regiji Doboja i više nije radila. Vjenčala se 8.4.1978. godine za Vladimira Ostojića iz Boljanića.

Vesna i Vladimir Ostojić sa kćerkom Brankom

Vladimir Ostojić je rođen 4.10.1957. godine u Boljaniću, radio na željeznici a nedavno je penzionisan. Vladimirovi roditelji su majka Cvijeta (rođena u Boljaniću, umrla 25.5.2013. godine) i otac Drago Ostojić, rođen 26.6.1927. godine U Boljaniću gdje je i umro. Vesna i Vladimir u braku imaju sina Branislava i kćerku Branku.

Vladimir Ostojić

Branislav Ostojić, sin Vesne i Vladimira, je rođen 12.4.1979. godine u Postojni, Slovenija. Oženjen je sa Sanjom rođena Živković, 13.10.1986. godine iz Kakmuža. Obitelj živi u Karanovcu. Branislav je aktivno vojno lice u vojsci BiH, a Sanja nije zaposlena. U braku imaju troje djece, svi rođeni u

Doboju. Sin **Željko** je rođen 25.6.2003. godine, kćerka **Željka** je rođena 11.7.2006. godine, a sin **Vasilije** je rođen 25.1.2014. godine.

Branislav Ostojić

Branka Stjepanović, rođena Ostojić, rođena je 12.4.1982. godine u Doboju. Branka je kćerka Vesne i Vladimira, a udala se za Milenka Stjepanovića

Branka Ostojić

Sanja i Branislav Ostojić

*Potomci Sanje i Branislava Ostojić -
Željko, Željka i Vasilije*

Milenko Stjepanović je rođen u Boljaniću 25.6.1972. godine. Obitelj živi u Celju, Slovenija. Branka je bez zaposlenja, a Milenko ima privatnu kompaniju za međunarodni kamionski transport.

U braku imaju kćerku **Snježanu** rođena 12.1.2003. godine i sina **Njegoša** rođen 9.2.2005. godine.

Branka i Milenko Stjepanović

Snježana i Njegoš Stjepanović

Radmila Pandurević, zvana Dada, rođena Ostojić, je najmlađe dijete Ilone i Vlade Gajić. Rođena je u Tuzli 1.5.1960. godine u stanu u Solani. Školovala se u Tuzli i radila u fabrici obuće Aida u Tuzli do udaje. Udala se 1.5.1988. godine za Gorana Pandurevića.

Radmina i Goran Pandurević na Jadranu 2003.

Goran Pandurević je rođen 9.3.1962. godine u Doboju. Goranovi roditelji su majka Vukosava rođena 1926. godine z Miloševcu kod Modriče, umrla 1999. godine, i otac Novak rođen 1925. godine u Botajici kod Modriče, umro u Doboju

1979. godine. Radmila je zaposlena u MUP Doboju kao spremačica, a Goran radi u firmi Progres Doboju kao automehaničar. Žive u Boljaniću, u kući u blizini Vesne Ostojić.

*Goran Pandurević
slika sa lične karte*

U braku imaju sina Slavku, rođen 30.12.1990. godine u Doboju.

Slavko Pandurević radi u fabrici motora *Trasys Bosnia* u Tuzli, a živi sa roditeljima u kući u Boljaniću.

Slavko Pandurević 2009. i 2014.

Sestre Vesna i Radmila sa muževima i ocem Vladislavom Gajićem 2016.

Zdenko Zamboni je drugi sin Ferde i Milade, rođen 1.1.1948. godine. Zdenko je elektrotehničar, a do 1992. godine radio u Elektrodistribuciji Maglaj. Nakon toga je radio kao poduzetnik u sektoru elektrotehnike, i kao poduzetnik otišao u penziju. Vjenčao se sa Nasvetom Agić dana 5.3.1971. godine u Maglaju.

Nasveta Agić rođena 25.12.1952. godine u Maglaju od oca Enesa i majke Alija iz Maglaja. Nasveta je radila u banci i odatle penzionisana. Obitelj živi u Maglaju, a u maju 2014. godine su pretrpjeli štetu zbog poplave kad je

kompletan grad Maglaj popravljen rijekom Bosnom.

Zdenko Zamboni

Zdenko i Nasveta Zamboni 2015.

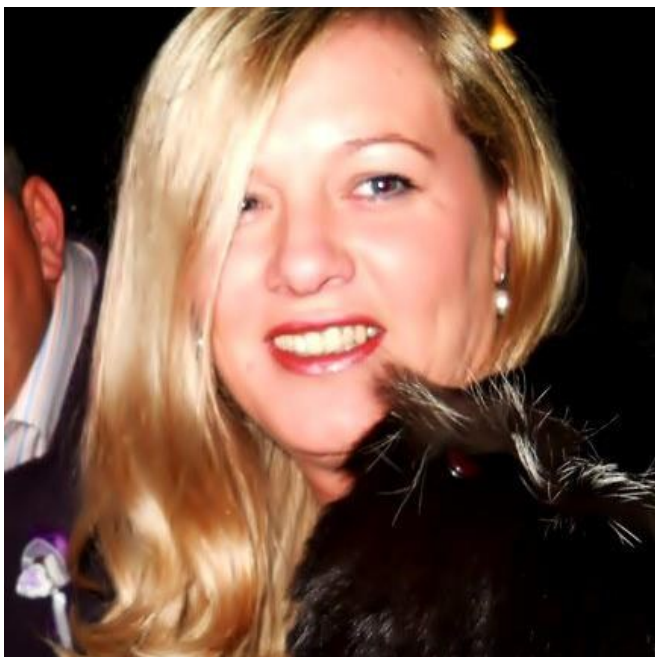
Zdenko i Nasveta imaju dvije kćerke Svjetlanu i Lidiju.

Zamboni Nasveta, Tea i Zdenko

Svjetlana Zamboni je rođena 17.2.1972. godine u Maglaju. Išla je u osnovu školu u Maglaj, završila gimnaziju Meša Selimović Tuzla i nakon toga studirala Razrednu nastavu na Univerzitetu u Sarajevu. Nastavila je da studira ra Fakultetu Humanističkih nauka Mostar i diplomirala Engleski jezik i književnost 2003. godine Od 1996. do 1999. godine radila je za IFOR u Maglaju,

a onda počela raditi u osnovnim školama, da bi nakon toga dobila zaposlenje u gimnaziji Edhem Mulabdić, Maglaj, gdje i danas radi. Politički je aktivista u Maglaju. Udala se 26.10.1991. godine u Maglaju za Sebastijana Radovanovića.

Svjetlana Zamboni

Sebastijan Radovanović je rođen 2.2.1971. godine u Doboju, završio elektrotehničku školu u Maglaju a od

1996. godine radi u privatnom sektoru u oblasti elektrotehnike. Sebastijan je sin Radovanović Radojke iz Maglaja, rođena 1953. godine. Radojka je umrla u Brčkom 22.12.2007. godine. Sebastijan je na vjenčanju preuzeo prezime Zamboni, a u braku sa Svjetlanom ima kćerku Teu i sina Leona.

Obitelj Zamboni na proslavi diplomiranja Tee Zamboni 2014.- Svjetlana, Leon, Tea i Sebastijan

Tea Zamboni je rođena 15.4.1992. godine u Doboju. Tea je završila koledž Ujedinjenog svijeta (UWC) u Mostaru, a

onda upisala Američki Univerzitet u Tuzli, odsjek Međunarodno pravo i diplomatija. Diplomirala 2014. godine a trenutno radi pripravnički staž u instituciji Javnog zdravstva. Nema svoju obitelj.

Tea Zamboni

Sin **Leon Zamboni** je rođen 24.1.2001. u Zenici. Završava osnovu školu u Maglaju.

Leon Zamboni

Lidija Zamboni, druga kćerka Zdenke i Nasvete je rođena 24.1.1974. godine u Maglaju. Školovala se u Maglaju, a srednju medicinsku školu završila 1992. godine u Doboju. Od 1993. godine živi u Italiji gdje je otišla na poziv rođaka Darke Zamboni. Odmah nakon dolaska

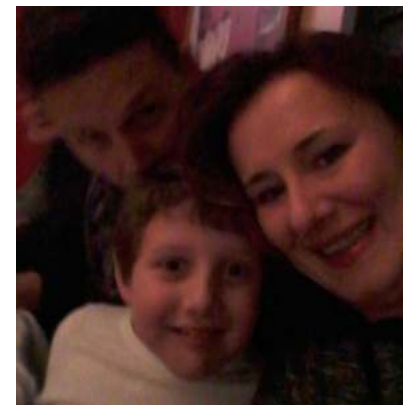
se zaposlila. U Italiji je upoznala Luisa Balatti i udala se 6.8.2005. godine u Chiavenna, Lombardija. U braku je zadržala prezime Zamboni.

Luis Balatti je rođen 14.4.1976. godine u Kanadi, Sarnia. Njegovi roditelji su porijeklom Italijani - otac Guido Balatti (rođen 8.11.1938. godine) i majka Angela Rocca (rođena 10.8.1952. godine u Italiji). Luis i Lidija su poduzetnici i drže piceriju - restoran u Chiavenna, gdje i živi obitelj.

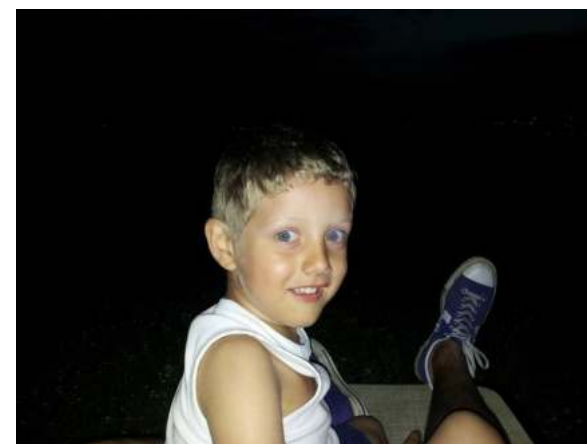

Lidija Zamboni i Luis Balatti 2016.

U braku su dobili sina **Gabriela Balatti**, rođen 8.5.2007. godine u Chiavenna. Gabriel ide u školu.

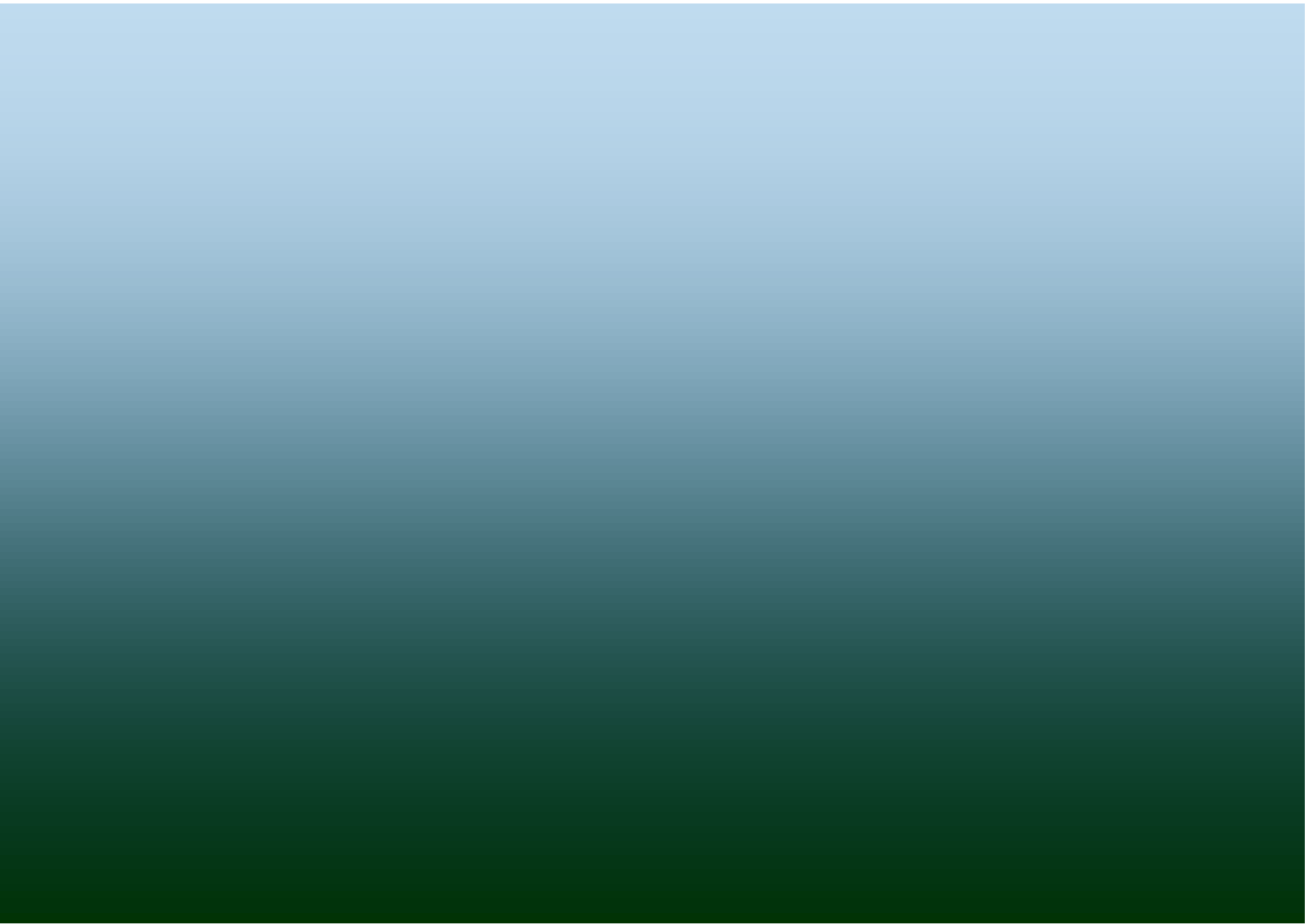
Lidija, Luis i Gabriel

Gabriel Balatti

**ANA
ZAMBONI**

ANA ZAMBONI, udato JOSIĆ je rođena 10.6.1907. godine u Vranduku, kao najstarija kćerka Amadea i Fiorence Zamboni. Bila je domaćica, a umrla je 8.3.1977. godine u Tuzli.

Zamboni Ana

NADBISKUPIJA VRHBOSANSKA
ARCHIDIOECESIS VRHBOSNENSIS

ŽUPNI URED
Ofticium parociale
Br. 007/93 (Adresa)
Nr. 007/93

KRSNI LIST
TESTIMONIUM BAPTISMI

Župni pred SV. ILIJE
25. Vrhovska bb
72000 ŽUPČIĆA - po. 179
Tel. (072) 21-006

U matci krštenih rimokatoličke župe
in libro baptizatorum rom. cath. parociae
svezak IV za godinu 1907 strana 333 br. 132 upisano je
tomus pro anno pagina rit. inscriptum est

Datum krštenja Dies Baptismi	Dan Dies	16	Mjesec Mensis	VI	Godina Annus	1907	
IME Nomen	Ana					Št. Filius	Kći Filia
PREZIME Cognomen	Zamboni						
Datum rođenja Dies natalitatis	Dan Dies	10	Mjesec Mensis	VI	Godina Annus	1907	
Mjesto rođenja Locus natalitatis	Vranduk, Zenica						
Jedinstveni matični broj građana Numerus matricularis	/						
Prebivalište (adresa) Domicilium	Vranduk, Zenica						
OTAC (ime, prezime, vjera) Pater (nomen, cognomen, religio)	Amadeo Zamboni, rkt						
MAJKA (ime, djev. prezime, vjera) Mater (nomen, cognomen nat., relig.)	Fiorenza r. Dona, rkt						
Roditelji crkveno vjenčani Parentes canonice coniugati	DA						
KUM (ime, prezime) Patrinus (nomen, cognomen)	Albina Čolić						
KRSTITELJ (ime, prezime, služba) Baptizans (nomen, cognomen, officium)	fra Rudolf Jablanović, župnik						
Naknadni upisi i bilješke Adnotaciones	Krizmana 29. VIII. 1920. po preuzvišćenom gosp. dru Ivanu Šaridu u Tuzli. Vjenčana 9.04.1928 s Mijom Josić u Tuzli						

Datum
Dies 02.06.1993

fra. tito Vrhovski
(Potpis - dopisatelj)

Krsni list Ane Zamboni

Dana 28.4.1928. godine udala se za Josić Miju Josića.

Mijo Josić je rođen 4.9.1906. godine u Vijaki, a umro 27.3.1986. godine u Tuzli.

Mijo Josić

Mijo Josić je bio kovač i radio je pri rudniku „Kreka“. Jedan dio života Ana i Mijo su živjeli u Bukinju, a prije Drugog svjetskog rata su se preselili u Kreku (kolone) i tu su živjeli do kraja života.

*Vjenčanje Ane Zamboni i Mije Josić—
lijevo od Ane majka Fiorenza, a pored
Mije sjedi Anin otac Amadeo Zamboni*

NADBISKUPIJA VRHBOSANSKA
Archi-Dioecesis Vrhibosana

Vjenčani list

Broj ur. zap. 1774/93. TESTIMONIUM COPULATIONIS
Nrus exhibiti

U maticama vjenčanih rimo-katoličke šupe SV. PETRA I PAVLA u TUZLI

In maticama copulationum parochiae romano-catholicae

svet. H str. 49 br. 17 ubilježeno je: vjenčani su
tomo pag. nr. inscriptum est:

Godine TISUĆUDEVETIOTVANDESETOSME 1929
Anno

mjeseca TRAVNJA dana DEVEDOG 9. IV

Zarečnik Sponsus	Prezime, ime, zani- manje, vjera i stanje Cognomen, nomen, conditio religio, status	Mjesto i dan rođenja Locus natalitatis et nativitatis	Prebivalište i naseljenost Locus habitationis et indigenatus	Roditelji prezime, ime, zanimanje Parentes cognomen, nomen, conditio
Zarečnik Sponsa	JOSIĆ MIJO, KOVAČ, RKT. MOHAR	BUKINE, 4. IX 1906.	BUKINE, TUZLA	JOSIĆ PERO, RUSAR ANKA X MATIĆEVIĆ DOMAĆIĆA
Zarečnik Sponsus	ZAMBONI ANA, PRIVATNICA, RKT. DJEVOJKA	VRANDUĆ, 10. VI 1907.	VRANDUĆ, ZENICA	ZAMBONI AMADEO PENZIONER FIORENSA X DONNA, DOMAĆIĆA
Svjedoci prezime, ime, zani- manje, vjera Testes Cognomen, nomen, conditio, religio	MIKLAVČIĆ STJEPAN, KOVAČ, RKT. ČEČAR KONRAD, ŽEŽERNIČAR, RKT.			
Onaj je vjeras Copulans	FRA ANĐEO FRANIČEVIĆ, KATOLAN			
Opreni zapreka Dispensationes datae	BEZ ZAPREKA!			
Bilješke Observationes				

Du se ovaj izvradak iz gore spomenutih matic vjenčanih e maticama slave, potpisani svjedoci vlasti-
ručnim potpisom i župskim pečatom.

Extensum hanc e supradictis maticulis copulationum cum stalem concordans, infra scriptus testatus propriis
manus subscriptione et appositione sigilli parochialis.

U TUZLI 9 mjeseca LIPNJA god. 19 93.
In mensis

Jan Marko Josić, ž.k.

Vjenčani list Ane Zamboni i Mije Josića

Ana i Mijo Josić oko 1930. godine

Ana i Mijo Josić
1970-ih

Ana i Mijo su imali troje djece - kćerke Elviru i Zdenku i sina Karla.

Elvira Tadić, rođena Josić, je bila najstarija kćerka Ane i Mije Josić. Rođena je 29.4.1929. godine. Završila je školu kod časnih sestara Kloster u Tuzli. Radila je školi u Živinicama, u općinskim službama i komunalnom preduzeću u Živinicama, odakle je penzionisana. Uživala je u izradi goblena koji i danas krasi zidove u kući obitelji Viktora Tadića. Udala se za Marka Tadića - Markana i zasnovala obitelj u Živinicama. Elvira i suprug Marko su stanovali do kraja života u obiteljskoj kući blizu izlaza iz Živinica, a na mjestu gdje je danas BUS stanica "Markan". Elvira je umrla 20.2.1996. godine.

Marko Tadić, zvani Markan je cijeli život radio u oblasti trgovine i ugostiteljstva. Dugo godina je bio rukovodioc samoposluge Trgozad - Živinice promet, a imao je četiri godine kafanu koja je bila poznata po nazivu "Kod Markana". Penzionisan je u preduzeću Trgozad Živinice a umro je i sahranjen u Živinicama.

Goblen koji je radila Elvira Tadić

Tadić Elvira i Marko sa unukom Hrvojem, 1981.

Josić Mijo, Vlado Tadić, Elvira Tadić, Markan Tadić, Ana Josić, Viktor Tadić, Tuzla 1970-ih

Elvira i Marko su u braku imali dva sina, Vladu rođenog 1950. godine i Viktora 1955. godine.

Vlado Tadić je rođen u Živinicama 20.5.1950. godine. Školovao se u Živinicama, završio gimnaziju u Živinicama i upisao Građevinski fakultet. Građevina nije bila valjana opcija, pa je Vlado upisao i završio Višu turističku školu u Dubrovniku. Cijeli radni vijek je proveo kao turistički radnik, a otvorio je turističku agenciju Litvators. Radio je u agenciji do decembra 1991. godine kad je otišao u Austriju, mjesto Schwaz da tamo nastavi svoj životni put. U Austriji je radio do penzionisanja 2012. godine. Veliki dio vremena provodi u svojoj kući na jadranskoj obali i uživa u penzionerskim danima.

Oženio je **Anu Nikolić** rođena u Breškama. Ana je završila srednju medicinsku školu i radila kao medicinska sestra na Univerzitetском kliničkom centru Tuzla na poslovima spirometrije. U bolnici UKC je radila do odlaska u Austriju.

Vlado i Ana imaju u braku sina Hrvoja i kćerku Anitu.

*Slika sa vjenčanja Ane i Vlade Tadić
1977.*

Anita i Hrvoje Tadić

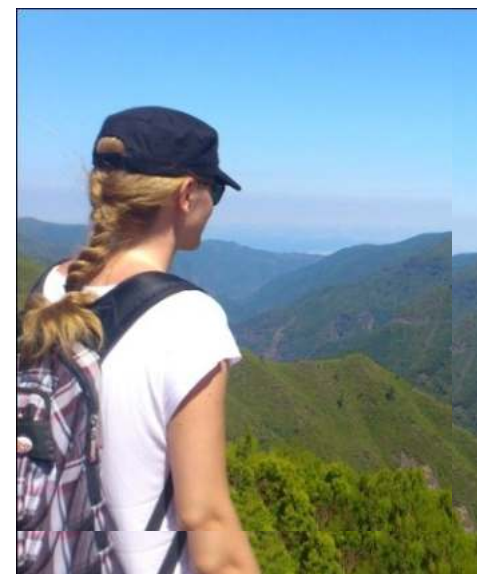
Hrvoje Tadić je rođen u Živinicama, a osnovnu i srednju školu je završio u Austriji. Studirao je i završio na Univerzitetu u Innsbrucku, a radi kao profesor u srednjoj školi. Živi u Kufsteinu, Austrija sa suprugom Valerie Milewski.

Valerie Milewski je rođena u Innsbrucku. Valerie je radila u finansijskoj kući TIROLER VERSICHERUNG V.A.G. U braku sa Valerie, Hrvoje ima kćerke Tereza i Katarina.

*Obitelj Tadić—Hrvoje, Valerie, Tereza i
Katarina 24.9.2016.*

Anita Tadić je rođena u Tuzli, a školovanje je završila u Austriji. Zaposlena je u oblasti zdravstva - medicinska sestra u Innsbrucku. Nema potomaka i nema obitelj.

Anita Tadić

Viktor Tadić je rođen 8.7.1955. godine u Živinicama. Završio je osnovnu školu Vladimir Nazor u Živinicama, srednju mašinsku školu u Tuzli, a 1978. višu ekonomsku školu u Brčkom. Iste godine kad je završio višu školu otišao je u Zrenjanin na odsluženje vojnog roka. Nakon vojske počeo je da radi u

trgovinskom preduzeću Živinice promet gdje je radio do 1995. godine. Sa bratom Vladom je 1991. godine otvorio restoran Marinero u Živinicama koji je bio smješten u Vladinoj kući. Restoran je radio do 1993. godine, a onda u istom prostoru je otvoren komisijom Đina koji je radio do otvaranja firme Luvik. Dana 15.5.1995. godine otvorio je privatnu firmu doo Luvik koja se bavila trgovinom i prometom. Bio je vlasnik firme do septembra 2015. godine a onda, zbog zdravstvenih poteškoća, prodao firmu. U periodu od februara 2008. godine do februara 2012. godine bio je direktor Bosanskog kulturnog centra u Živinicama. Od maja 2012. godine ima zdravstvenih poteškoća pa je bio prinuđen da zaustavi svoje poslovne ambicije i navike. Od januara 2016. godine je prijavljen na biro za zapošljavanje a u toku je proces ostvarenja invalidske penzije. U mladosti se šest godina bavio rukometom u klubu Konjuh Živinice. Vjenčao se sa Lucijom Lučić i čitav život živi u obiteljskog kući gdje je nekada živio otac Marko. Važan član društva u domu Tadića je pas Tobi koji svoje poslove obavlja na zadovoljstvo svih ukućana.

Viktor Tadić sa suprugom Lucijom i kćerkama Marcela i Martina u svom domu 27.3.2016.

Lucija Tadić, rođena je Lučić 5.8.1965. godine u Tuzli. Lucija je kćerka majke Ljube, rođena Kovačević i oca Mije. Ljuba je rođena 13.3.1932. godine u Ljubačama, a živi u Babicama kod Živinica. Otac Mijo je rođen 13.3.1932. godine u Živinicama, a umro 20.9.1987. godine u Živinicama. Lucijini roditelji su se bavili poljoprivredom i stočarstvom. Lucija je završila osnovu školu i gimnaziju u Živinicama, a odmah nakon

gimnazije 1983. godine upisala Pravni fakultet u Beogradu koji je završila u decembru 1988. godine. Pri posao koji je dobila bio je 1991. godine u Sekretarijatu za narodnu odbranu Živinice. Ubrzo je prešla da radi u Općinu Živinice gdje je ostala do 1993. godine. Bez zaposlenja je bila narednih pet godina, a od 1998. godine radi u Općinskom sudu u

Živinicama. Prošla je sve stepene poslova, a od 2005. radi kao sudinica. Nije se bavila sportom i nije svirala neki instrument. Uživa u izradi ručnih radova.

Viktor i Lucija u braku imaju dvije kćerke Marcelu i Martinu. Imali su i sina koji je rođen 29.2.1992. godine, ali zbog okolnosti uzrokovanim zdravljem bebe i tadašnjih ratnih dešavanja u BiH, beba nije preživjela medicinski tretman u Beogradu, i tamo je sahranjena.

Marcela Tadić je rođena 10.9.1995. godine u Tuzli, završila je istu osnovnu školu u Živinicama gdje je išao i njen otac Viktor. Istovremeno je završila i nižu muzičku školu u Živinicama. Upisala je i završila Katoličku gimnaziju u Tuzli, i istovremeno srednju muzičku školu - instrumentalni dio. Svira klavir, i osvaja nagrade i priznanja na nastupima. Osvojila je Treću nagradu na XII federalnom i II internacionalnom takmičenju u Ilidži 29.4.2009. godine za klavir. Studira Pravni fakultet u Osijeku, u 2016. godini je bila na drugoj godini studija. Nastupa u horovima Crkvenog zbora Živinice, Juventus Salinarum Tuzla,

Marcela Tadić

Gradski zbor Živinice, Muzički zbor Katoličkog školskog centra Tuzla, Muzički zbor pri Muzičkoj školi Tuzla, a bila je i član vokalne grupe KUDa Živinice.

Martina Tadić je rođena 10.2.1999. godine u Tuzli. Završila je osnovnu školu, a trenutno je učenik četvrtog razreda gimnazije u Živinicama. Kao što je i sestra Marcela, tako je i Martina odlučan i vrijedan učenik. Član je KUD Živinice i aktivni volonter CK Živinice.

Martina Tadić

Sestre Marcela i Martina Tadić

Zdenka Kovačević, rođena Josić, je rođena 10.12.1933. godine kao druga kćerka Ane i Mije Josić.

Zdenka Kovačević

Dana 19.12.1959. godine udala se za Stanka Kovačevića.

Stanko Kovačević je rođen 23.5.1935. godine, a umro 7.6.2009. godine.

Zdenka i Stanko Kovačević, fotografija sa vjenčanja, sa kumovima i prijateljima - Tadić Markan, Marjanca Ulaga, Paula Samardžić, Janez Ulaga, Zdenka i Stanko Kovačević

Zdenka i Stanko Kovačević u šetnji gradom sa prijateljima 1962.

Zdenka i Stanko Kovačević su radili u Rudničkoj garaži, kasnije dio „Transservisa“ Tuzla, i tu su dočekali penziju. Zdenka živi sama u stanu u Rudarskoj ulici, primjereno dobrog zdravlja. Zdenka i Stanko Kovačević su u braku dobili jedinog sina Dražena.

Zdenka Kovačević sa radnim kolegama

Dražen Kovačević je jedini potomak Zdenke i Stanka Kovačević, rođen u Tuzli 10.1.1963. godine. Dražen se školovao u Tuzli, i završio Rudarski fakultet nakon višegodišnje pauze u studiranju. Radio je u nevladinim organizacijama, a od 2012. godine radi u Agenciji za antidoping kontrolu BiH u Tuzli.

Zdenka Kovačević, Josić Ana, Dražen i Stanko Kovačević 1963.

Zdenka, Dražen i Stanko Kovačević 1968.

Dražen Kovačević se 15.1.1993. godine vjenčao sa Aidom Mulaahmetović.

Aida Kovačević, rođena Mulaahmetović, rođena je 8.1.1963. godine. Aida je završila medicinski fakultet i radi kao ljekar u Tuzli. Aida i Dražen žive u Tuzli.

Aida i Dražen Kovačević, 2004.

Obitelji Kovačević i Pendić u Trentu oktobra 2014.

Dražen i Aida imaju dva sina, Tibora rođenog 5.6.1995. godine i Mirana rođenog 30.7.1997. godine. Obojica su rođeni u Tuzli i završili Gimnaziju u Tuzli. Tibor je nastavio studije u Italiji, u Trstu, a Miran boravi u Italiji, uči Italijanski i priprema se za studije.

Tibor i Miran Kovačević, 2008. i 2015.

Dedo sa unucima; Miran, Stanko i Tibor Kovačević, 2005.

Karlo Josić je rođen 15.6.1943. godine, kao treće dijete Ane i Mije Josić. Do 1969. godine je živio i radio u Tuzli, a iste godine odlazi u Njemačku gdje, sa obitelji, živi i danas. Godine 1970. oženio se Ksenijom Martinović.

Ksenija Josić, rođena je Martinović 20.3.1944. godine u Zagrebu. Imaju kćerku Sandru rođenu 1.12.1970. godine. Sandra nema obitelj.

Ksenija i Karlo Josić, fotografija sa vjenčanja

Ana Josić sa unukom Sandrom, 1971.

Ksenija Josić, Sandra Josić, Dražen Kovačević, Karlo Josić, Ana Josić, Božana Martinović, Mijo Josić, 1972.

Stanko Kovačević, Ksenija Josić, Zdenka Kovačević, Vlado Tadić, Karlo Josić, Ana Josić, Mijo Josić, Viktor Tadić Dražen Kovačević i Sandra Josić, 1970-ih

Sandra Josić, 2016

Zdenka Kovačević, Ksenija Josić, Ana Josić, Elvira Tadić, Karlo Josić, i Dražen Kovačević 1970-ih

**ALBINA
ZAMBONI**

ALBINA ZAMBONI, udato JURIŠEVIĆ, je najmlađa kćerka Amadea i Fiorenze Zamboni, rođena u Nemili kod Zenice 10.1.1910. godine. U školu je išla u Kloster u Tuzli što potvrđuje fotografija iz 1919. godine o čemu je pisao i Front slobode.

Bila je domaćica, bolovala od Parkinsonove bolesti od 1967. godine. Umrula je u Tuzli 6.2.1984. godine i sahranjena na groblju Borić, Tuzla. Udala se za Antona Juriševića, rođen 6.12.1901. godine u mjestu Golac, Materija, kod Opatije u Hrvatskoj, od oca Ivana i majke Antonije, rođena Momilović. Dugo godina je radio u šumsko-privrednom preduzeću, radio kao službenik u Tuzli, Kladnju i Živinicama, a penzionisan je 1966. godine. Anton je umro u Tuzli 6.4.1973. godine, sahranjen na groblju Borić, Tuzla.

Albina Jurišević, stoji desno, oko 1963. godine ispred zgrade gdje stanuje u Šićkom Brodu

Albina Jurišević 1965. godine

Anton Jurišević 1955. godine

Albina i Anton su živjeli u Živinicama, zatim kod Jurkasine kuće u Bukinju, pa u kući roditelja Albine Zamboni u Nikešićima između Miladija i Husina. Dana 22.7.1962. godine su preselili u stan u Šićkom Brodu, i tu živjeli do smrti.

Albina i Anton imaju četvoro djece: kćerke Gertrudu i Antoniju, i sinove Viktora i Miroslava.

Gertruda Zamboni, zvana Gerta, rođena je u Tuzli 14.11.1930. godine. Bila je udata za Matović Marka (iz Užičke Požege) i živjeli su u Tuzli. Gerta je išla u školu u Solani, i dugo godina radila u Solani Tuzla. Radila je više godina kao

rajberica na kazanima, par godina na telefonskoj centrali kao operater a zadnjih desetak godina u laboratoriji kao laborant za šlanicu odakle je i penzionisana. Živjela je sa Ivicom Pendićem i njihovim sinom Zoranom Pendićem na Sjenjaku.

Gerta Pendić i Zoran Pendić

Gerta i unuča

Tuzli. Dugo godina je radio kao komercijalista u JU "Obdanište Naše dijete" u Tuzli, a penzionisan je 26.3.2016. godine. Bio je oženjen sa Cicom Todić iz Dvorova, i nije imao potomaka u tom braku. Drugi put se oženio Aidom Hurić.

Aida Pendić, rođena je Hurić u Tuzli 8.11.1970. godine. Aida je radila kao komercijalista u tuzlanskoj mljekari, a zbog smanjenja proizvodnje mlijeka ostala je bez posla. Aida i Zoran imaju jedino kćerku Nicole.

Ivica Pendić je rođen 1928. godine, a radio je na željeznici na održavanju. Umro je u Tuzli a sahranjen je 1994. godine u Vozučoj. Gerta je umrla u Tuzli 10.1.2010. godine od kraće bolesti, a sahranjena je 12.1.2010. godine na groblju Borić.

Gerta i Ivica Pendić

Gerta u poznim godinama

Zoran Pendić je rođen u Tuzli 4.10.1953. godine u

Vjenčanje Zorana i Aide Pendić

Zoran i Aida Pendić 1995.

Nicole Pendić
(desno) i Lea
Jurišević

Nicole (desno), Tibor Kovačević, Marija
Knežiček, Miran Kovačević u Trentu
oktobra 2014.

Obitelj Pendić 2009.

Nicole Pendić 2014. u mjestu porijekla

Antonija Kubinek, rođena Jurišević, zvana Tonkica, rođena je 10.10.1935. godine u Živinicama. Živjela je u naselju Batva u Tuzli. Radila je kao blagajnik u "Rudniku Bukinje", a odatle je prešla da radi u "Stambeno preduzeće" gdje je ostala do penzionisanja. Umrula je 4.8.2011. godine, a sahranjena je na groblju Borić Tuzla. Bila je udata za **Miroslava Kubineka** iz Bukinja. Miroslav je bio rudarski tehničar u rudniku Kreka, a umro je 2003. godine. Antonija i Miroslav su u braku imali dvoje djece: kćerku Marcelu i sina Branislava.

Antonija Kubinek sa unukom, 13.4.1978. i 2009.

Marcela Dragičević, rođena Kubinek 7.4.1956. godine u Tuzli, završila je Medicinsku školu i radila na odjelu hirurgije u UKC "Gradina" Tuzla. Udala se za građevinskog tehničara **Gorana Dragičevića** iz Tuzle (radio u Tehnogradu Tuzla). Goran radi na upravljanju građevinskim objektima, a Marcela radi u privatnom staračkom domu. Imaju dvoje djece: **Miloša** - Mišu

(rođen 1977. godine) i **Mirjanu** (1978). Tokom 1994. godine svi su otišli u SAD i tamo danas žive.

Gordan i Marcela Dragičević sa sinom Milošem u Tuzli 1978.

Branislav Kubinek je bio oženjen **Slobodankom Simikić**, rođena 3.4.1966. godine u Tuzli, čiji roditelji su iz Lopara. Branislav je radio na površinskom kopu Dubrave kao elektrotehničar. Branislav i Slobodanka su otišli u SAD u Čikago u blizini sestre Marcele.

Branislav i Slobodanka imaju sina **Maria**, rođen u Tuzli 1.4.1985. godine i kćerku

Marianu, rođena 7.8.1989. godine u Tuzli. Branislav i Slobodanka žive u SAD u Čikagu ali od 2014. godine ne žive skupa. Branislav živi sam, radi u hotelu u Čikagu.

Branislav Kubinek

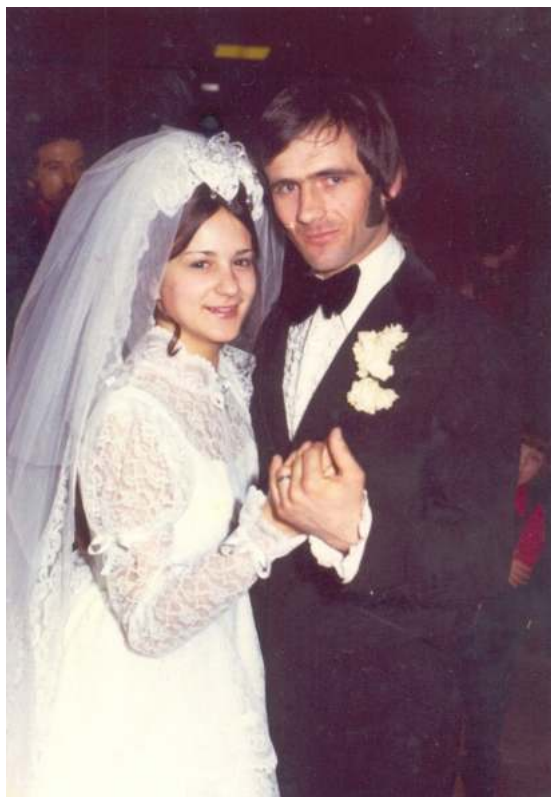
Branislav Kubinek i Slobodanka (lijevo)

*Slobodanka
Simikić-
Kubinek i
kćerka
Mariana*

Viktor Jurišević je rođen 9.11.1941. godine u Živinicama. Radio je kao mašinski tehničar u "Rudniku Bukinje", igrao fudbal u FK "Rudar" Bukinje. Kao talentovan fudbaler pozvan je u Austriju da tamo nastavi fudbalsku karijeru. Iz Austrije je otišao u SAD gdje i danas živi kao penzioner. U SAD je 1973. godine oženio **Nency Galović**, Amerikanka sa roditeljskim porijeklom iz Hrvatske.

Vjenčanje Viktor i Nency 1973.

Viktor Jurišević sa kćerkama Michelle i Nicole

Miroslav i sin Danijel Jurišević, Viktor Jurišić, Davor Jurišević i Zoran Pendić, 2007.

(rođen 16.3.2009. godine). Oba sina su rođena u Kaliforniji.

Obitelj Palmer, sinovi Drake i Dylan sa majkom Nicole Palmer

Obitelj Jurišević — Viktor, Nancy i djeca Michelle, Nicole and Anthony

Nancy Jurišević, je rođena u Indijani 3.6.1955. godine. Viktor i Nancy se bave izdavanjem kuća za stanovanje.

Viktor i Nancy imaju troje djece: kćerke **Nicole, Michelle i Anthony.**

Nicole Palmer je rođena Jurišević u Čikagu 18.2.1977. godine. Udata je a ima sinove Drake Palmer (rođen 17.10.2007. godine) i Dylan Palmer

Michelle Roppolo rođena je Jurišević u Indijani 18.1.1974. godine. Vjenčala se se **Moe Roppolo** rođen 22.2.1970. godine u Čikagu. U braku imaju troje djece: Anthony Roppolo rođen 6.3.2002. godine, Adrienne Roppolo rođena 9.12.1995. godine i Marissa Roppolo rođena 22.6.1997. godine.

Marissa Roppolo ima kćerku Gianna Roppolo rođena 19.2.2015. godine. Sva djeca su rođena u Čikagu.

Obitelj Roppolo—Anthony, Michelle, Moe, Adrienne i Marissa

Toni—Anthony Jurišević je rođen u Čikagu 25.11.1983. godine, a nema obitelj.

Sve troje djece Viktora i Nancy rade u poslovima sa nekretninama.

Toni—Anthony Jurišević januar 2016.

Miroslav Jurišević je rođen u Bukinju 24.11.1946. godine kao najmlađe dijete Albine i Antona. Osnovnu školu je završio u Bukinju, a u Školi Učenika u Privredi (ŠUP) izučavao je automehaničarski zanat. U vojsku JNA je otišao 1966. godine, a po povratku radio u "Rudniku soli Tušanj". U rudniku je radio do

penzije, 1973. godine. Tokom 1968. godine u Požegi je upoznao buduću suprugu Selenu. Vjenčali su se 12.8.1970. godine u Tuzli. Selena je rođena Matović, od oca Dušana i majke Stane iz Užičke Ježevice, u blizini Užičke Požege. Selena je bila domaćica i brinula o domaćinstvu stana u Šićkom Brodu. Umrta je u Šićkom Brodu, u svom stanu 16.1.2015. godine od srčanih tegoba, a sahranjena je na groblju Borić. Miroslav i dalje živi u Šićkom Brodu.

Vjenčanje Miroslava i Selene 1970.

Miroslav i Selena Jurišević sa unukom 2002.

Miroslav i Selena imaju dva sina - Davora i Danijela.

Davor Jurišević je završio Saobraćajnu školu u Tuzli, bio je u vojsci, a 1992. godine otišao u Njemačku, a zaposlen je u auto-industriji. Vjenčao se 8.11.2001. godine sa **Marinom Kovačić**, rođena 18.9.1976. godine u Kotor Varoši, a imaju dvije kćerke: **Leu** rođena 15.6.2003. godine i **Mateu** rođena 16.4.2006. godine.

Davor Jurišević, supruga Marina, djeca Lea i Matea, 2007.

Miroslav Jurišević sa unukama Leom i Mateom, 2008.

Albina Zamboni i unuk Davor 1971.

Davor Jurišević sa obitelji 2016.

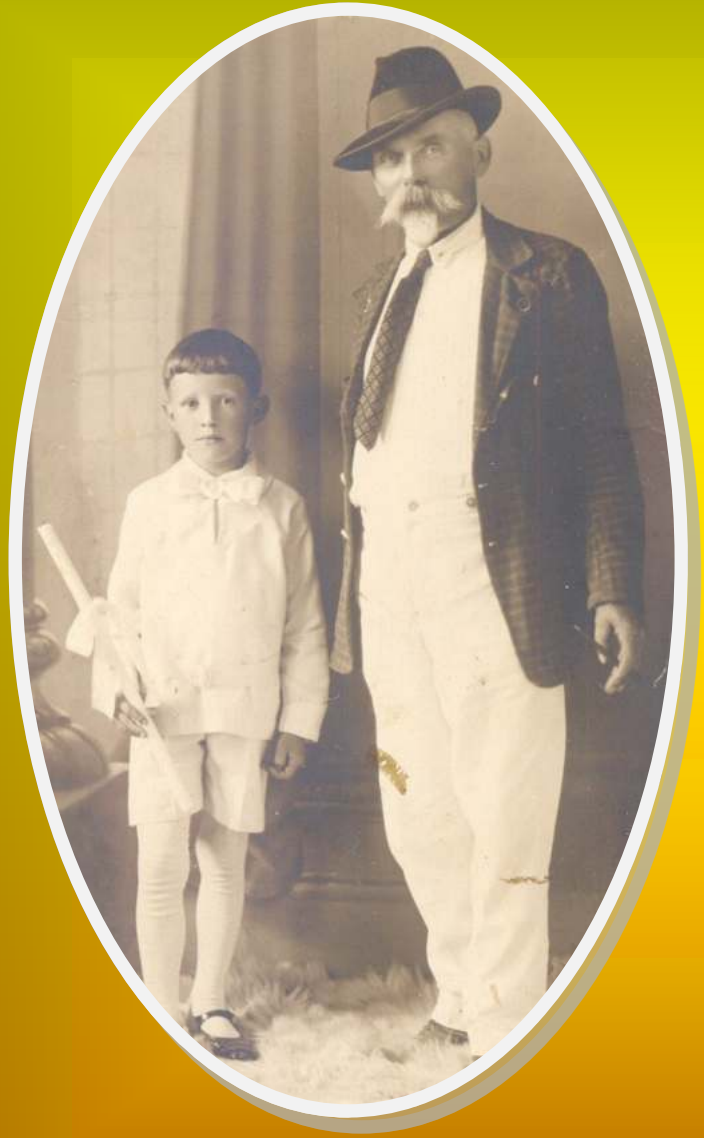
Drugi sin **Danijel** rođen je 4.7.1983. godine u Tuzli. Završio je saobraćajnu školu za profesionalnog vozača. Jedno vrijeme je radio u trgovini, a zadnjih nekoliko godina radi kao vozač za kompaniju "RIVA" Tuzla. Nije oženjen i nema potomaka.

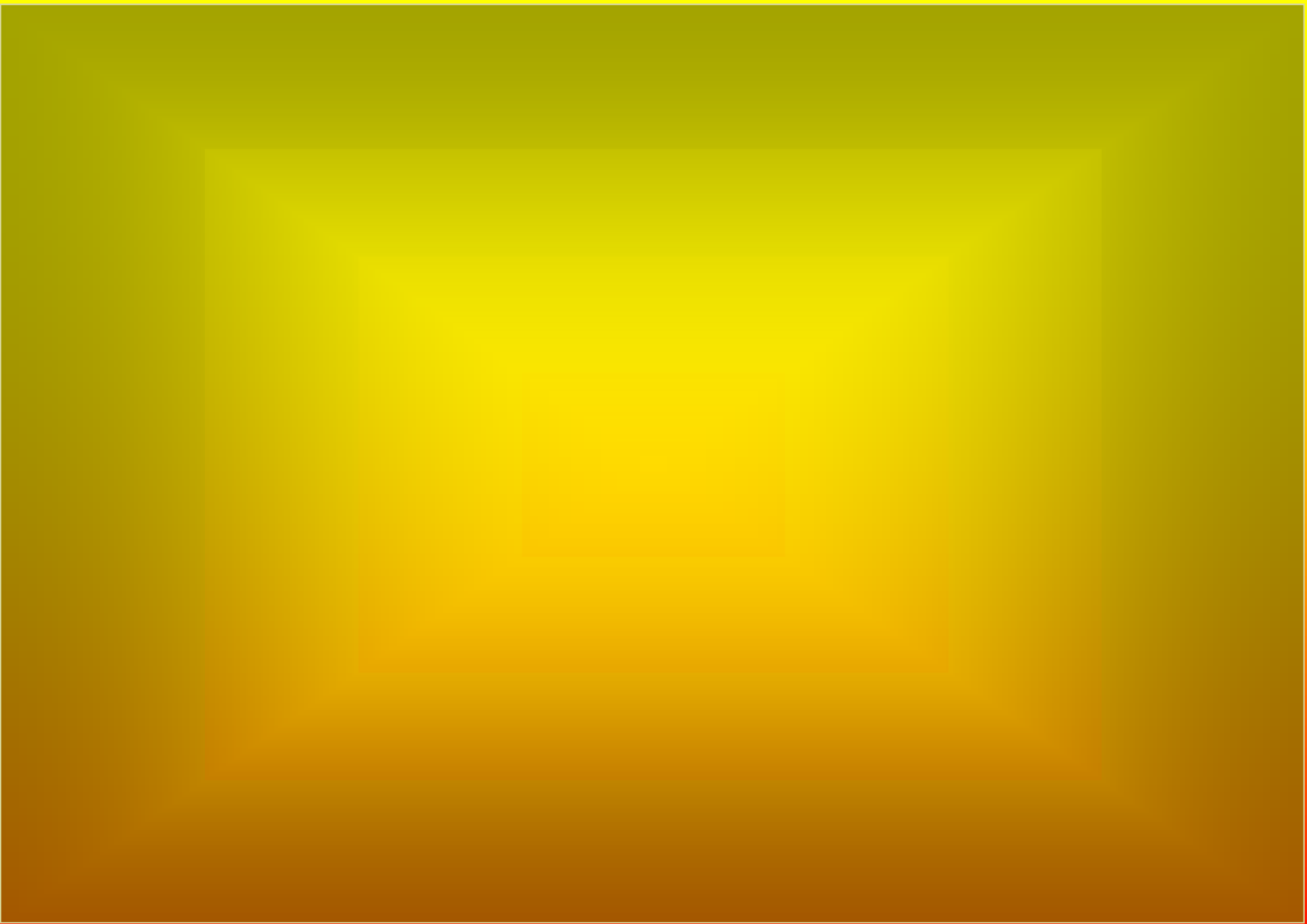
Braća Danijel - Deni i Davor Jurišević

*Danijel Jurišević, lijevo, sa prijateljem
Željko Banović u Tuzli augusta 2014.*

ITALIJANI U TUZLI

ZAŠTO SU ITALIJANI DOŠLI U TUZLU I DRUGE KRAJEVE BOSNE I HERCEGOVINE

U vrijeme vladavine Austro-Ugarske Monarhije, sjeverni dio Italije i Bosna i Hercegovina su bile dvije regije u jednoj državi. Italijanska oblast koja je bila pod upravom Austro-Ugarske je južni Tirol tj. regija Trentino sa najvećim gradom Trento. Bosna i Hercegovina je aneksijom dodijeljena 1878. godine Austro-ugarskom carstvu čime se otvorio prostor za dolazak stranaca na područja Bosne i Hercegovine gdje je austro-ugarska uprava imala interesa da naseljava strance koji su državljani Austro-Ugarske. U najvećem broju slučajeva, stranci su dolazili iz zemalja današnje centralne Europe – Austrije, Njemačke, Češke, Slovačke, Poljske, Mađarske, ali i iz Hrvatske, Galicije, sjeverne Italije. Pojedinačnih dolazaka je bilo iz Francuske, Španije, Grčke, Rusije, Rumunije i drugih država sa kojima je Austro-ugarska imala poslovne ili političke relacije. Stranci iz centralno - europskih država su dolazili u Bosni i Hercegovinu po ukazu države da obavljaju stručne, administrativne i vojne zadatke. Stručni kadar je zapošljavan u oblasti drvne industrije i šumarstva, rudarstva, metalurgije, željeznice, proizvodnje električne energije, mašinske i

prerađivačke industrije, industriji proizvodnje hrane, građevinarstvu i arhitekturi i sličnim oblastima. Značajan broj stranaca je radio u upravnim organima države i na lokalnom nivou. Radili su kao ljekari, apotekari, advokati, fotografi, muzičari, ugostitelji, hotelijeri, trgovci, štampari, i slično. Stranci koji su obavljali stručne poslove su dolazili individualno i naseljavali mjesta gdje su određeni da služuju.

Stranci koji su dolazili organizovano u Bosnu i Hercegovinu su bili uglavnom sa sjevera Italije, Češke i Galicije. Većina stranaca koji su organizovano dolazili u grupama dobila je na korištenje zemljišne parcele koje su prvo morali iskrčiti jer su to bila šumska područja uglavnom, a onda te površine kultivisati. To je u znatnoj mjeri opredijelilo da su ti stranci bili usmjereni na poljoprivredu, stočarstvo i šumarstvo. Jedan broj obitelji Italijana koji su došli u Konjic vratio se u Italiju nakon nekoliko mjeseci jer nisu dobili zemlju koja je njima obećana od strane uprave u Italiji.

Tradicijska Trentinjana

Aneksijom Bosne i Hercegovine započinje migracija stanovništva Južnog Tirola, posebno Trentina, u grupama, u Bosnu i Hercegovinu, a najviše u Mahovljane kod Banja Luke i Štivor kod Prnjavora. Godina 1883. je godina početka organizovanog dolazaka Italijana u Bosnu i Hercegovinu, i trend dolazaka Italijana je bio sve do 1914. godine. Procjenjuje se da je u Bosnu i Hercegovinu došlo 700 do 800 pojedinaca tokom 1883. i 1884. godine.

Austro-ugarske vlasti su obećale emigrantima da će dobiti plodnu zemlju u Bosni i Hercegovini, i to obećanje nije do kraja ispoštovano, pa su mnoge italijanske obitelji teško živjele.

Italijani koji su naselili područja Mahovljana i Štivora su se bavili isključivo poljoprivredom, voćarstvom, uzgojem vinove loze i nešto manje stočarstvom. Sadnice vinove loze su donijeli iz svojih rodni krajeva pa je na naseljenom području decenijama bila razvijena proizvodnja vina.

Pojedinačne obitelji Italijana su dolazili na područja Tuzle, Zenice, Banja Luke i Sarajeva. Te obitelji su se uglavnom bavile zanatskim radovima, radili su na željeznici, a manji broj se bavio poljoprivredom.

Razlozi migracija sa sjevera Italije nisu usaglašeni od strane povjesničara i vinovnika migracionih procesa. U literaturi, i u usmenim predanjima, navodi

se nekoliko razloga migracija stanovništva.

A. Ekonomski faktori

U tom periodu, naročito tridesete i četrdesete godine 19. stoljeća, područje Trenta je bilo napredno a posebno je bila razvijena proizvodnja svile, kadife, papira i obrada kože. Bilo je razvijeno stočarstvo, ali i proizvodnja rezane građe drveta, drvenih buradi i predmeta od drveta, a bilo je manjih radionica za proizvodnju klinova, kapa od pamuka, šešira, kristala, stakla i dr.

Godine 1850. počinje se pojavljivati bolest vinove loze. Oboljenje vinove loze je potpuno deklasirala vinogradarstvo Trentina, pa je proizvodnja vina već u 1870. godini bila u znatnom padu.

U 1852. godini dolazi također do značajnog pada u proizvodnji svile jer je bila epidemija sušenja čahura svilene bube, tako da je proizvodnja svile rapidno padala. Uz pojavu epidemije, nepovoljna okolnost za regiju Trento je otvaranje trgovačkih kanala sa Kinom kojima je dolazila svila u Europu. Takav razvoj događaja potpuno je eliminisala proizvodnju svile u regiji Trenta.

Na cjelokupnu nepovoljnu situaciju u regiji, dodatno se pojavio problem nemogućnosti realizacije trgovinskih veza sa susjednim regijama tj. regijama koje

nisu bile u sastavu Austro-Ugarske Monarhije. U toj situaciji Regija Trentino Alto Adige, našla se između "nakovnja i čekića" tj. na krajnjem južnom dijelu austro-ugarske teritorije, između sjevernih regija Italije Lombardije i Veneta. Sa ovim dvjema regijama Trento je imao prirodnu i trajnu usku komercijalnu vezu u pogledu kupovine žita iz Lombardije, jer žito proizvedeno u toku jedne godine u regiji Trentino bilo je dovoljno da prehrani stanovništvo samo za tri mjeseca u godini. S druge strane, regije Lombardija i Veneto bile su primorane na kupovinu proizvoda od Trentina, kao što su svila, papir, staklo, alati od metala, zanatski proizvodi, i ostale robe i usluge ostvarene sezonskom emigracijom. Uspostavljanjem novih granica, i uvođenjem visokih carina od strane austro-ugarskih vlasti u oblasti uvoza i izvoza, ograničila se trgovinska razmjena između ovih regija. To je imalo za posljedicu značajan pad broja firmi male industrije Trentina, tj. konstantan pad broja tvornica kože, kao i krizu u industriji papira.

Pored toga, austro-ugarsko zakonodavstvo je 1817. godine uvelo i niz poreza vezanih za vlasništvo, a sve radi podmirivanja rastućih troškova uslovljenih reorganizacijom teritorijalne monarhističke administracije. Zakonom iz 1866. godine područje Trentina moralo je da riješi mnoge finansijske obaveze kao

npr. plate službenika, održavanje škola, izgradnju i opravku puteva, snabdijevanje vodom stanovništva, pomoć siromašnim, itd, što je dodatno opterećivalo budžet zajednice obzirom na nedovoljan priliv finansijskih sredstava u njihove budžete. Sve ove nametnute obaveze, i mnoge druge teškoće, uveliko su usložile nepovoljnu ekonomsku situaciju u provinciji Trento.

B. Poplave

Jedan od razloga preseljenja su posljedice velikih poplava koje su zadesile područje Trenta, a koje su potpuno osiromašile stanovništvo regije. Katastrofalne poplave koje su se desile 1882. godine usljed obilnih kiša i topljenje ledenjaka, uzrokovanih južnim vjetrovima, uništio je ne samo domove, nego i ljetinu, vinograde, dudovo lišće, sijeno za stoku,

žito itd. Pored velike štete u poljoprivredi, nastale su i štete na brojnim putevima, mostovima i željezničkim prugama. Poplave su usmrtila 22 osobe, a veliki broj obitelji izgubilo je sve što su imali. Bila je to velika prirodna nepogoda i tragedija koja je nanijela ogromne štete, ne samo stanovništvu, nego općenito i provinciji Trento i njenom privrednom razvoju.

Postojeća situacija je u najvećem mjeri inicirala emigracije iz provinciji Trento prema preko oceanskim zemljama, u područja Švicarske i centralne Njemačke, Belgije i drugih krajeva Europe, kao i na područja Balkana (Bosna i Hercegovina, Srbija), Rumunije i Ukrajine.

Austro-ugarske vlasti su donijele proglas kojim su pozivali stanovništvo da se presele na područja Bosne i Hercegovine jer su tamo (u Bosni i Hercegovini) veće mogućnosti za sretniji i kvalitetniji život. Ta obećanja su uticala da se mnogi Italijani opredijele za dolazak u Bosnu i Hercegovinu.

C. Vojna obaveza

Jedan broj izvora navodi da su ključni razlozi migracija stanovništva iz oblasti Trenta zasnovani na pogodnosti da će muškarci koji se presele na područja Bosne i Hercegovine biti oslobođeni

služenja obaveznog vojnog roka u austro-ugarskoj vojsci. Ta pogodnost je bila od strateško-vojnog interesa Monarhije jer je naseljavanjem lojalnog stanovništva teritorije Bosne i Hercegovine taj prostor postao važan za odbranu u slučaju rata sa Srbijom. Nije poznato da su Italijani upućivani na služenje vojnog roka u austro-ugarskoj vojsci, ali su tokom Prvog svjetskog rata bili upućivani na ratišta uglavnom u Galiciju i sjevernu Italiju.

Ivan Giovanni Mott ranjen u Tirolu 1916.

Raspoloživi podaci govore da je najveći broj Italijana, koji su naselili područje Bosne i Hercegovine, došao iz sjeverne provincije Trento, koja se graničila sa pokrajinom Tirol. Tirol je geografski pripadao Austriji, a njemački jezik je bio jezik kojim je stanovništvo govorilo. Druge italijanske obitelji koje su naselile područje Tuzle došle su uglavnom sa područja Udina, Torina, Milana, Đenove, Ankone, Trsta, Venecije i Bolonje.

Pred Drugi svjetski rat, 1939. godine, doseljenim Italijanima u Bosni i Hercegovini je ponuđeno od strane Musolinija, ponovno preseljenje u Italiju, ponajviše u blizinu Rima, područje Ardeatina. Jedan broj obitelji je prihvatio poziv i vratio se u Italiju. Danas na tim područjima žive mnogi Italijani sa bosanskom prošlošću: Aldrighetti, Baldo, Bassetti, Bastiani, Bello, Bisesti, Bortolameotti, Bottura, Cimadon, Clazzer, Corteletti, Coser, Cramerotti, Dallago, Dal Sasso, De Gasperi, Enderle, Fedrizzi, Giovannini, Malfatti, Marchi, Martinelli, Menegoni, Monitbeller, Nardini, Paris, Peciarca, Pedrotti, Perotto, Piffer, Potrich, Sigismondi, Spagnoli, Tovazzi, Zanlucchi, Zanotti.

NASELJAVANJE PODRUČJA TUZLE I OKOLINE

Zahvaljujući prilivu emigranata za vrijeme austro-ugarske uprave, broj stanovnika Tuzle je imao stalnu tendenciju rasta, tako da je 1879. godine bilo 5.119 stanovnika, 1885. godine 5.933 stanovnika, 1895. godine 10.227, a 1910. godine 12.357 stanovnika.

Rast broja stanovnika je najvećim dijelom prouzrokovan doseljavanjem velikog broja stranaca na regiju Tuzle, a posebno u sam grad Tuzlu, tako da je 1910. godine bilo 10% Nijemaca, 3,37% Čeha, 2,22% Mađara i nešto manje od 2.500 Italijana.

Od kraja 1878. godine, kada su balkanske općine Bosne i Hercegovine dodijeljene austrijskoj vlasti, počinju emigracije naroda iz sjevernih oblasti Italije, posebno iz Trenta. Emigracije su nastale kao interes carstva da dovede stručne kadrove u nerazvijena područja gdje vladaju veliki potencijali za razvoj industrije. Stručni kadrovi su dolazili iz raznih dijelova carstva, današnjih država Europe. Italijana, stručnjaka, je bilo izuzetno malo, a najviše su dolazili ciglari, arhitekta i građevinski stručnjaci.

Čitave obitelji iz Trenta su krenule prema Bosni i Hercegovini, i počele su sa naseljavanjem pojedinih područja.

Emigracija se odvijala u fazama, tako da su pojedine obitelji imale druge ciljeve i nisu se priključivale prethodnim naseljenicima koji su došli iz Italije. Upravo te obitelji su imale za cilj naseljavanje područja Tuzle.

U Tuzlu se prvo doseljavaju obitelji Mott i to iz mjesta Siror, Primiero. Članovi obitelji Mott su počele da se doseljavaju 1880. godine u Tuzlu i okolinu. Prvobitno naseljavanje je počelo na lokalitetima Talijanuša (padina Ilinčice, šire područje naselja Kula) gdje su se nastanile neke od prvih grupa doseljenika u Tuzlu.

Prvi masovni dolazak Italijana ostvarilo je dvadesetak obitelji, koje su došle u Tuzlu 1888. godine, čiji su članovi mahom radili kao građevinski radnici kod poduzetnika italijanskog porijekla Cordignano i Candotti.

Nešto kasnije doseljavaju se preci obitelji Piccolotti sa brojnim članovima. Oni u Tuzlu dolaze iz provincije Beluno. Naselili su područje Kiseljaka kod Tuzle, Slavinovića, a bilo je i obitelji u naselju Talijanuša. Iz Levica 1891. godine stiže obitelj Gojo, čiji su članovi poznati građevinari i proizvođači betonske galanterija, ali kojih više, po muškoj lozi, nema u Tuzli. Obitelj Segat stiže u Tuzlu, u Kreku – naselje Miladije, 1.11.1906. godine sa dva brata i sestrom. Nakon toga, 1911. godine, dolaze obitelji Bancher i Daldon i nastanjuju se u

prigradskim naseljima Solina i Simin Han. Obitelj Zamboni tj. Amadio i Fiorenza Zamboni sa petero djece je došla u Tuzlu 1911. godine iz Vranduka. Obitelj Zamboni je došla u Zenicu 1880. godine da bi radili na izgradnji pruge Bosanski Brod - Sarajevo i tunela Vranduk.

Prema podacima iz 1993. godine, tada je u Bosni i Hercegovini živjelo oko 250 obitelji Trentinjana, zatim iz provincije Beluno (bilo ih je oko 150), te iz provincije Udine (bilo ih je oko 70), a ima ih u manjem broju iz provincija Milano, Venecija, Trst, Bolonja, itd. Po brojnosti članova obitelji koji imaju italijansko porijeklo, danas na prostoru regije Tuzla najbrojnije su obitelji Piccolotti, Mott, Zamboni, Michelini, Segat, Bancher, Fontan, Rossi, Gojo i Menegoni.

Na osnovu spiskova obitelji i generalnih saznanja, na području Tuzle i okoline živjele su i žive slijedeće obitelji:

Dolaskom u tuzlanske krajeve, italijanski doseljenici su radili sve što su mogli kako bi našli posao i obezbijedili egzistenciju. S obzirom da su doseljenici imali, uglavnom, iskustvo u zemljoradnji, stočarstvu i obradi drveta, njihovi prvobitni poslovi su bili vezani za obrađivanje zemljišta, za to vrijeme naprednijim metodama. Druga grupa poslova kojima su se bavili su zanatski radovi koji su prvenstveno pomogli doseljenicima da podignu vlastite domove i vjerske objekte, a kasnije da to bude izvor zarade. Tadašnje vlasti su doseljenicima dodjeljivale zemljište, a na toj zemlji Italijani su gradili svoje domove i druge objekte. Iako su se tadašnji doseljenici većinom bavili poljoprivredom

i radili u građevinarstvu, Italijani su bili i drugih zanimanja kao što su stolari, kolari, obučari, kamenoresci, željezničari, rudari, dimnjačari, graditelji pruga i tunela, te muzičari.

Prisutnost Italijana u javnom životu Tuzle zabilježena je nizom dokumenata iz raznih perioda razvoja tuzlanskog kraja. Stare fotografije pokazuju prisutnost Italijana u zdravstvu (Ema Piccolotti), sportu (članovi obitelji Mott, Battista), muzici (Mott, Candotti), graditeljstva (Cordignano, Candotti, Piccolotti, Gojo). Obitelj Rossi se naselila u području Kladjna, kasnije u Živinicama, jer su imali razvijene poslove izvlačenja šumske građe konjima, a radili su i obradu drveta.

Alassi	Druziani	Marcollini	Piccolotti
Andriussi	Faccio	Merluzzi	Piondi
Battista	Fiamengo	Michelini	Rossi
Bancher	Fontan	Montibeller	Scalceri
Barbinni	Giaconi	Moretti	Sciocci
Batticelli	Gojo	Morozini	Segat
Bussatta	Grotti	Mott	Soravia
Candotti	Komljen	Muradori	Tarade
Cordignano	Konrad	Musulinni	Toson
Cukiatti	Kristen	Olivari	Trombetto
Daldon	Krmek	Pacher	Venerus
Delonga	Laginja	Palla	Vidoni
Delsante	Lazzari	Papinuti	Zamboni

Dimnjačar Jakob Mott

Rudolf Zamboni u Solani 1937.

Gojo 1938. proizvodnja betonske galanterije i nadgrobnih spomenika

Vittorio Candotti - gradnja samostana u Plehanu

Najveći problem za doseljenike je bio nepoznavanje jezika, ali već prva generacija je prevazišla taj problem. Međutim, socijalne i ekonomske prilike nisu omogućavale italijanskim obiteljima da aktivno održavaju tradiciju i jezik, tako da već prva generacija Italijana, u velikom broju slučajeva, nije znala italijanski jezik. Italijanski jezik i tradicija su se zadržale u obiteljima gdje je bilo starijih članova, posebno baka – nona koje su na različite načine nastojale da očuvaju tradiciju krajeva odakle su došle.

Bilo je i teških perioda u državama koje su egzistirale na prostorima današnje

Bosne i Hercegovine. U prvoj Jugoslaviji vršena je konfiskacija zemljišta za državne potrebe, uz uslov p r i m a n j a državljanstva, ako se želio državni posao – privatna radnja, poduzetništvo, željeznica i drugo. U drugoj Jugoslaviji v r š e n a j e nacionalizacija i zemlje i privatnih radnji. Ovo su naročito pogodile poznate građevinske poduzetnike Candotti i

Gojo. Nacionalizacija je pogodila i obitelji Daldon, Piccolotti i Mott. Jedna od stalno

prisutnih teškoća sa kojom su se suočavali pojedini članovi obitelji italijanskog porijekla je bila administrativna integracija, koja se često provodila naročito kod pisanja prezimena i imena pa je Mott pisano kao Mot, Bancher kao Banker, Piccolotti kao Pikoloti, Battista kao Batisti, Lucia kao Lucija i tome slično. Zato se i u obiteljskim dokumentima nalazi veći broj različitih imena za istu osobu.

Od dolaska italijanskih obitelji u tuzlanski kraj, nije bila uočljiva veza emigranata po osnovu zemlje porijekla, Italije. Prirodno je da je bilo druženja i zbližavanja italijanskih obitelji, ali to nastojanje nije bilo izrazito. Manji je broj dokumenata ili fotografija koje ukazuju na bliskost italijanskih obitelji, a poznato je da je bilo sklapanja brakova među italijanskim obiteljima.

DJELOVANJE ITALIJANA U TUZLI

Tačnih podataka o broju pripadnika italijanske nacionalne manjine u Bosni i Hercegovini nema, a ni rezultati popisa stanovništva iz 2013. godine ne mogu se smatrati pouzdanim, a navedeno je da u Bosni i Hercegovini živi 391 osoba koja se izjasnila kao Italijan. Međutim, činjenica da je izuzetno veliki broj građana italijanskog porijekla potpuno integrisan u

društvenu zajednicu Bosne i Hercegovine, pa je za očekivati da se značajan broj građana, koji imaju italijansko porijeklo, izjašnjavaju kao Hrvati, Srbi ili Bošnjaci – Muslimani.

Od ranih početaka i doseljavanja prvih obitelji iz Trenta i drugih krajeva Italije, do današnjeg vremena, došlo je do značajnih promjena u društvenom položaju Italijana. Italijani su dolaskom u Tuzlu prihvatili navike i običaje matičnog stanovništva. Došlo je do potpune integracija koja je dala izuzetan kvalitet u razvoju različitih kultura i primjeni vještina koje su imali doseljenici. Već u drugom koljenu, počevši od rođenja prve djece iz italijanskih brakova u Bosni i Hercegovini, italijanske obitelji nisu koristile italijanski jezik, i cjelokupno kasnije potomstvo je govorilo domicilne jezike koji se govore u Bosni i Hercegovini.

Djeca doseljenika su se školovala na lokalnom jeziku, uglavnom završavajući obavezne osnovne

škole. Veliki broj djece je završavao i srednje škole ili zanate.

Kako je prolazilo vrijeme, Italijani su postajali sve integrisaniji dio tuzlanskog društva. Zajedno sa svim drugim nacijama, školovali su se, zapošljavali, učestvovali u kulturnom i sportskom životu grada, učestvovali u NOB-u, učestvovali u odbrani Bosne i Hercegovine tokom devedesetih godina, postajali značajni politički i društveni radnici, obavljali rukovodne dužnosti u državnim poduzećima, osnivali privatna poduzeća, aktivno gradili vatrogastvo u Tuzli.

Grupa Bajazzo

U sadašnjoj, trećoj i četvrtoj generaciji doseljenika, ima izuzetno veliki broj priznatih naučnih i stručnih radnika koji obavljaju važne dužnosti u industriji, privredi, administraciji, na Univerzitetu u Tuzli. Tuzla, kao specifična radnička sredina, omogućila je Italijanima, kao i drugim nacijama, prosperitet shodno vlastitim ambicijama. Ni u jednom trenutku, Italijani nisu bili diskriminirani ili ugroženi po bilo kom osnovu.

Integracija je postala snažnija osnivanjem obitelji koje su imale različite nacionalne osnove. Muški potomci su zadržali izvorna prezimena, a ženski potomci su uglavnom preuzimali prezimena svojih muževa, kako je i u tradiciji Bosne i Hercegovine. S obzirom da je žensko potomstvo italijanskih obitelji preuzimalo prezimena svojih supružnika, mnoga italijanska prezimena su nestala sa područja Tuzle, ali nije nestala tradicija i kultura tih obitelji. Treća generacija Italijana već stvara obitelji sa predstavnicima domaćih obitelji, tako da

je rijetkost ili uopće nema brakova među Italijanima. Većina žena preuzima prezime muža i postaju članovi obitelji Klarić, Stanković, Šilović, Simala, Barišić, Bakalović, Imširović, Morankić, Jurković, Jobst, Križan, Gardaš, itd.

Danas, potomci Italijana pripadaju različitim vjeroispovjestima, pa tako ima katolika, pravoslavaca i bošnjaka - muslimana.

Italijani koji su doselili na prostore Tuzle nisu svo vrijeme boravili u Tuzli. Muški

članovi obitelji išli su radi posla u druge zemlje, Italiju, Austriju, Njemačku, Švicarsku, Francusku itd. Neke obitelji koje su bile u Tuzli izvjesno vrijeme vratile su se u svoju postojbinu – Italiju. To su obitelji Tavernaro, Zanini, Zanattela, Tartarotti, Marconi, Bampa, Peretti, Candotti. Vlada Italije je 1997. godine donijela akt o vraćanju državljanstva svima onima kojima je na silu oduzeto nakon Drugog svjetskog rata. Odluka o dodjeli državljanstva na osnovu porijekla donesena je 2000. godine. Pozitivne zakonske odredbe Italije omogućavaju građanima Bosne i Hercegovine, porijeklom iz provincije Trenta, da dobiju italijansko državljanstvo pod određenim uvjetima, tako da je jedan broj Tuzlaka, koristeći tu pogodnost, otišao u Italiju radi posla ili školovanja, i tamo zasnovao vlastite obitelji (Piccolotti, Segat, Zamboni, Daldon, Mott).

Osim toga, Italijani su u lokalnu kulturu ugradili svoje običaje i tradiciju pjevanja, kuhanja i zajedničkog druženja na otvorenom prostoru (teferići na livadama i u dvorištima). Uz rad je, u to doba, bila veoma zastupljena i muzika,

tako da je u periodu od 1920. godine djelovao tamburaški sastav "Bajazzo" u kojem su svirala četiri Italijana.

Karlo Segat istaknuti sportista

Augusto-Gusti Mott je jedan od osnivača tamburaške sekcije "Slobode", kao i fudbalskog kluba "Gorki-Sloboda". Augusto-Gusti, poslije Prvog svjetskog rata sa uspjehom je 12 godina vodio pozorišnu i muzičku sekciju organizovanih radnika.

UDRUŽIVANJA ITALIJANA

U Bosni i Hercegovini aktivno djeluje četiri udruženja koja okupljaju članove italijanskog porijekla. Udruženje u Tuzli tokom 2009. godine ima 78 obiteljskih članova, sa ukupno 220 članova. Udruženje u Sarajevu ima ukupno 66 članova iz 45 obitelji, u Banja Luci 80 članova i 20 obitelji, udruženje u Štivoru (nastalo spajanjem dva udruženja Italijana u 2009. godini) broji oko 260 članova od kojih većina živi u Italiji.

Iako dolazak Italijana u Tuzlu datira skoro 130 godina, sve do 1993. godine Italijani nisu bili organizovani u udruženje, društvo ili neku drugu formu organizovanog okupljanja građana. Nisu

se organizovali da bi djelovali na zaštiti kulturnog naslijeđa prostora sa kojih su došli, ili na zaštiti vlastitih prava, za razliku od Njemaca koji su imali svoje nacionalno društvo osnovano u Tuzli 1911. godine, a Jevreji su imali tri društva osnovana 1902. i 1911. godine.

U toku ratnih zbivanja u Bosni i Hercegovini tokom devedesetih godina, u proljeće 1993. godine javlja se ideja o formiranju udruženja građana koje bi okupilo potomke italijanskih doseljenika i kako bi se uspostavio sistem raspodjele humanitarne pomoći koja je dolazila iz Italije. Udruženje je obuhvatalo sve građane italijanskog porijekla bez obzira iz koje italijanske provincije dolaze i potiču. Kad su se stekli uslovi za početak formalnog udruživanja, dana 8. maja 1993. godine osnovano je udruženje "Udruženje građana italijanskog porijekla i prijatelja Italije" u Tuzli. U udruženju je, uz potpisivanje pristupnice, primljeno oko 700 članova. Na listi pregleda članstva udruženja od 28.7.1993. godine bilo je 253 obitelji i 693 člana, a 1.11.1995. godine registrovano je ukupno 245 obitelji.

Jakov Mott na osnivanju udruženja

Završetkom ratnih događanja, udruženje slabi sa aktivnostima i polako se gasi, dijelom i zbog internih neslaganja članova udruženja. Zato je 11.4.2000. godine osnovano udruženje Trentinjana u okviru velike grupe udruženja "Trentini nel mondo" koje okuplja 276 udruženja Trentinjana u 27 država širom svijeta. Prvi predsjednik novog udruženja pod nazivom „Udruženje građana Trentini Tuzla“ bio je Karlo Segat. S obzirom da je u ratu i poslije rata mnogo članova tadašnjeg udruženja napustilo Bosnu i Hercegovinu, u maju 2004. godine evidentirano je 69 obitelji sa ukupno 186 članova. Godine 2010. udruženje je preimenovano u Udruženje građana italijanskog porijekla „Rino Zandonai“, a udruženju su pristupili i članovi italijanske zajednice koje nemaju trentinsko porijeklo. Za predsjednika udruženja imenovan je Tihomir Knežiček, po majci Zamboni.

Index imena članova obitelji Zamboni

- 1.Adrienne Roppolo
- 2.Adrijan Morankić
- 3.Aida Kovačević rođeno Mulaahmetović
- 4.Aida Pendić rođeno Hurić
- 5.Aida Vidović rođeno Hrnjić
- 6.Albina Zamboni udato Jurišević
- 7.Aldroubi Mohamed Nizar
- 8.Aleksandar Cvetković
- 9.Aleksandar Levai
- 10.Amadeo Amadio Zamboni
- 11.Ana Ankica Zamboni udato Vidović
- 12.Ana Josić rođeno Zamboni
- 13.Ana Solar rođeno Zamboni
- 14.Ana Tadić rođeno Nikolić
- 15.Ana Zamboni udata Josić
- 16.Andrea Zamboni
- 17.Andrej Tulumbić
- 18.Anda Tešić udato Zamboni
- 19.Angelo Zamboni
- 20.Anita Tadić
- 21.Ankica Beba Zamboni rođeno Plauc
- 22.Anthony Roppolo
- 23.Anthony Toni Jurišević
- 24.Anto Vidović
- 25.Anto Zamboni
- 26.Anton Jurišević
- 27.Anton Tono Zamboni
- 28.Antonija Kubinek rođeno Jurišević
- 29.Antonija Zamboni udato Knežiček
- 30.Antonio Battista
- 31.Arijana Zamboni udato Zamboni-Šobačić
- 32.Azra Vidović rođeno Dizdarević
- 33.Bartolomeo Battista
- 34.Benjamin Kurbegović
- 35.Bernanda Zamboni Morankić
- 36.Bernardo Zamboni
- 37.Blanka Zamboni udato Tišma
- 38.Boro Zamboni
- 39.Branimir Vidović
- 40.Branislav Gajić
- 41.Branislav Kubinek
- 42.Branislav Ostojić
- 43.Branislava Gajić
- 44.Branka Zamboni udato Tešić
- 45.Branka Stjepanović rođeno Ostojić
- 46.Camilla Nobile
- 47.Dalibor Tulumbić
- 48.Daniele Poletti
- 49.Danijel Jurišević
- 50.Darija Sunara udato Cvetković
- 51.Darije Zamboni
- 52.Darinka Dara Zamboni rođeno Reljić
- 53.Darko Tišma
- 54.Darko Zamboni
- 55.Davor Jurišević
- 56.Davor Knežiček
- 57.Dragan Marić
- 58.Dragica Zamboni rođeno Tunjić
- 59.Drake Palmer
- 60.Dražan Petković
- 61.Dražen Kovačević
- 62.Dylan Palmer
- 63.Elena Zamboni
- 64.Elvira Josić udato Tadić
- 65.Ema Vidović
- 66.Ferdinand Ferdo Zamboni
- 67.Ferdinand Zamboni
- 68.Fikret Soljankić
- 69.Fiorenza Donna
- 70.Francesco Battista
- 71.Gabriel Ballati
- 72.Gaia Poletti
- 73.Gertruda Gerta Zamboni
- 74.Gianna Roppolo
- 75.Giovanni-Ivan Battista Zamboni
- 76.Goran Dragičević
- 77.Goran Pandurević
- 78.Goran Vidović
- 79.Gordana Vidović rođeno Savić
- 80.Gordana Zamboni udato Petrovska
- 81.Hilda Marić rođeno Zamboni

-
82.Hrvoje Tadić	112.Lucija Tadić rođeno Lučić	142.Milomir Miljčević
83.Ida Rozalija Zamboni rođeno Glavaš	113.Luis Balatti	143.Miloš Mišo Dragičević
84.Ilija Marić	114.Ljerka Knežiček rođeno Cimer	144.Miran Kovačević
85.Ilona Gajić rođeno Zamboni	115.Ljerka Zamboni rođeno Adamčić	145.Mirjana Dragičević
86.Iva Tulumbić	116.Ljiljana Nikolić udato Zamboni	146.Mirjana Petković rođeno Zamboni
87.Ivana Jobst	117.Ljiljana Zamboni udato Sunara	147.Miroslav Jurišević
88.Ivana Tešić	118.Marcela Dragičeveić rođeno Kubinek	148.Miroslav Kubinek
89.Ivana Vidović	119.Marcela Tadić	149.Miroslav Zamboni
90.Ivica Ivan Ludvig Zamboni	120.Maria Anna Zannona	150.Miroslava Lapajne
91.Ivica Pendić	121.Maria Gilli	151.Moe Roppolo
92.Ivka Zamboni rođeno Nimac	122.Maria Ricci	152.Nataša Cvetković
93.Jadranka Zamboni udato Gajić	123.Maria Springhetti	153.Nataša Petković
94.Jadranko Zamboni	124.Mariana Dragičević	154.Nedim Morankić
95.Jasna Zamboni rođeno Dragičević	125.Marija Knežiček	155.Nely Soljankić
96.Jelena Gajić rođeno Stojanović	126.Marija Mica Zamboni	156.Nenad Šobačić
97.Jelena Soljankić rođeno Lapajne	127.Marija Petrovski udato Milinčić	157.Nency Galović udato Jurišević
98.Jelena Zamboni rođeno Konjević	128.Marija Zamboni rođeno Matijašec	158.Nesveta Zamboni rođeno Agić
99.Josip Sunara Josip Zamboni	129.Marina Jurišević rođeno Kovačić	159.Nevena Tešić
100.Josip Zamboni	130.Marinela Zamboni-Šobačić	160.Nicole Palmer rođeno Jurišević
101.Karlo Josić	131.Mario Dragičević	161.Nicole Pendić
102.Karlo Vidović	132.Marissa Roppolo	162.Nikica Vidović
103.Katarina Tadić	133.Marko Markan Tadić	163.Nikola Nikica Zamboni
104.Kenan Kurbegović	134.Martina Tadić	164.Njegoš Stjepanović
105.Ksenija Josić rođeno Martinović	135.Matea Jurišević	165.Oliver Levai
106.Ksenija Levai	136.Matteo Nobile	166.Petar Cvetković
107.Lea Jurišević	137.Michelle Roppolo rođeno Jurišević	167.Radivoje Milinčić
108.Leon Zamboni	138.Mijo Josić	168.Radmila Pandurević Dada rođeno Ostojić
109.Lidija Kurbegović rođeno Knežiček	139.Milada Zamboni rođeno Netrefova	169.Ranka Marić udato Jobst
110.Lidija Zamboni	140.Milan Petković	170.Robert Levai
111.Lorena Zamboni	141.Milenko Stjepanović	

171. Rudolf Zamboni	199. Tenzila Trokić udato Zamboni	229. Zoran Vidović
172. Rusmir Kurbegović	200. Teo Solar	230. Zorana Tulumbić rođeno Petrovska
173. Sandjan Knežiček	201. Tešo Tešić	231. Zvonko Zamboni
174. Sandra Josić	202. Tibor Kovačević	232. Željka Ostojić
175. Sandro Vidović	203. Tihomir Knežiček	233. Željka Zamboni rođeno Grim
176. Sandro Zamboni	204. Tijana Tišma	234. Željko Knežiček
177. Sanja Ostojić rođeno Živković	205. Tomislav Solar	235. Željko Ostojić
178. Sanja Radić	206. Tomislava Lapajne rođeno Gajić	
179. Sanja Zamboni	207. Toni Solar	
180. Saša Petrovski	208. Una Gajić	
181. Saša Zamboni	209. Valerie Milewski	
182. Sebastijan Radovanović	210. Vasilije Ostojić	
183. Selena Jurišević rođeno Matović	211. Vesna Ostojić rođeno Gajić	
184. Silvana Silva Zamboni rođeno Srdić	212. Vesna Vidović rođeno Jeremić	
185. Siniša Zamboni	213. Vesna Zamboni udato Levai	
186. Slavko Pandurević	214. Viktor Jurišević	
187. Slobodan Jobst	215. Viktor Tadić	
188. Slobodanka Đuranović udato Zamboni	216. Viktorija Vidović	
189. Slobodanka Simikić	217. Vinko Zamboni	
190. Smilja Knežiček rođeno Peranović	218. Vladimir Ostojić	
191. Snježana Stjepanović	219. Vladimir Vidović	
192. Sonja Knežiček	220. Vladislav Vlado Gajić	
193. Srđan Gajić	221. Vlado Tadić	
194. Stanko Kovačević	222. Vlado Zamboni	
195. Svjetlana Zamboni	223. Zana Kurbegović	
196. Štefanija Štefica Zamboni udato Miljčević	224. Zdenka Kovačević rođeno Josić	
197. Tea Zamboni	225. Zdenko Knežiček	
198. Tea Zamboni	226. Zdenko Zamboni	
	227. Zoran Lapajne	
	228. Zoran Pendić	

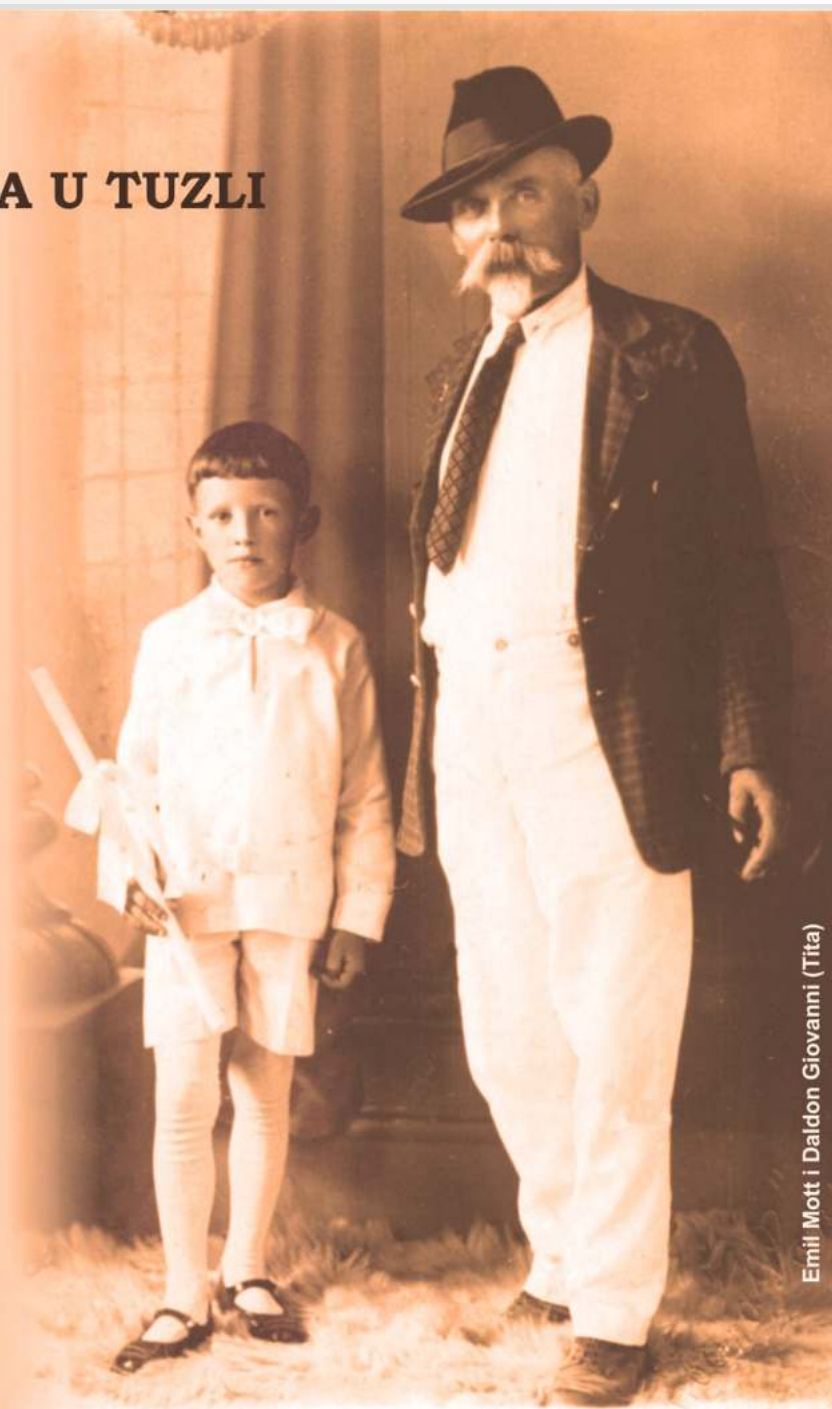

STOLJEĆE ITALIJANA U TUZLI

Alassi
Andriussi
Battista
Bancher
Barbinni
Batticelli
Bussatta
Candotti
Cukiatti
Daldon
Delonga
Delsante
Druziani
Faccio
Fiamengo
Fontan
Giaconi
Gojo
Grotti
Komljen
Konrad
Kristen
Krmek
Laginja
Lazzari

Marcollini
Merluzzi
Michelini
Montibeller
Moretti
Morozini
Mott
Muradori
Musulinni
Olivari
Pacher
Palla
Papinutti
Piccolotti
Piondi
Rossi
Scalceri
Sciocci
Segat
Soravia
Toson
Trombetto
Venerus
Vidoni
Zamboni

Za ostalima tragamo.

Emil Mott i Daldon Giovanni (Tita)